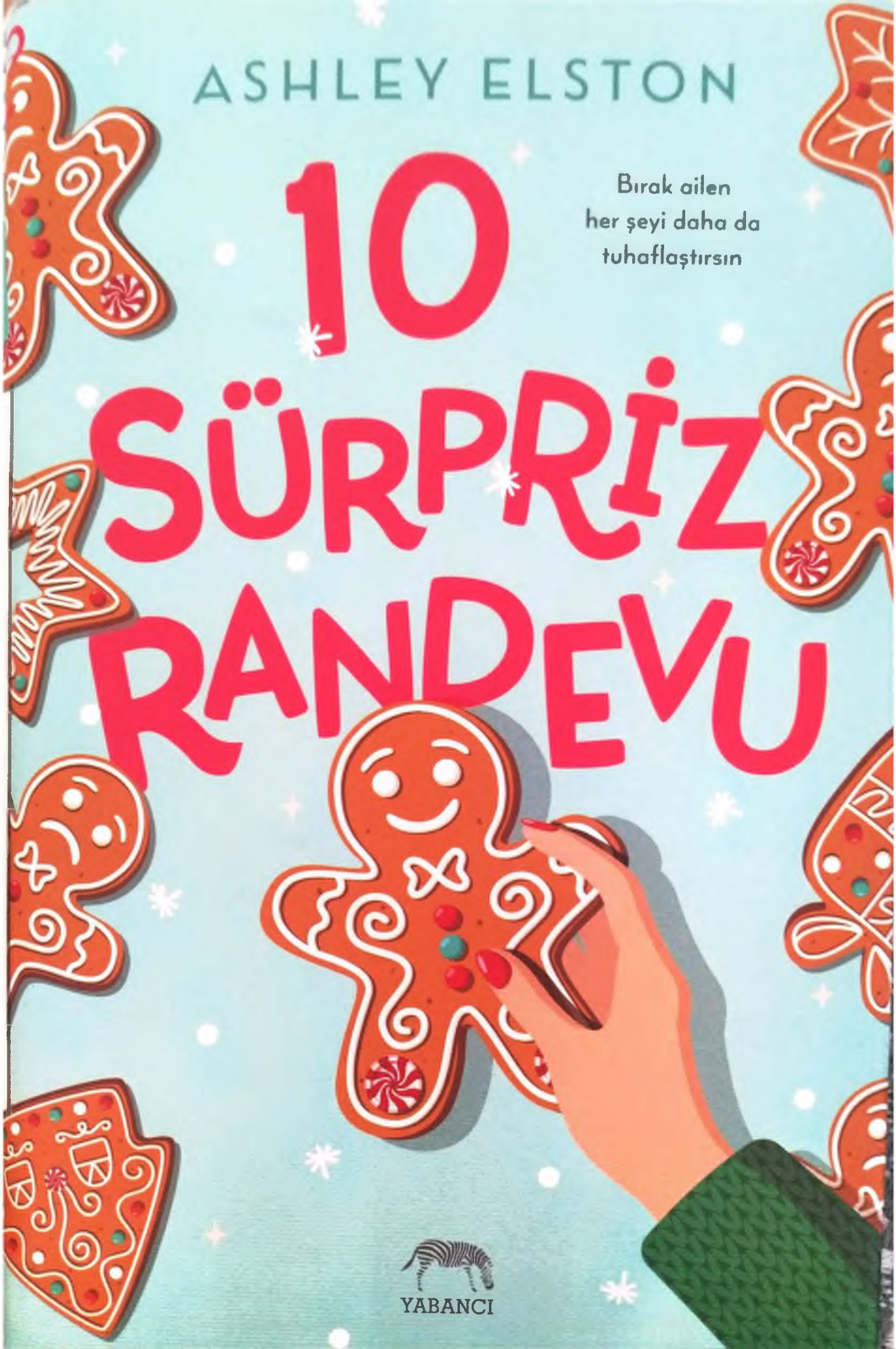
ASHLEY ELSTON

10 SÜRPRİZ RANDEVU

Bırak ailen her şeyi daha da tuhaflaştırsın

YABANCI

ASHLEY ELSTON

10 SÜRPRİZ RANDEVU

Çeviren
İren Kori

1992'nin Sevgililer Günü'nde kör randevuda
tanıştığım kocam Dean'e

ve

Erkek kardeşimle birinci dereceden kuzenlerime;
Jordan, Steve, Todd, Matt, Beth, Gabe, Katie,
Jeremy, Anna, Marie, Sarabeth, Jessiva, Rebecca
Mary Hannah, Emily, India, Katherine,
Madeline, Haley, Amiss, Rimes ve John.
Çocukluğumu büyülü kıldığınız için teşekkür ederim.

18 Aralık Cuma

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

Annem arabanın yolcu koltuğunun penceresinden dışarı sarktı ve son on dakikada onuncu kez beni şiddetli bir kucaklamayla kollarına aldı. Sesinin yalvaran tonu işe yarıyordu. Şimdiye kadar deneyimleyebileceğim ilk özgürlük kırıntısına ulaşmama çok yakın olmama rağmen pes edip arka koltuğa atlamama saniyeler kaldığını hissedebiliyordum. Ben de kollarımı ona dolarken sarılmam her zamankinden daha sıkıydı.

Babam öne doğru eğildiğinde gösterge panelinin yumuşak mavi ışığı yüzünü kapladı. "Sophie, Noel'de seni burada bırakmaktan gerçekten nefret ediyoruz. Şimdi kim çatal izleri olan yerfıstığı ezmeli kurabiyeler yediğimden emin olacak? Bunu tek başına yapabileceğime güvenebileceğimizden şüpheliyim."

Güldüm ve başımı eğdim. "Ben eminim," dedim. Ve emindim. Bu vedalaşma kısmı zordu ama sonraki bir buçuk hafta boyunca Margot'nun evinde davul gibi şişmiş vücut uzantılarına bakmaya katlanabilmemin imkânı yoktu.

Ebeveynlerim, ablam ve kocasıyla birlikte olmak için güney Louisiana'daki küçük bir kasaba olan, dört saatten biraz daha az uzaklıktaki Breaux Bridge'e gidiyordu. Margot altı hafta sonra ilk bebeğini doğuracaktı ve süperempoze preeklampsi, bu her ne anlama geliyorsa artık, sorunu olduğu ortaya çıkmıştı. Tüm bildiğim, bunun ayaklarını gülünç boyutlarda şişirdiğiydi. Bunu da yatağında çakılı kaldığı süre boyunca sıkıntıdan patlayan

Margot'nun bana ayaklarının akla gelebilecek her açıdan çekilmiş fotoğraflarını göndermesi sayesinde öğrenmiştim.

"Tek başıma olmayacağım ki," diye devam ettim. "Nonna* ve Papa'nın** yanında ailemizin diğer yirmi beş üyesi de bana eşlik ediyor olacak."

Babam gözlerini devirdi ve mırıldandı, "Neden hepsi sürekli bir evde takılmak zorunda anlamıyorum."

Annem onu kaburgalarından dürttü. Geniş ailemizin boyutu şaka değildi. Annemler sekiz kardeşti ve hemen hemen her kardeşin birkaç çocuğu vardı. Anneannemle dedemin evi her zaman kalabalık olurdu ancak bayram zamanlarında Grand Central Terminali'ne dönerdi. Yataklar ve masadaki yerler yaşlara göre verilirdi, bu yüzden kuzenlerim ve ben daha küçükken Noel arifesini her zaman oturma odasının zeminine geçici olarak kurulan tek bir büyük yatağa sardalyeler gibi sığışarak geçirirdik; ayrıca her öğün, tabağımız, kırmızı plastik bardağımız ve kucağımız arasında hassas bir denge gerektirirdi.

"Lisa'yla kalmak istemediğine emin misin? Onun evi daha sakin olur," diye önerdi annem.

"Eminim. Nonna ve Papa'nın evinde iyi olacağım."

Lisa teyzemin evi çok daha sakin *olurdu*. Lisa Teyze, annemin üç dakika daha büyük ikiz kardeşiydi, bu sebeple de beni annemin yaptığı gibi göz hapsine alırdı. Benim aradığım bu değildi. Ben bir miktar özgürlük peşindeydim. Ve Griffin'le biraz baş başa zaman geçirmenin. Küçük bir şehirde yaşadığınızda ve babanız emniyet müdürü olduğunda ikisini de elde etmek zordu.

"Tamam. Baban ve ben Nonna'nın doğum günü partisinin akşamüzerinde geri dönmüş oluruz. Hediyeleri o zaman açarız." Annem ön koltukta kıpırdanıp duruyordu; ayrılmaya hazır olmadığı açıktı. "Anlayacağın, Brad'in ebeveynleri orada olmayacak olsaydı bizim de gitmemiz gerekmezdi. Kayınvalidesinin her zaman nasıl Margot'nun mutfağını yeniden düzenlemeye ve

* (İt.) Büyükanne –*çn*

** (İt.) Büyükbaba –*çn*

mobilyalarının yerini değiştirmeye çalıştığını biliyorsun. Yatağa çakılıp kalmışken Margot'nun bir de o kadının ne yaptığını merak ederek endişelenmesini istemiyorum."

"Ve Tanrı korusun, *damadımızın* ebeveynleri *sizin* kızınızla ilgilenebilir," diye takıldım. Annem çocuklarına karşı aşırı korumacıydı. Margot'nun tek yapması gereken kocasının ebeveynlerinin misafirliğe geleceğinden söz etmekti ve annem bavulları hazırlamaya başlamıştı bile.

"Bekleyip yola sabahleyin çıkabiliriz," diye önerdi annem babama.

O daha lafını bitirmeden babam başını olumsuz anlamda sallamaya başladı. "Bu akşam gidersek daha çabuk varırız. Yarın Noel'den önceki cumartesi. Yollar kâbus gibi olacaktır." Babam bir kez daha öne eğilerek benimle göz göze geldi. "Eşyalarını alıp anneannenle dedenin evine gitmek için yola çık. Yolda olduğunu haber vermek için onları ara."

Babam böyle biriydi; işini çok ciddiye alırdı. Yıllardır ilk kez, birkaç günden daha uzun süre polis merkezinden uzakta olacaktı.

"Tamam." Annem bana bir kez daha sarıldı ve babama bir öpücük gönderdim. Ardından gittiler.

Ebeveynlerimin SUV'sinin parlak kırmızı arka lambaları gözden kaybolurken içimde bir duygu seli dalgalandı: Heyecan verici bir beklentiye ek olarak karnımın derinlerine yerleşen bir hüzün. Bundan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Onlarla birlikte olmayı istemiyor değildim, Noel sabahı ebeveynlerim yanımda olmadan uyanacağımı düşünmek midemi düğüm düğüm yapıyordu ama tüm tatilimi Margot ve Brad'in küçük dairesinde hapis vaziyette geçiremezdim.

Odama döner dönmez ilk iş, birkaç saat içinde orada olacağımı söylemek için Nonna'yı aradım. Dikkati dağınıktı; sahibi olduğu çiçekçi dükkânındaki müşterilerin yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordum ve ona söylediğim her üç kelimeden yalnızca birini duyduğunu tahmin edebiliyordum.

"Arabayı dikkatli sür, hayatım," dedi. Telefonu kapatırken, seradaki Randy'ye Noel yıldızı çiçeklerinin fiyatını bağırdığını duydum ve sırıtışımı bastırdım.

Saat altıydı. Minden'dan anneannemle dedemin ve ailemin geri kalanının yaşadığı Shreveport'a gitmek kısa bir araba yolculuğuydu. Nonna beni saat on sularına kadar beklemeyecekti.

Dört harikulade saat bana kalıyordu.

Yatağıma uzandım ve gözlerimi yavaşça dönen tavan vantilatörüme diktim. On yedi yaşında olmama rağmen ebeveynlerim evde yalnız kalmamdan hoşlanmazdı. Bunu bir şekilde elde ettiğim zamanlardaysa, genellikle arabayla evin önünden geçen bir polis alayı olurdu – *sırf bir şeyleri kontrol etmek için*. Bu her türlü gülünçtü.

Yatağımda telefonumu el yordamıyla bulup burada kalacağımı haber vermek için Griffin'i aradım ancak sekiz çalıştan sonra sesli mesaja düştü. Ona bir mesaj yazdım, ardından şu üç küçük noktanın belirmesini bekledim. Kalmama izin vermeleri için ebeveynlerimi ikna etmeye çalıştığımı ona söylememiştim; bu çabam işe yaramazsa ikimizin birden hayal kırıklığına uğramasına gerek yoktu.

Birkaç saniye daha boş ekrana baktıktan sonra telefonu yatağıma fırlatıp çalışma masama geçtim. Dağınık bir şekilde masanın üzerini kaplayan makyaj malzemeleri yığını, renkli kalemler ve oje şişeleri vardı. Önümdeki duvara asılı panonun neredeyse her santimi kafamda tarttığım her üniversite için sert, beyaz dizin kartlarını sergiliyordu. Her kartta renklerle kodlanmış artıların (yeşil) ve eksilerin (kırmızı) bir listesine ek olarak her okulun başvuru koşulları vardı. Birkaçının üstündeki büyük yeşil onay işareti, her koşulu karşıladığım ve kabul edildiğim anlamına geliyordu ama hâlâ çoğundan haber bekliyordum. Ben buna İlham Panom diyordum, annemse onu Takıntı Panosu olarak adlandırıyordu.

Gözlerim lisenin birinci yılının başında raptiyeyle tutturduğum ilk karta ilerledi: LSU.* Eskiden onun panoda yer edecek tek

---

* Louisiana Eyalet Üniversitesi –*çn*

okul olduğunu düşünürdüm. Fakat sonra diğer seçeneklerime kapıyı kapatmamam gerektiğini fark etmiştim.

Telefonum çınladı ve bakışlarımı yatağa geri çevirdim. Bu sadece birinin sosyal medyada son gönderimi beğendiğine dair bir bildirimdi – Griffin'in mesajıma cevap verdiğinin değil.

Çalışma masamda istifli boş kartlara göz attım ve bir Griffin listesi hazırlamayı yarım saniye kadar aklımdan geçirdim. Bir yılı aşkın süredir birlikteydik ve genellikle en büyük odağımız okuldu ama önümüzde iki haftalık bir tatil vardı ve endişelenecek sınavlar veya ödevler olmadan burada onunla baş başa olma fikri heyecan vericiydi. İşleri ağırdan aldığımız hâlde ilişkimizi sonraki seviyeye taşımakla ilgili düşünmediğimi söylesem yalan olurdu.

Yeşil: *Hemen hemen bir yıldır birlikteyiz*
Son sınıftayız ve neredeyse on sekiz yaşındayız

Kırmızı: *Henüz "Seni seviyorum" demedik*
Henüz "Seni Seviyorum" demeye hazır mıyım emin değilim

Bu listenin orada asılı olduğunu görmek annem için kesinlikle bir sorun yaratırdı, bu yüzden bunu yapma dürtüme direndim.

Telefonum bir kez daha öttü. Mesaj simgesini gördüğümde kalbimin teklediğini hissettim fakat ekranı kontrol ettiğimde Margot'dan gelen başka bir fotoğraf gördüm.

Görüntüyü açtım ve birkaç dakika ona dikkatle baktım. Birinin telefonu elinden alması gerekiyordu.

BEN: ????? Bu da nesi???

MARGOT: Ayak parmaklarımın bir yakın çekimi. Aralarında hiç boşluk yok. Onları kımıldatamıyorum veya ayıramıyorum. Tıpkı küçük sosislere benziyorlar.

BEN: Ya asla normale dönmezlerse?? Ya ömür boyu sosis ayak parmaklarıyla kalırsan? Ya küçük plastik parçasını ilk iki parmağının

arasına geçiremediğin için bir daha asla parmak arası terlik giyemezsen? O ayaklarla çocuğunu rezil edeceksin.

MARGOT: Herhalde sosis ayak parmakları sosis el parmaklarından daha iyidir. Belki de eskiden Toby Teyze'nin giydiği, şu sahiden çirkin ortopedik ayakkabılardan giymek zorunda kalırım.

BEN: Onları göz kamaştırıcı bir hâle getirebilirdin. Belki kabartma boyayla ayakkabıların her iki yanına adını yazardın. Tapılası sosis parmak ayakkabıları olurlardı.

MARGOT: Sayende şimdi canım sosis çekiyor.

BEN: İğrençsin. Ve bende ömür boyu kalacak bir iz bıraktın. Sosis ayak parmakları ve göz kamaştırıcı ortopedik ayakkabı korkusundan asla hamile kalmayacağım.

Mesajıma cevap yazması birkaç dakikayı buldu.

MARGOT: Annem az önce bana mesaj atıp senin gelmediğini söyledi!!! Bu ne demek, Soph??? Annemle Gwen arasındaki çekişmeden beni sen kurtaracaktın. O ikisinin bir araya geldiğinde nasıl olduklarını biliyorsun!!

BEN: Tek başınasın. O sosis ayak parmaklarının arasındaki pamuk tiftiğini kimin temizleyeceğine dair kavga etmelerini gerçekten umuyorum. Belki diş ipi kullanmaları gerekir.

MARGOT: Asla kurtulamayacağım bir görüntüyü gözümün önüne getirdin. Seni hayatının geri kalanı boyunca sosis ayak parmaklarıyla lanetliyorum!

BEN: Bebek doğduğunda geleceğim.

MARGOT: Söz mü??

BEN: Söz.

MARGOT: Griffin şimdiden orada mı?

BEN: Seni ilgilendirmez.

MARGOT: Teslim ol. Hayır, dur... teslim olma.

BEN: Ha. Ha.

Griffin'in beni aramasını beklerken oyalanmak için tüm sosyal medya sayfalarına göz attım. Telefonum sonunda çaldı ve Griffin'in adı ekranın üzerinde parladı. Yüzüme birdenbire yayılan geniş gülümsemeye engel olmayı denemedim bile.

"Selam!" diye bağırdı arka plandaki yüksek sesli müziğin ve gürültünün üzerinden.

"Selam! Neredesin?" diye sordum.

"Matt'te."

Üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşım olan Addie dahil, Matt'in evinin arka bahçesinde ve havuz evinde takılan birçok kişinin paylaştığı sayısız gönderiyi çoktan görmüştüm.

"Margot'ya gitmek için yolda mısın?" diye sordu.

"Planlar değişti. Nonna ve Papa'yla kalıyorum. Ama birkaç saat daha oraya gitmek zorunda değilim."

"Ne? Seni neredeyse hiç duyamıyorum," dedi yüksek bir sesle.

"Planlar değişti!" diye bağırdım. "Burada kalıyorum."

Bas gitarın sabit ritmini duyabiliyordum fakat hangi şarkının çaldığını çıkaramadım.

"Babanın seni gitmeye zorlamadığına inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, garip değil mi? Buraya gelmek ister misin? Veya ben Matt'in evine gelebilirim."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Matt'in evine gel. Herkes burada," dedi.

Bir hayal kırıklığı sızısı hissettim. "Tamam, birazdan görüşürüz," diye karşılık verdim, ardından aramayı sonlandırdım.

Matt'in evindeki kalabalık beklediğimden büyüktü. Bugün Noel tatilinden önce okulun son günüydü ve görünüşe göre herkes kutlamaya hazırdı. Evin, çalılıkların ve ağaçların üzerine iple asılmış bir milyon ışık olmalıydı. Gerçekten, uzun süre hareketsiz duran her şeyin üzerinde ışık vardı.

Çoğu kişi tişörtle şort giyiyordu ve bu durum tüm süslemelere karşın Noel havasını hissetmeyi zorlaştırıyordu. Sivrisinekleri

kovalarken kış tatilinde olduğunuzu gerçek anlamda hissedemiyordunuz. Aptal Louisiana havası.

Arabamı dört ev geride, bulabildiğim en yakın boş yere park ettim. Bu uzaklıktan bile Matt'in arka bahçesinden gelen bas gitarın kalın sesli ritmini duyabiliyordum. Komşuların bir saat içinde polisi araması beni şaşırtmazdı. O vakte kadar gitmiş olacağımızı umuyordum; polislerden biri kaçınılmaz olarak babamı aradığında ona anneannemle dedemin evine giden yolu yarılamış olmak yerine neden burada olduğumu açıklamak zor olurdu.

Matt'in evine vardığımda garaj yolunun yanındaki çimenlerde oturan ve tartışıyormuş gibi görünen bir oğlanla bir kız gördüm. Drama genellikle bu kadar erkenden başlamazdı. Beni fark ettiklerinde sustular ve onlara mahremiyet sağlamaya çalışarak tempomu artırdım. Müziği takip ederek arka bahçedeki havuz kenarının yolunu tuttum. Evin köşesinden dönmek üzereyken birinin kolumu çekiştirdiğini hissettim.

Hemen ardından nefes kesen bir kucaklamanın içine çekildim.

"Gelmeyeceğini sanıyordum!" Addie birkaç kişinin bize doğru dönmesine yetecek kadar yüksek sesle ciyakladı.

"Ebeveynlerimi bensiz gitmeye ikna ettiğime inanabiliyor musun?"

"İnanamıyorum! Nonna'da mı kalıyorsun?" Bir somurtmayla altdudağını çıkardı. "Yine de seni zar zor göreceğim!"

Güldüm. "Hayır, beni göreceksin. Bir planım var. Nonna gün boyunca öyle meşgul olacak ki yokluğumu hissetmeyecek bile. Buraya geri döneceğim ve birlikte zaman geçirebileceğiz."

"Ebeveynlerin öğrenirse çılgına döner. Arabanı gizlememiz gerekecek." Addie hoplayıp zıplıyordu. "Ah! Olivia'yı da getir. Onu uzun zamandır görmedim."

Başımı olumlu anlamda sallamakla birlikte onun benimle gelmek isteyeceğinden kuşkuluydum. Olivia birçok kuzenimden biriydi ve annemin ikiz kız kardeşi Lisa'nın kızıydı. Aramızda yalnızca iki ay vardı vardı ve eskiden aşırı yakındık ama son bir-

kaç yıldır birbirimizi gitgide daha az görür olmuştuk. "Olivia dükkânda Nonna'ya yardım ediyor. Sıvışabilir mi emin değilim."

Addie'nin gözleri parladı ve beni havuz kenarındaki eve sürüklemeye başladı. "Onu oradan kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Griffin'i gördün mü?" diye sordum konuyu değiştirip Olivia'dan uzaklaştırarak.

"Henüz değil ama Danny ve ben de daha yeni geldik. Belki içeridedir." Başıyla havuz kenarındaki evi işaret etti. "Bira ister misin?"

"Hayır, birazdan Nonna'nın evine araba süreceğim. Bir yerden bir şişe su bulayım," dedim farklı yönlere ayrılırken. Addie fundalıktaki gizli fıçıya yöneldi ve ben kalabalığı yararak ilerledim. İçeri girdiğimde müziğin sesi çok yüksek olduğundan konuştuğum ilk birkaç kişi beni hiç duyamadı.

Sonunda odaya girebildim ve Griffin'in birkaç arkadaşını buldum.

"Sophie! N'aber?" diye bağırdı Chris, ardından bana sarılmaya çalıştı. Şimdiden beyaz atletine ve boxerına kadar soyunmuştu. Onu güvenli bir mesafede tutmak için kolumu uzattım. Chris hep partilerde çıplak kalmaya çok yaklaşan bir tipti. Okulun Cadılar Bayramı dansına bir kovboy kılığında gelmişti ama gecenin sonunda kostümünden geriye kalan sadece dar boxerının üzerindeki bir çift deri tozluktu. Edepsiz teşhir yüzünden bir hafta okul sonrası cezaya kalmıştı.

"Aynı. Griffin nerede?" diye sorduktan sonra odaya göz atmak için arkamı döndüm.

Chris elini arka tarafına doğru salladı. "Oralarda bir yerde. Bira bulmaya gitti."

Başımla onayladım, sonrasında hızla Chris'in etrafından dolandım. Kalabalığın arasında ilerlemek zordu ama sonunda Griffin'i tam havuz kenarındaki evin küçük mutfağına saparken gördüm. Halka şeklinde dans eden bir grubun ortasına düştü-

ğümden ve Josh Peters beni kendi etrafımda birkaç kez döndürmeden gitmeme izin vermediğinden Griffin'e ulaşmam birkaç dakikamı aldı. Köşeyi dönüp de müziğin sesinin bir nebze kısık olduğu mutfağa girmek üzereyken Griffin'in, "Sophie buraya geliyor," dediğini duydum.

Beni durduran sözcükleri değildi. Onları söyleme şekliydi. Hayal kırıklığıyla doluydu.

Griffin'in en yakın arkadaşlarından biri olan Parker buzdolabından iki bira çıkarıyordu. İkisi de benim kapının hemen dışında olduğumu fark etmemişti.

"Ablasının evine mi ne gitmiyor muydu?" diye sordu Parker.

Griffin'in başı öne eğildi. "Öyleydi. Ama artık değil."

Kalıyor olmam sanki tatilini mahvetmiş gibi Griffin'in moralini fena hâlde bozmuştu. Bunu –bir şeyi sabırsızlıkla beklerken mutluluktan aklınız başınızdan gitmek üzereyken o şey ansızın elinizden alındığında içinize dolan o korkunç hissi– sesinde duyabiliyordum. Tatilde burada olmayacağımı düşünürken ben de bu şekilde hissetmiştim.

Kalacağımı öğrendiğinde Griffin'in sesinden de bu okunuyordu.

Neler oluyordu?

Griffin dönmeye başladığında köşeye sıvıştım. Neden saklanıyordum ki? Hışımla oraya dalıp cevap talep etmeliydim. Oysa donakalmıştım. Beşe kadar saydım ve ardından yavaşça tekrar mutfağa baktım.

"Her an burada olabilir," dedi ama yerinden kıpırdamadı.

Parker biralardan birinin kapağını çabucak açıp Griffin'e uzattı. Griffin büyük bir yudum içti.

"Peki, sorun ne?" diye sordu Parker. Belli ki Griffin'in hayal kırıklığını o da duyabiliyordu.

Griffin omuz silkti. "Bir pislik gibi konuşmuş olacağım ama gideceği için bir bakıma memnundum. Bilirsin, ayrılırsak nasıl olacağının bir denemesi gibi olacaktı."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Ondan ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordu Parker, sonra birasından bir yudum aldı.

Griffin yeniden omuz silkti. Çığlık atma arzum neredeyse karşı konulmazdı.

"Sanırım."

Nefesim kesildi. Parker ve Griffin kapıya doğru döndü. Parker'ın gözleri irileşti ve bakışları benimle Griffin arasında gidip geldi.

Bir an için Griffin konuşulanları duyup duymadığımı anlamaya çalıştı. Fakat yüz ifadem duymuş olduğumu belli ediyordu.

Geriye doğru tökezleyerek duvara çarptıktan sonra kaçtım.

Buradan çıkmak zorundaydım. Ona bakamazdım. Burada kalamazdım.

"Sophie!" Griffin peşimden geliyordu ama onu atlatıp kapıya yöneldim. Gözyaşlarım akmaya başlamadan dışarı çıkmayı başaramayacağımdan korkuyordum. Derken Addie yüzümü gördü ve dans eden insanların arasından geçip hızla yanıma geldi, beni havuz kenarındaki evden dışarı çekti.

"Ne oldu?" diye sordu havuzun diğer tarafına ulaştığımızda.

Yere çöktüm ve ona her şeyi anlattım.

"Pislik herif," dedi Addie. Onun peşine düşecekmiş gibi arkasını döndü.

"Lütfen, buradan çıkmama yardım et," diye yalvardım.

Tekrar bana doğru geldi. "Elbette. Gidelim."

Addie yerden kalkmama yardım etti ve bakımlı bahçede yavaş yavaş ilerledik. Gözyaşları şimdi yüzümden aşağı akıyordu ve onları durdurmaya bile çalışmıyordum.

Kalbim kırılmıştı.

Kırılmaktan fazlasıydı.

Tuzla buz olmuştu.

Benden ayrılmak istiyordu.

"Ona inanamıyorum," diye alçak sesle söylendi Addie. "*O, senden* ayrılacakmış, ha? Boş versene. Seninle birlikte olduğu için çok şanslı!"

Ona cevap verecek sözcükleri bulamadım. Hiç bulabilecek miyim emin değildim.

Evin garaj yoluna vardığımızda Griffin'i gördük. Garaj yolunda koşarken gözleriyle sokağı tarıyordu.

"Şu anda onunla konuşamam," dedim kurbağa gibi bir sesle. Addie başıyla onayladı ve beni gölgelerin içine çektikten sonra Griffin'le yüzleşmek için kararlı adımlarla yürüdü.

"Hayır. Yalnızca hayır," dedi Addie. "Seninle konuşmak istemiyor."

Griffin'in yüzü, evin çatısının saçağına bağlı ışıklardan biri tarafından aydınlatılıyordu. Berbat görünüyordu.

Suçluluk, evet ama bunun yanında o gözler üzüntüyle de doluydu.

"Lütfen, Addie. Onunla konuşmalıyım." Griffin saklandığım karanlık yere gözlerini kısarak baktı. "Lütfen, Sophie. Konuş benimle. Açıklamama izin ver. Öyle demek istemedim."

Geriye doğru bir adım attım; onun yakınında olmak istemiyordum... Bahanelerini duymak istemiyordum. Aramıza bir mesafe koymaya çalışarak ön bahçeye doğru bir sıra açelya çalısının arkasından koşarken her iki adımımdan birinde tökezliyordum.

Griffin'in peşimden gelmemesini umuyordum. Küçük bir parçam duyduklarımı alıp beni ezmeyen bir şey hâline getirene dek anlamını çarpıtmak istiyordu. Ne var ki sesindeki hayal kırıklığını duymayı bırakamıyordum. Griffin şimdi ne söylerse söylesin beni görmek istememişti. Burada benimle birlikte olmak istememişti.

Arabama vardığımda paramparçaydım. Arkamda adımlar kaldırımı döverken kendimi hazırladım.

"Sophie, lütfen benimle konuşur musun?" diye yalvardı Griffin.

Yüzüm arabaya dönüktü. Griffin tam arkamdaydı ve Addie'nin onun arkasında bir yerde olduğunu biliyordum.

Ağzım gerginleşti. "Ebeveynlerim evde kalmama izin verdiğinde çok heyecanlanmıştım çünkü tüm düşünebildiğim seninle

vakit geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağıydı. Sadece ikimiz. Ama sen ayrılmak istiyorsun. Benden. Değil mi? Sabırsızlıkla beklediğin bu değil miydi?"

Elini yumuşak bir şekilde omzuma koydu. "Arkanı dön ve benimle konuş," dedi.

Omzumu silkerek elini uzaklaştırdım. "İstediğin bu mu?"

Sözcükleri bulmak için çabaladığını hissedebiliyordum. "Ne istediğimi bilmiyorum, Soph. Şu anda her şey çok kafa karıştırıcı. İlişkimiz çok ciddileşti. Lisede son senemizdeyiz. Eğleniyor olmamız gerekirdi!"

Hızla ona döndüm. "Eh, izin ver de bunu senin için kolaylaştırayım. Ayrılmak mı istiyorsun? Tamam o zaman. İlişkimiz sona erdi."

Elini bana uzattı ama sıyrıldım. Griffin çılgına dönmüşe benziyordu ve bunun sebebinin olayın gerçekleşme şekli olduğunu düşünmeden edemiyordum. İlk önce ayrılık denemesini yaşayamamıştı.

"Bekle, Sophie. Bu konuda konuşabilir miyiz? Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Sözcükleri bir darbe gibiydi. Aylardır bunları söylemesini istiyor ve bekliyordum.

Bunu yapamazdım.

Burada kalamazdım.

"Lütfen kal ve benimle konuş," diye yalvardı Griffin. Dönüp arabama bindim.

Motoru çalıştırdığımda Griffin sonunda kaldırıma geri çekildi ve Addie pencereye koştu. "İzin ver arabayı ben süreyim."

Ona güçsüz bir gülümsemeyle baktım. "Ben iyiyim. Seni sonra ararım, tamam mı? Seni seviyorum."

Pencereye uzandı ve bana çabucak sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Neyse ki Griffin mesafesini korudu.

Birkaç dakika içinde I-20 yolundaydım, Shreveport'a yönelmiştim.

Nonna'nın evine vardığımda harap hâldeydim. Görünüşümü dikiz aynasından kontrol ettim ve rimeli yol yol bulaşmış yabancı bana dik dik bakarken neredeyse çığlık atıyordum. Burnum kırmızıydı, gözlerim şişmişti ve tişörtümde kurumuş sümük olduğundan epey emindim.

Neyse ki ışıkların çoğu kapalıydı; yani büyük ihtimalle anneannemle dedem dışında evde kimse yoktu. Bu evde kapıdan içeri adımını atar atmaz, uyuyan bedenlerin üstünden atlamak olağandışı değildi. Anneannemle dedemin sekiz çocuğundan altısı burada, Shreveport'ta, dördü ise bu evden birkaç blok uzaklıkta yaşıyordu. Bunun evlerine gidecekleri anlamına geleceğini düşünebilirdiniz fakat genellikle böyle olmazdı. Ama bu akşam sakin görünüyordu.

Arabamı sokağa park ettim ve arka koltuktan çantamı kaptım ama cesaretimi kaybetmeden önce sadece ön kapının basamaklarına ulaşabildim. Bu şekilde içeri giremezdim. Nonna ebeveynlerimi arardı ve onlar da doğrudan buraya gelmediğim için sinirlenirdi. Aynı zamanda Griffin konusunda üzülürlerdi. Onu severlerdi. Tüm çılgınca kurallarına rağmen annemle babam Griffin'e çoktandır ailenin bir parçası gibi davranıyorlardı.

Silindir şeklindeki çantamı yastık olarak kullanıp karanlık basamaklara sırtüstü uzandım ve gözlerimi dolunaya diktim. Annemin kucağına kıvrılıp ağlamaktan başka bir şey istemeyen büyük bir parçam vardı.

Bir yıl. Griffin'e harcadığım boşa zaman. Kahrolası bir yıl.

Neyi gözden kaçırmıştım? İkimiz de okula odaklıydık. İkimiz de üniversiteye gitmeyi sabırsızlıkla bekliyorduk ve istediğimiz okullara girmeyi garantilemeye çalışıyorduk. İlişkimizin ikimizi de mutlu ettiğini sanıyordum.

Ama belli ki Griffin benimle birlikteyken *eğlenmiyordu*.

"Tüm gece dışarıda mı kalacaksın yoksa içeri gelip ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Anneannemin yüzü benimkinin üstüne bir karaltı olarak çöktüğünde az kalsın basamaktan düşecektim.

"Nonna!" Sıçrayarak ayağa kalktım ve tökezleyerek ona sarıldığımda neredeyse ikimizi birden deviriyordum.

Bir eliyle sırtımı sıvazladı. Yeni baştan ağlamaya başladım.

"Ah, canım, içeri gir ve bana ne olduğunu anlat."

El ele içeri yürüyerek doğrudan mutfağa gittik. Anneannemin mutfağı bu evin kalbiydi. Burası birçok dolabı ve tezgâh alanıyla büyük, ferah bir odaydı. Üzeri resimlerle kaplı buzdolabı şu devasa paslanmaz çelik olanlardandı ve kapağını açarsam, rafların tıka basa yemek dolu olacağını biliyordum. Ada tezgâhın yan tarafı boyunca bir sıra bar taburesi vardı ve kocaman ahşap uzun bir masa komşunun evine doğru bakan bir dizi pencerenin önünde uzanıyordu. Masanın ortasında daima taze çiçeklerle dolu bir vazo olurdu.

Burası evin en sevdiğim odasıydı.

Nonna beni bar taburelerinden birine yönlendirdikten sonra şimdiye dek gördüğüm en ayartıcı çikolatalı pastadan bir dilim kesti. Burada lezzetli yiyecekler hiç eksik olmazdı ve bu akşam da kesinlikle hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Annenle babanın gidişi sebebiyle ağladığını sanmıyorum, bu yüzden bunun bir oğlanla ilgili olduğunu varsayıyorum. Adı ne?"

"Griffin," diye mırıldandım.

"Evet, Griffin. Bana ne olduğunu anlat."

Pastadan bir parça yemeden önce duraksadım. Nonna'yla her zaman yakın olduğum hâlde ona aşk hayatımı hiç anlatmamıştım.

Tereddüdümü fark etti. "Dört kız çocuk yetiştirdim. Tam burada, bu noktada otururken yeterince kalp kırıklığı hikâyesi dinlediğime seni temin ederim."

Tuhaf bir kahkaha attım. Nonna söz konusu bu aile olduğunda sorunları düzeltme yeteneğiyle gurur duyardı; problemin çok büyük veya küçük olması fark etmezdi. Kendine engel olamıyordu.

Benim için bir bardak süt doldururken mutfakta gezinmesini izledim. Yaklaşık bir hafta sonra yetmiş beş yaşına girecekti fakat

tek tük gri saç teli ve aksatmadığı cilt bakımı sistemi sayesinde bunu asla anlayamazdınız. Üstelik bu konuda Papa ona sinirlense de hâlâ fidanlığa poşetlerce saksı toprağı ve malç taşıyacak kadar güçlüydü.

Derin bir nefes aldım. "Sana Addie'nin evinde olduğumu söylediğimi biliyorum ama onun yerine başka bir yere gittim. Bir arkadaş parti veriyordu. Buraya gelmeden önce Griffin'i görmek istedim. Tatil boyunca buralarda olacağımı söyleyerek ona sürpriz yapacaktım."

Nonna'nın kaşları hızla yükseldi. "Eyvah. Bu nadiren iyi sonuçlanır."

Bir kahkahayı bastırdım. "Kesinlikle haklısın."

Nonna yanıma oturdu ve ona her şeyi anlatırken kendi pasta diliminden büyük bir lokma aldı. Bitirdiğimde daireler çizerek sırtımı ovdu ve kollarının arasına kıvrıldım. "Tatlı Sophie, şu anda bunun dünyanın sonu gibi hissettirdiğini biliyorum ama öyle değil. Onunla daha fazla zamanını boşa harcamadan önce Griffin'in nasıl hissettiğini görmen daha iyi olmuş."

Bana bir peçete uzattı ve gözlerimi silip kuruladım. "Fakat aynı şeyleri istediğimizi düşünüyordum."

"Her şey sürekli değişir. Belki aslında öyle olmadığı hâlde ikinizin aynı yöne gittiğinizi sanıyordun."

Pastamı bitirdiğimde beni mutfaktan çıkarıp üst kattaki misafir odasına götürdü. "Ebeveynlerin dönene kadar bu oda tamamen senin. Yarın dükkânda bana yardım edebilirsin. Ellerinin meşgul olması zihninin başıboş dolaşmasını engelleyecektir. Ayrıca Olivia kendisine eşlik etmenden mutlu olacaktır. Diğer herkes okul dışında zaman geçirirken çalışmak zorunda olduğundan somurtup duruyordu."

Nonna'nın ben küçük bir kızken yaptığı gibi beni yatağın içine sokmasına ve şımartmasına izin verdim. Hatırladığımdan daha iyi hissettiriyordu.

Başıma bir öpücük kondurarak, "Yarın her şey daha iyi görünecek," dedi.

19 Aralık Cumartesi

Nonna'ya yalancı demekten nefret etsem de yarın olmuştu ve hâlâ her şey oldukça berbattı. Gözlerim onca ağlamadan sonra neredeyse kapanacak kadar şişmişti ve hemen dinmeyecek bir baş ağrım vardı.

Telefonuma göz attım. Otuz iki cevapsız arama ve bir sürü mesaj vardı.

Addie'nin adını buldum ve ona hızlı bir mesaj gönderdim: Ben iyiyim. Biraz sonra seni arayacağım.

Ardından Griffin'in mesajlarını es geçerek Margot'yla olan sohbetimizi açtım.

BEN: Uyanık mısın, Sosis Parmaklar?

MARGOT: Tabii ki uyanığım. Yatağa saplanıp kaldım. Tüm. Gün. Boyunca. Ama uyuyabilecek kadar rahat edemiyorum. Nonnaların orası nasıl?

BEN: İyi. Ayak parmaklarının arasını nihayet temizlediler mi?

MARGOT: KES ŞUNU!!

BEN: Tiksindirici fotoğraflarınla bunu sen başlattın.

MARGOT: Konuyu değiştiriyorum. Bana yiyeceklerden bahset. Dün akşam Nonna ne hazırlamış? Anneler organik veya GDO'suz olmayan hiçbir şey yememe izin vermiyor.

BEN: Çikolata kremalı ve tepesinde çikolata rendesi olan üç kat çikolatalı pasta. Devasa bir dilim yedim.

MARGOT: ÇOK KÖTÜSÜN. Bana bir dilimini getirmen için banka hesabımdaki her şeyi verirdim.

BEN: Yaptığın internet alışverişlerini iyi biliyorum, bu yüzden banka hesabında ne olduğunu tahmin edebiliyorum ve bu yeterli değil.

MARGOT: Peki, babamla konuşmadan önce seni önden uyarayım. Oraya vardığında aramadığın için kızgın.

Kahretsin! Vardığımda haber vermem gerektiğini tamamen unutmuştum.

BEN: Ne kadar kızgın? Barbie'nin arabasını bir roket gemisine dönüştürmeye çalıştığımız zaman ön pencereyi kırdığımızda olduğu kadar mı kızgın?

MARGOT: Hahaha! O kadar kızgın değil. Nonna'yı aradı ve o da senin duşta olduğunu söyledi.

Nonna'ya borçlanmıştım. Beni tam anlamıyla idare etmişti.

BEN: Bunu itiraf etmek istemiyorum çünkü bunu unutmama asla izin vermeyeceksin... ama keşke orada seninle ve sosis parmaklarınla birlikte olsaydım.

Yüzümü silerek gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Hâlâ arabama binebilir ve oraya gidebilirdim. Bununla ilgili sonsuza dek konuşacak olsa bile yatakta Margot'nun yanına yatar ve Noel bitene dek dışarı çıkmazdım.

MARGOT: Ben de burada olmanı dilerdim. Ama sefil hâlde olurdun. Ben sefil hâldeyim. Brad sefil hâlde. Köpeğimiz bile sefil hâlde. Nonna ve Papa'yla kalmakta haklıydın.

Hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalıştım. Evine gelip gelemeyeceğimi açıkça sorsaydım beni sevinçle kabul edeceğini

biliyordum. Ama huysuz ruh hâlim kuşkusuz onu halihazırda olduğundan daha sefil bir hâle sokardı.

MARGOT: Her şey yolunda mı?

BEN: İyiyim. Sana daha sonra yine mesaj atarım.

Ona neden Griffin'i anlatmadığımdan emin değildim. Belki ona neler olduğunu anlatırsam bunun geri dönülmez bir şekilde gerçek olmasından korkuyordum. Veya belki Margot'nun an itibarıyla yeterince endişesi olduğunu bildiğimdendi. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama bebekle ilgili kaygılıydı.

Mesajlarımın geri kalanını ve cevapsız aramaları görmezden gelerek telefonu kapadım ve onu komodin çekmecesine bıraktım. Şu anda daha fazlasıyla uğraşamazdım.

Aynadaki yansımam, banyoya giderken düşündüğümden daha korkunçtu. Güzel ağlayan biri değildim. Gözlerimin çevresindeki kırmızılık onları normalden daha koyu gösteriyordu ve normalde bronz renkli olan cildim hastalıklı bir solgunluk içindeydi. Griffin'in beni gördüğünde heyecanlanacağını düşünerek kusursuzlaştırmaya çok uzun zaman harcadığım yumuşak bukleler, dün akşam yatakta bir o yana bir bu yana dönerken mahvolmuştu. Uzun siyah saçlarım şimdi sönük, dolaşık bir karmaşaydı.

Duş alıp saçlarımı kuruttuğumda biraz daha iyi hissediyordum. Normal ile tam bir felaket arasında derecelenen bir ölçekte acınası bir orta seviye civarındaydım. Sonunda mutfaktan gelen ses korosuna doğru koridorda yavaş yavaş ilerlerlerken kendimi saldırıya karşı hazırladım.

Aile buradaydı.

Ailem coşkulu bir gruptu. Dedem Sicilya'da doğup büyümüştü. Amerika Birleşik Devletleri'nde biraz zaman geçirdikten sonra eve geri dönmesi gerekiyordu ama anneanneme âşık olmuştu. Anlattıklarına göre dedemin annesi onun Louisiana'da kaldığını öğrendiğinde neredeyse uluslararası bir hadise başlatıyormuş.

Onu durduran tek şey, Nonna'nın ailesinin aslen dedeminkinin yakınındaki bir kasabadan gelmesiymiş.

Buraya geldiğimizde babam her zaman zorlanırdı. O tek çocuktu ve çekirdek ailesi dışında hiç yakın akrabası yoktu, bu yüzden bazen bunun bir savaş alanına girmek gibi hissettirdiğini söylerdi. Benim için babam kadar kötü olmasa da, Michael dayım hariç Shreveport dışında yaşayan tek grup biz olduğumuz için birazcık yabancı gibi hissederdim.

Halbuki her zaman böyle değildi. Daha küçükken yazlarımın çoğunu ve her bayramı burada, kuzenlerimin ve komşu çocuklarının arasında geçirirdim. Yaz kampı gibiydi. En yakın olduklarım Olivia, kuzenimiz Charlie ve Charlie'nin yan evde yaşayan en iyi arkadaşı Wes'ti. Hatta Olivia'nın babası Bruce Enişte bize Efsane Dörtlü derdi. Ama yaşımız büyüdükçe iyice uzak düştüğümüzü hissetmiştim. O üçü aynı okula gidiyor, aynı kulüplere katılıp aynı takımı destekliyordu. Böylece ben de kendimi kendi kulüplerime ve kendi takımıma adamıştım. Çok geçmeden ziyaretlerim kısalmış ve araları açılmıştı.

Mutfağa girdiğim anda Maggie Mae Yenge beni gördü.

"Eh, işte burada! Seni gördüğüm her seferinde annene daha fazla benziyorsun, söyleyeyim!"

Güneylilerin konuşmasıyla alay eden bazı insanlar olduğunu biliyorsunuzdur. Kaynak malzemelerini teyzemden ediniyor olmalılardı. Annemin erkek kardeşi Marcus'la evli olan Maggie Mae zamanında geniş beyaz elbisesi içinde sosyeteye takdim edilmesiyle şu hakiki Güneyli üst sınıf leydilerden biriydi. Üstelik kendisi bunu unutmanıza izin vermezdi.

Beni göğsüne çekip yapıştırdı ve aşırı iri memelerinin beni boğacağından korktum. "Tanrı seni korusun, tatlım. Aşk yarası duydum. O oğlan Tanrı'nın bir kayaya verdiği sağduyudan bile yoksunmuş."

"Iıı... teşekkürler, Maggie Mae Yenge." Sanırım.

Mutfakta ailemin yanından teker teker geçerken birkaç dakika içinde yanaklarımdan, alnımdan ve hatta dudaklarımdan (kişisel

alandan hiç anlamayan Kelsey Teyze tarafından) öpüldüm. Ben bar taburelerinden birine usulca otururken teyzelerim, kimin ambrosia meyve salatasının daha iyi olduğu –klasik usulde yapılan Kelsey Teyze'ninki mi yoksa jöleyle yapılan Patrice Teyze'ninki mi– ve Noel'de öğle yemeği için hangisinin servis edilmesi gerektiği hakkındaki tartışmalarına kaldıkları yerden devam etti.

Ben ambrosia salatasına kesinkes karşı olan azınlıktaydım ama bu fikri kendime sakladım.

Maggie Mae Yenge iki kere ikizleri olmuştu – benim yaşıma yakın ikiz kızlar ve çok daha küçük ikiz oğlanlar. İkiz kızlar Mary Jo ile Jo Lynn mutfağın karşısından bana beceriksizce el salladılar, karşılık olarak onlara daha da beceriksizce el salladım. Küçüklüklerinde tüm kıyafetleri üzerlerindeki harfli desen dışında birbirinin eşiydi. Şimdi on sekiz yaşındalarken bile hareketleri birbirlerine *uyumluydu*. Bu çok gülünçtü. Olivia, Charlie ve benden bir yaş büyüklerdi ama hepimiz lise son sınıftaydık. On iki yaşındalarken Florida'da hepimizin paylaştığı apartman dairesinde kapıyı kilitleyip Charlie'yi üzerinde *Yıldız Savaşları* boxerı dışında bir şey olmadan dışarıda bıraktıklarından beri kuzenim onlara Şeytani Jo'lar diyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse o boxerı baştan hiç giymemeliydi. Bir düşünün: küçük ve dar. Bütün bir hafta boyunca flörtleştiği bir grup ergen kız onu görmüştü ve bunun o zamana dek gördükleri en komik şey olduğunu düşünürdünüz. Kızlar, haftanın geri kalanında Charlie yakınlarından geçtiği her seferinde kıkır kıkır gülmüştü.

Charlie bunu asla atlatamamıştı.

Annemin ikizi olan Lisa teyzem ve oğlu Jake de buradaydı.

"Tatlı Soph! Seni gördüğüme çok sevindim!" Lisa Teyze anneme öyle çok benziyordu ki onu gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Ben de seni gördüğüm için mutluyum." Ona normalden biraz daha uzun sarıldım. Hatta annem gibi kokuyordu. "Olivia nerede?"

"Çoktan dükkâna gitti bile," dedi. "Nonna'nın seni tatil boyunca orada gönüllü çalıştıracağını duydum."

"Elbette çalıştıracak," diye cevap verdim bir gülümsemeyle.

Jake beni dürttü. "Lanet olsun, kızım. Bok gibi görünüyorsun," dedi.

Lisa Teyze kafasının arkasına bir şaplak attı. "Jake, dallama gibi konuşma."

Jake topallayarak masanın çevresinde boş bir sandalye ararken güldü. LSU'daki kardeşlik cemiyeti evinde aptalca bir şey yaparken, büyük ihtimalle yükseklik ve megalomani içeren bir şey, ayağını kırmıştı ve şimdi şu özel botlardan giyiyordu.

Charlie zikzak çizerek oturduğum yere ilerledi ve bana yaklaştığında sırıtarak bar taburemden aşağı atladım. Onu uzun zamandır görmemiştim. Bana gevşek bir biçimde sarılmadan önce bir saniye falan duraksadı. Tereddüdü beni biraz şaşırtsa da kollarım derhal ona dolandı ve tüm sabah olduğumdan daha iyi hissettim.

"İyi misin? Nonna bana Griffin'le olanları anlattı," dedi Charlie sonunda onu serbest bıraktığımda.

Elbette Nonna ona anlatmıştı. Şimdiye dek muhtemelen herkese anlatmıştı.

"Evet. İyiyim."

Yanımdaki tabureye oturdu. "Erkek arkadaş sorunu dışında nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Güzel, sanırım. Yoğun. Ya senin?"

Başıyla onayladı. "Güzel. Aynı şekilde yoğun."

Charlie sessizliğe büründü ve ben kafa patlatarak ona sorabileceğim başka bir soru düşünmeye çalıştım. Of, ne zamandan beri Charlie'yle sohbet etmek bu denli zordu?

Henüz aklıma herhangi bir şey gelmesine fırsat vermeden Charlie konuştu, "Buralardaysan haberin olsun, bu akşamki aile yemeğinden sonra takılmayı planlıyoruz."

Çok fazla kahve yuttum ve sıcak sıvı genzime kaçtığında öksürdüm. "Bu akşamki aile yemeği mi?" dedim boğulurcasına. Erkek arkadaşımın beni terk etmek istediğini herkes duyduysa,

maruz kalacağıma emin olduğum tüm o acıma bakışlarına katlanabileceğimden emin değildim.

Charlie gülümsedi. "Sen de biliyorsun. Herkesi bir araya toplamak Nonna için zor değildir ve senin ziyaretin kesinlikle ilave masanın ortaya çıkmasına sebep olacak. Sonrasında kalabalıktan uzaklaşmak için Wes'e gidebiliriz."

Wes yandaki evde yaşıyordu ve Charlie için bir arkadaştan çok kardeş gibiydi. Bunun sebebi esasen Charlie'nin çocukluğunun yarısını Wes'in evinde geçirmiş olmasıydı. Charlie'nin ebeveynleri, ikisi de Sınır Tanımayan Doktorlar için çalışırken Filipinler'de, Ayin Yenge'nin memleketinde tanışmıştı ve ikisi de hâlâ kendilerine ne zaman ihtiyaç duyulsa karşılıksız olarak zamanlarını verirdi. Ebeveynleri evde yokken Charlie ve Sara, Nonna'da kalırdı. Bu da Charlie'nin hemen her zaman soluğu Wes'in evinde aldığı anlamına gelirdi.

"Olivia'yı da gelmesi için ikna ederiz," dedi. "Efsane Dörtlü... tıpkı eski günlerdeki gibi."

İçimden gergin bir titreme geçti ama, "Elbette! Kulağa eğlenceli geliyor," dedim. Charlie sırıttı ve bir çörek kaptı. Ben fikrimi değiştiremeden kapıdan çıkmıştı.

Nonna önüme bir parça kiş koydu ve kolumu hafifçe sıktı. "Bugün daha iyi hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Kahvemi yeniden doldururken başımı olumlu anlamda salladım.

"Bir saat içinde dükkâna gitmek için yola çıkarız, olur mu?"

"Olur," diye yanıtladım. Zaten şu anda yapacak başka bir şeyim yoktu.

❄ ♥ ❄

Dükkân esasında yıllar geçtikçe daha ticari bir yer hâline gelen bir semtte eski bir evdi. İşletmelerin çoğu evleri yıkıp yeniden inşa etmeyi tercih etmişti ama Nonna ve Papa bu tatlı, küçük, mavi evi tıpatıp onu buldukları gibi tutmuştu. Arka avlunun tamamı artık çoğunlukla sera alanıyken içerisi bahçe malzemeleri, heykeller ve

diğer avlu ve bahçe süslemeleriyle doluydu. Tamamen insanın içine işleyen bir yuva hissine sahipti.

Biz küçükken arka taraftaki serada saklambaç oynardık ve öndeki çiçek tarhlarına çiçek ekmeye yardım ederdik. Dükkânın önündeki kaldırımda ilerlemeye başladığımda nostalji dalgası beni neredeyse alaşağı ediyordu.

Nonna arka avluya giden yan kapıdan geçerek gözden kaybolmadan önce başıyla verandayı işaret etti. "Olivia içeridedir. Bugün dükkânda ona yardım eder misin?"

Başımla onayladım ve verandaya çıkan geniş basamakların önünde durdum. Her basamakta sıralanmış kırmızı Noel yıldızı çiçekleri vardı ve yapraklardan yapılmış büyük bir çelenk büyük kırmızı bir fiyonkla ön kapıya asılmıştı. Kapının her iki yanındaki gaz lambalarının alevleri parıldıyor ve oynaşıyordu, ayrıca zencefilli çörek kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

Büyük bir parçam, her ne kadar bayram havası taşırsa taşısın ön kapıdan içeri girmek istemiyordu. Uzun zamandır Olivia'yla yalnız kalmamıştık ve birdenbire gerilmiştim.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Olivia köşede duran eski, çizik içindeki ahşap bir masaya koca bir çuval saksı toprağı taşıyordu. Bazı biberiyeleri saksıdan aktararak dekoratif kaplara geçirmekle meşgulmüş gibi görünüyordu.

"Selam!" dedim. Onu ürkütmüş olmalıydım çünkü çuvalı düşürdü ve ikimizin etrafında bir toz bulutu yükseldi. Onu farkında olduğumdan daha fazla özlemiştim, böylece direncim uçup gitti. Öne uzandım ve bir kolumu ona dolayarak sımsıkı sarıldım.

Charlie gibi o da sarılmama karşılık vermeden önce duraksadı.

"Soph," dedi kulağıma doğru. "Burada ne arıyorsun?"

Geri çekilip yüzünü inceledim. İkimiz de öksürüyorduk. Ellerimi sallayarak etrafımızdaki havayı temizlemeye çalıştım.

"Annemle babam Margot'yu ziyaret ederken Nonna'da kalıyorum. Annenin sana söylememesine şaşırdım."

Olivia başını onaylarca salladı. "Söyledi. Sadece senin *burada* olmanı beklemiyordum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Demek ki aramız tuhaf olacaktı.

Bir şey söylemeye niyetliymiş gibi göründü ama sonra Nonna'nın iniltisini duyduğumuzda durdu. "Yok artık!" dedi Nonna önce aramıza, sonra da yerdeki pisliğe bakarak. "Eh, birbirinize alık alık bakarak orada dikilip durmayın. Bir süpürge bulun."

Hemen ardından ikimiz de harekete geçtik.

❄ ♥ ❄

Olivia'yla birlikte fidanlıktan ayrılırken hava neredeyse kararmıştı. Önünden geçtiğimiz tüm evler ışıklarla kaplıydı ve yoğun bir trafik vardı; insanlar alışveriş yapıyor veya bayram partilerine gidiyordu.

"Bu konuda konuşmaya hazır mısın?" diye sordu Olivia arabayı sürerken.

Bir an için aramızdaki uzaklıktan bahsettiğini düşündüm fakat sonra, "Bana Griffin'le neler olduğunu anlat," dedi.

Suratımı ekşittim. Bugün sıkı çalışmıştık ve Nonna haklıydı – aklımı Griffin'den uzak tutmaya ihtiyacım vardı. Oysa şimdi her şeyi kafamda yeniden oynatmak için kendimi zorluyordum. "Şey, şu partiye gittim." Başparmağımın tırnağını kemirerek hikâyeyi bir kez daha tekrarladım. Kaç kez anlatırsam anlatayım bunu yapmak kolaylaşmıyordu. Üstelik Olivia'ya anlatmak bu kadar zorsa, okula geri dönmek çok daha kötü olacaktı. Okul koridorunda yanımda Griffin olmadan yürüyene dek ayrılık haberimizin bayatlaması için bir Noel mucizesi gerekiyordu.

"Ah, Sophie. Çok üzgünüm," dedi Olivia. "Gerçekten hiç eğlenceli olmadığını mı söyledi?" Sesinin tonundan Olivia'nın da benim kadar şaşırdığı anlaşılıyordu.

Bir inilti koyuverip, "İma ettiği buydu," dedim.

Olivia kaşlarını çattı. "Eskiden tanıdığım Sophie aşırı eğlenceliydi. Sorun belli ki *onda*."

Zihnim *eskiden tanıdığım Sophie* kısmının etrafında dönüyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Ama ona soramadan Olivia, "Eh, şimdi buradasın ve Griffin'in keyfimizi kaçırmasına izin vermeyeceğiz. Sen buradayken yapacak eğlenceli bir şeyler bulacağız, tıpkı eski günlerdeki gibi. Tatil boyunca bir dolu parti olacak," dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım fakat nedense, hemen hemen kimseyi tanımadığım gürültülü bir partide takılmak bana çekici gelmiyordu.

Nonna ile Papa'nın evinin önünde durduk. Garaj yolu ve bloğun yarısı arabayla doluydu, böyle olunca Olivia park edecek bir yer arayarak hızını azaltıp sokakta ilerlemeye devam etti. "*Herkes* sana Griffin'i soracak. Haberler bu ailede fazla hızlı yayılır. Nonna bir kişiye anlatır. Sonrasında sanki bir telefon zinciri etkinleştirilmiştir ve bir saat içinde herkes her şeyi öğrenir."

"Biliyorum. Bu sabah kahvaltıda hepsi biliyordu. Ayrıca annen çoktan anneme haber vermiş."

Telefonum hâlâ evin üst katındaki çekmecedeydi ancak annem fidanlığa kadar izimi sürmüştü. Bu telefon konuşması istediğim bir şey değildi. Hiç değilse annem benim için o kadar üzülmüştü ki dün akşam doğrudan Nonna'ya geçmediğimden bahsetmemişti bile. Arkadan Margot'nun, "Söyle ona, daha fazla fotoğraf gönderdim!" diye bağırdığını duyduğumda ister istemez gülmüştüm.

"Maggie Mae Yenge'nin saçmalıklarıyla moralini bozmasına izin verme," dedi Olivia. "Mary Jo'nun erkek arkadaşının hem LSU hem de Bama tarafından kapılmaya çalışıldığından ve Jo Lynn'in erkek arkadaşının A&M'den erken kabul mektubu aldığından söz etmek için her bahaneyi kullanır."

"Birilerinin Şeytani Jo'larla çıktığına inanmak güç."

"Charlie de aynen böyle söyleyip duruyor." Olivia arabanın motorunu kapattı ve ikimiz de gözlerimizi eve diktik.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım."

İçeri adımımızı attığımızda saf kaosla karşılandık. Daha küçük kuzenler koridorlarda scooterlarla, kaykaylarla ve birbirlerinin sırtında yarışıyordu.

Bizi kucaklarlarken, "Selam Sophie! Selam Olivia!" diyen minik sesler çınladı. Yanımızdan geçen ufaklıklardan sonuncusu, en küçük kuzenlerimden Webb'di. Koridorda scooteryla uçarcasına giderken üzerinde siyah boxer ve bir Superman tişörtü vardı.

"Webb," dedim. "Pantolonunu giymeyi unutmuş görünüyorsun."

Olivia bir elini sallayarak onu gönderdi. "Pantolon karşıtı bir dönemden geçiyor. Evdeyse, herhangi bir evdeyse, pantolon giymeyi reddediyor."

Papa ile dayılarımdan ve eniştelerimden birkaçı televizyonun önüne kurulmuş maç hakkında tartışıyordu. Eğilerek Papa'nın yanağına bir öpücük kondurdum. Charlie ve diğer kuzenlerimden biri olan Graham bu akşamüstü Nonna serada meşgulken dedemizi fidanlıktan gizlice çıkararak balık tutmaya götürmüşlerdi.

"Kaç tane yakaladınız?" diye fısıldadım.

Papa kıs kıs güldü ve saçlarımı karıştırdı. "Beş ama anneannene söyleme."

Papa'nın bir molaya ihtiyacı olduğunu fark edince, Charlie ve Graham'dan gelip onu almalarını isteyen kişi Nonna'ydı kuşkusuz.

Mutfağa girdiğimizde, "Kızlarım gelmiş," diye seslendi Nonna ocağın başından. *Herkese Ciao** önlüğünü giyiyordu ve una batıp çıkmış gibi görünüyordu. "Neden siz ikiniz masayı kurmuyorsunuz? Neredeyse hazırız."

Olivia suplaları kaptı, ben de tabaklarla onu takip ettim.

"Sophie," diye seslendi Camille Yenge. Nonna'nın yanındaki tezgâhta salataya kruton serpiştiriyordu. "Erkek arkadaşınla ne oldu? Hem bu Paige denen kız da kim? Seni onunla mı aldatıyordu?"

Olivia omzunun üzerinden bana bir bakış attı, ardından gözlerini devirdi. *İşte başlıyoruz.*

"Paige diye bir kız yok. Arkadaşı Parker'la konuşuyordu," diye cevap verdim.

Her iki kalçasında birer kızını taşırken diğer bir kızı da ba-

* (İt.) Merhaba –*çn*

cağına tutunan Kelsey Teyze topallayarak içeri girdi. Genellikle kendisine yapışmış dördüncü bir küçük kız daha olurdu, bu yüzden hangisinin eksik olduğunu görmek için alanı taradım.

"Birdie nerede?" diye sordum ona.

Kelsey Teyze hızla kontrol etti; görünüşe göze küçük kızlarından birinin eksik olduğunu yeni fark ediyordu. Gözlerini devirdi ve kocasına bağırdı. "Will? Birdie sende mi?"

Boğuk bir *evet* karşılığı hızla geldi.

Başını iki yana salladıktan sonra odanın içinde ilerlemeye devam etti. "Senden ayrıldığına inanamıyorum," dedi kendisine yapışık üç kızını duvar boyunca sıralanmış mama sandalyelerine teker teker bırakırken.

"Sanırım suçu daha çok *Ayrılmaya Niyetlenmek*, Kelsey," diye ekledi Nonna.

Telefon zincirinin sorunu birçok ayrıntının karışmasıydı.

Maggie Mae Yenge homurdandı. "Eh, ben ondan hiç hoşlanmadım. Sadece gözlerine bakarak hayırsız biri olduğunu anlayabilirdiniz. Mary Jo'nun erkek arkadaşı gibi değildi. LSU ve Bama onu elde etmek için *ölüp bitiyor*. LSU'yu seçmesini umuyoruz; müstakbel damadım oyunkurucu olsa bile Bama'yı destekleyebileceğimi zannetmiyorum."

Olivia öğürme taklidi yaptı.

"Geçen yaz arabanın lastiğini tamir etmene yardımcı olduğunda Griffin'in çok kötü olduğunu düşünmüyordun," dedi Sal Dayı.

"Aman. Tabii ki yardım etti. Etmek zorundaydı – oracıkta duruyordu. Dahası Jo Lynn'in mühendislik okuyabilmek için A&M'de tam burs kazanmış erkek arkadaşının önünde iyi görünmeye çalışıyordu sadece."

Charlie, Graham ve Graham'ın ablası Hannah ilave masayı ve sandalyeleri yerleştirdikleri odanın diğer tarafında gülüyordu. Graham, Olivia'nın abisi Jake'le aynı yaştaydı ve ikisi de LSU'ya gidiyordu. Doğrusu Graham'ın da kırık ayak botlarından giymemesi beni şaşırtmıştı çünkü Jake vahşi ve çılgın bir şey yaptığında Graham genellikle hemen arkasında olurdu.

Charlie'nin kız kardeşi Sara büyük bir hediye sepeti taşıyarak içeri girdi. Uzun, siyah saçları neredeyse sırtının yarısına kadar iniyordu, yanakları bebek tombulluğunu kaybetmişti ve hatırladığımdan beş-on santim daha uzundu. Onu son gördüğümden beri bu kadar çok değişmiş olması benim için şoke ediciydi.

"Nonna, bu ön verandada duruyordu," dedi Sara sepeti tezgâha koymadan önce.

"Ah, ne kadar hoş," dedi Nonna kartı okurken. "Sokağın karşısındaki Dethlofflardan geliyor."

"Sara ne zaman bu kadar büyük görünmeye başladı? Ve göz kamaştırıcı?" diye sordum Olivia'ya.

"Son birkaç ayda ciddi bir büyüme atağı sergiledi. Charlie hiç mutlu *değil* çünkü şimdi okuldaki tüm oğlanların kızda gözü var," diye cevapladı. "Ayrıca ekimde birinci sınıfların yuvaya dönüş kraliçesi seçildi!"

"Öyle mi? Nasıl olur da benim bundan haberim olmaz?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Olivia omuz silkti. "Son zamanlarda buralarda değildin sanırım."

Mutfak kapısı çarparak açıldı ve Patrice Teyze, Ronnie Enişte, Denver ve Dallas birbirinin eşi kazaklarla –sevimli tarzda değil– içeri girerken hepimiz döndük. Denver'la göz göze geldik ve başımla kazağı işaret ettim. Başını iki yana sallayarak annesini gösterdi. Elimde olmadan güldüm. Bu zavallı çocukların hiç şansı yoktu, özellikle de Patrice Teyze isimlerini oğlanlara hamile kaldığı yerlere göre verdiğini herkese anlatmayı sevdiğinden.

Iyy.

Lisa Teyze bir kolunu bana doladı. "Ben ondan hoşlanıyordum. Ama işlerin böyle sonuçlanmasına üzüldüm – sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Akşam yemeğini sağ salim atlatmam mümkün değildi.

"Sophie için endişelenmeyin. Ben her şeyi hallettim," dedi Nonna ve oda birdenbire sessizleşti.

"Ah, hayır. Bu iyi bir şey olamaz," diye alçak sesle mırıldandım.

"Anne, ne dolap çeviriyorsun?" diye sordu Lisa Teyze.

Nonna gücenmiş görünmeye çalıştı ama hepimiz onun herkesin işine karışmayı sevdiğini biliyorduk. "Hayat size limon verdiğinde, derhal kontrolü elinize alırsınız."

"Bu tabirin böyle devam ettiğinden kuşkuluyum," dedi Graham.

"Sadece bir veya iki randevuya ihtiyacı var, bilirsiniz, aklını dertlerinden uzaklaştırmak için," diye ekledi Nonna.

Maggie Mae Yenge konuşmanın gittiği yerle fazla ilgili görünüyordu. "Kızlar ve ben onun yaşında bazı bekâr oğlanlar tanıyoruz."

Sal Dayı'nın başı hızla kalktı. "Sen ona birini ayarladıktan sonra benim de aklımda benim için çalışan iyi bir oğlan var."

"Ah! Ah!" diye haykırdı Patrice Teyze. "Bir fikrim var! Her birimiz onun için birini seçelim! Bana kalırsa bu..."

Ve derken herkes hep bir ağızdan konuşuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum ortaya. Ben bu deliliği durduramadan Nonna uzun beyaz bir kasap kâğıdı çıkardı.

"Bu çok eğlenceli olacak!" dedi. Birkaç teyzem tezgâhın toparlanmasına yardım etti ve Nonna kâğıdı serdi. Sonra bir kalem kapıp tarihleri yazmaya başladı: Yarından başlayarak yılbaşı gecesine kadar devam ediyordu.

"Sara, gel de bana yardım et," diye rica etti Nonna.

Sara odanın karşısından fırladı ve Nonna'nın kâğıdı kiler kapısının yanındaki panoya bir raptiyeyle tutturmasına yardım etti. Yardım etmekte bu kadar çabuk davrandığı için ona somurttuğumda ise Sara karşılık olarak bana göz kırptı.

Arka kapıdaki hareket dikkatimi çekti ve Wes'in başını içeri uzattığını gördüm. Charlie ona içeri gelmesini işaret etti.

Onu da bir süredir görmüyordum. Koyu renk saçlı ve bronz tenli Sicilyalılardan oluşan ev halkının arasında Wes'in sarı saçları ve soluk ten rengi göze çarpıyordu. Hatırladığımdan daha uzun görünüyordu ve eskiden olduğu kadar cılız değildi.

Graham ile Charlie'nin yanına oturdu ve sorgulayan bir bakışla kâğıdı işaret etti.

İkisi de omuz silkti. Fakat bu durumun nereye doğru gittiğiyle ilgili oldukça iyi bir tahminim vardı ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Nonna kâğıdın yanında dikilmiş, Vanna White tarzında onu işaret ediyordu. "Bu sayede Sophie hayırsız eski erkek arkadaşını unutacak."

Gözleri bana çevrilene dek Wes odayı aradı. Başını yana eğdi ve bir kaşını kaldırdı; ben de ona hafifçe, mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Aramızda iyi, bekâr oğlanlar tanıyan yeterince kişi kesinlikle vardır. Sophie'ye birkaç kör randevu ayarlayacağız ve yılbaşından sonra okula döndüğünde adı-her-neyse eski erkek arkadaşını güçbela hatırlayacak."

"Griffin," diye destek verdi Jake.

Nonna gözlerini devirdi. "Teşekkürler, Jake."

Aman. Tanrım. Masanın altına saklanmama ramak kalmıştı.

"Bu kötü bir fikir," dedim odanın arkasından, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. "Üstelik yılbaşında evde olacağım. Annem ve babam doğum günü partin için geri dönecekler. O gece için şimdiden planlarım var!"

Açıkçası o planlar Griffin'i içeriyordu ama yine de bunun olmasına izin veremezdim.

Nonna bir elini havada sallayarak itirazlarımı reddetti. "Çoktan annenle konuştum. Parti için geldiklerinde hafta sonu boyunca kalacaklar, yani yılbaşı gecesinde burada olacaksın."

Bu yaşanıyor olamazdı.

Papa mutfağa girdiğinde ona koştum. "Papa, Nonna aklını kaçırmış. Benim için randevular ayarlıyor. Tanımadığım erkeklerle."

Papa gözünde bir parıltıyla Nonna'ya baktı. "Nonna kendini bir çöpçatan olarak görüyor. Ve kafasına bir şeyi koyduğunda ona ters düşmem."

"Bilmez miyim," diyerek lafa karıştı Michael Dayı. "Sophie, yapabiliyorken kaç kurtul. Annem yıllardır bana birini ayarlamaya çalışıyor." Michael Dayı sekiz çocuğun en küçüğüydü ve evli olmayan tek kardeşti.

"Michael, sana ayarlamaya çalıştığım son üç adama bir şans verseydin senin için kusursuz olacaktı," dedi Nonna. Sonra hızla bana döndü. "Sophie, bu eğlenceli olacak. Güven bana."

"Bu yaşanıyor olamaz," diye mırıldandım. Keşke topuklarımı birbirine vurup kendimi Margot'nun evinde bulabilseydim.

"Olmaz dersen asla olmaz," dedi Maggie Mae Yenge, ardından sordu, "Peki bu nasıl işliyor?" Hevesle bekliyordu.

Eğer işin içinde o da varsa, bunun korkunç bir biçimde sonlanacağı garantiydi.

Nonna altdudağını çiğniyordu. Belli ki bu saçmalığı doğaçlama uyduruyordu. "Noel arifesinde ve Noel gününde hiçbir randevu olmayacak... Böylece on randevu için on boş gün kalıyor. Oğlanlar onunla aynı yaşta olmalı. Ah! Bir de Sophie'nin ne bekleyeceğini bilmesi için randevunun sabahında etkinliği bildirmeniz gerekiyor."

"İsimlerini öğrenmeyecek mi?" diye sordu Olivia.

"Hayır. O zaman bu bir kör randevu olmazdı," diye yanıtladı Nonna.

"Yani *herhangi birini* seçebilir miyiz?" diye sordu Jo Lynn.

Charlie'nin kafası hızla yukarı kalktı, gözleri beni buldu. Başını hızla iki yana sallarken dudaklarını oynatarak tekrar tekrar *Şeytani Jo'lar* diyordu.

"Bunda hiç söz hakkım var mı?" diye araya girdim.

Oda sessizleşti ve herkes gözlerini bana dikti. Nonna'nın yüzü yumuşadı. "Bir dakika benimle dışarı gel, Sophie."

İnsanların ve oyuncakların arasından dolanarak ilerlerken yüzümün hissettiğim kadar kırmızı olmaması için dua ediyordum. Yanından geçerken Lisa Teyze elimi sıktı.

Arka verandaya çıkar çıkmaz Nonna beni kendine çekip sarıldı.

"Seni çok sık göremiyoruz, ayrıca bu kadar üzgün ve kırgın olmandan nefret ediyorum. Ben yalnızca bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm... bir macera gibi. Sana her gün sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey verecek. Hem randevular bir felaket olsa bile, bittiklerinde gülecek bir şeyimiz olacak."

Geri çekilip ona baktım. "Zavallı gibi hissediyorum. Dahası şu anda kimseyle randevuya çıkmaya hazır değilim."

Nonna kıkırdadı. "Sana sonraki erkek arkadaşını bulmaya çalışmıyorum. Bu sadece eğlencesine. Bana güven."

Eğlence.

Griffin'in dilediği şey. Görünüşe göre ilişkimizde eksik olan buydu. Olivia'nın *eskiden* tanıdığı Sophie bununla doluydu. Acaba artık eğlenceli değil miydim?

"Bunu yapacaksam bir şartım var," dedim.

"Nedir?"

"Bir kaytarma hakkım olacak. Herhangi bir sebeple randevulardan birine gitmek istemezsem gitmek zorunda olmayacağım. Hiçbir soru sorulmayacak."

Nonna bunu değerlendirirken kaşlarını çattı. "Anlaştık. Öyleyse ne diyorsun?"

Sonunda başımı olumlu anlamda salladım ve Nonna'nın yüzü sevinçle parladı.

"Harika! Eğlence başlasın!"

Beni mutfağa geri çekti ve tüm sohbet durdu.

"Kabul etti!" dedi Nonna. Ailem abartısız tezahürat etti. "Şimdi, bakalım panoyu doldurabilecek miyiz? Ben başlıyorum." Nonna beyaz kâğıda doğru yürüdü ve 31 Aralık'ın altına kendi adını yazdı.

"I... Nonna? Benim yaşımda akrabam olmayan bir oğlan tanıyor musun ki?" diye sordum. Sesimdeki gerginliği fark ettiğini biliyordum.

Başını hızla çevirdi. "Elbette tanıyorum. Henüz kimi seçeceğimi bilmiyorum ama birini bulacağım!"

Müthiş. Yeniyılı... biriyle birlikte geçirecektim.

Bu kesinlikle bir felaket olacaktı.

Papa ayaklarını sürüyerek kâğıda yaklaştı ve tarihlere uzun uzun baktı. "Nonna'nın doğum günü partisinin akşamı olduğundan otuzundaki randevuyu ben seçsem? İyi birini seçeceğim." Adını karaladı.

On randevu ve iki tanesi anneannemle dedem tarafından ayarlanıyor. Mükemmel.

Papa kâğıttan uzaklaştıktan sonra baraj kapakları açıldı. Herkes tarih seçmek için izdiham yarattı. Ben odanın arka tarafında durarak dehşet içinde izliyordum. Odada gün talebinde bulunmayan benden başka tek kişi Wes'ti.

Masada daha yakınıma kaydı. Benim kendi adıma utandığım kadar benim için utandığını anlayabiliyordum.

"Bu yaşanıyor olamaz," dedim.

Bana bakmak için döndü. "Seni bir süredir görmüyordum. Nasılsın?"

Başımla panoyu işaret ettim. "Bu aşağı yukarı her şeyi açıklıyor."

Wes bir kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle."

"Sen nasılsın?" Hâlâ birlikte misin..." Aman Tanrım, biriyle birlikte olduğunu duymuştum ama kızın adını unutmuştum.

"Laurel'la mı?"

"Evet, Laurel'la."

Başıyla onaylayıp omuz silkti. Bunun ne tür bir yanıt olduğundan emin değildim.

"Bizden bir sınıf büyüktü, değil mi?" diye sordum.

"Evet, şimdi LSU'da."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, panoyu görebilmek için herkesin işini bitirmesini beklerken huzursuzdum. "Yani uzak mesafe olayını sürdürüyorsunuz?"

Wes başıyla onaylasa da ayrıntıya girmedi. İkimiz de panoya bakmakla meşguldük. Aslında annemin en büyük abisi Sal'i ve son randevu tarihine sahip olmak üzere Michael Dayı'yla giriştiği itişme savaşını izliyorduk.

Nonna yanlarında dikilirken yüzünden saf neşe akıyordu.

Michael Dayı bedenini Sal Dayı'nınkinin önüne sıkıştırdı ve kalçasını dışarı çıkararak onu etkili bir hamleyle itip uzaklaştırdı, ardından boş alana adını karaladı.

Michael Dayı arkasını döndüğünde yüzünde zafer kazanmış bir ifade vardı. Sal Dayı kâğıda yaklaşarak Michael'ın adının üstünü çizip yanına kendininkini yazdı. Michael Dayı gülmekle o kadar meşguldü ki bunu gözden kaçırdı.

Evlere şenlik.

Olivia yanıma geldi. "Charlie ve ben randevulardan ikisini aldık. Yalnızca birkaçı için endişelenmen gerekecek."

Derin bir nefes verdim. "Teşekkürler."

Buna daha fazla dayanamayarak tabloya doğru yürüdüm.

20/12	Olivia
21/12	Patrice
22/12	Charlie
23/12	Sara
24/12	BOŞ
25/12	BOŞ
26/12	MJ/JL
27/12	Camille
28/12	Maggie Mae
29/12	~~Michael~~ SAL
30/12	Papa
31/12	Nonna

Charlie yanımda durup fısıldadı. "En azından Şeytani Jo'lar bir günü paylaşmak zorunda."

"Evet ama Maggie Mae Yenge'nin de bir günü var ki bu daha iyi değil," diye fısıldayarak karşılık verdim. Olivia ve Charlie'nin randevuları iyi olacaktı ve Papa ile Nonna büyük ihtimalle dükkânlarından birini seçeceklerdi. En çok Patrice Teyze'ninki için endişeliydim.

O tuhaf biriydi.

"Tamam, heyecan sona erdiğine göre yemek yiyelim!" diye seslendi Nonna.

Sanki bende iştah kalmıştı.

20 Aralık Pazar

Kör Randevu #1: Olivia'nın Seçimi

Gece yarısı sularında Olivia misafir odasında benimle birlikte yatağa girmişti. Wes'in evine gitmemeyi tercih etmemin sebebi büyük ölçüde dünün sona ermesine ihtiyaç duymamdı. Komşu eve gitmek yerine yatmaya çekileceğimi söylediğimde Charlie ve Olivia'nın bana zorluk çıkaracağını düşünmüştüm ama şaşırmış görünmemişlerdi. Buna gıcık olmamaya çalışmıştım.

"Neyse ki dükkân bugün kapalı. Noel'den bezeceğimi asla düşünmezdim ama resmen durum bu," dedi Olivia yatakta gerinirken. "Bu akşam kiminle çıkacağını sana söylememi ister misin? Hile yaptığımızı Nonna'ya söylemem."

Ona bir yastık fırlattım. "Tanıdığım biri mi?"

Olivia gözlerini tavana dikti. "Sanmıyorum."

"Peki, o zaman zaten fark etmeyecek. Bekleyeceğim." Bir an duraksadıktan sonra ekledim, "Sen de orada olacaksın, değil mi?" Olivia ve ben şu anda çok garip bir konumdaydık ve ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Olivia doğruldu ve yastığı bana geri fırlattı. "Kiminle çıkman gerekirse gereksin her adımda yanında olacağım," dedi. Elimde olmadan sıcak bir duygu içime akın etti.

Telefonumu ve muhtemelen şarjım bittiği için şarj aletimi de alarak banyonun yolunu tuttum. Yeniden açmak için telefonumun şarjının yeterince dolmasını beklerken dişlerimi fırçaladım ve volta attım. Margot'nun okumadığım mesajlarıyla birlikte şiş-

miş anatomisinin Tanrı-bilir-hangi parçasının fotoğraflarının geleceğini biliyordum. Addie'nin de arayıp mesaj attığına emindim.

Ama ya Griffin?

Telefonum aydınlandığında ve mesajlar yağmaya başladığında midem fırıl fırıl dönmeye başladı.

Yapmam gereken son şey onunla konuşmak olmalıydı.

Kalbimin söz dinlememesi çok yazıktı.

Mesajlarımı açtım. Mesajların çoğu Addie ve Griffin'den olsa bile Margot da çok gerilerinde değildi. Addie'nin mesajları şöyle başlıyordu: Neredesin? ve Beni ara! Bir süre sonra şu hâli alıyordu: NEREDESİN?!? ve BENİ ARA!!!!

İlk önce Margot'nun mesajlarına giriştim. Üç fotoğraf vardı: İlkinin ne olduğunu anlayamıyordum bile, ikincisi bir ayak bileği olabilirdi ve üçüncüsü onun... eline benziyordu?

MARGOT: ELLERİMİN NE KADAR ŞİŞMİŞ OLDUĞUNU GÖRÜYOR MUSUN??? Ayakkabılarla uyması için göz kamaştırıcı eldivenlere de ihtiyacım olacak.

MARGOT: Tamam parmaklarımı ayıramadığım için normal eldiven kullanamam. Tek parmaklı eldivenler işimi görür sanırım. Tek parmaklı eldivenlerle gözlerimi kamaştıracak mısın?

Tamam, öyleyse bu onun eliydi.

MARGOT: Bunları görüyor musun? Bir canavara benziyorum

MARGOT: Ah, Soph, annem az önce Griffin'i anlattı. Ne pislikmiş. Sen iyi misin?

MARGOT: Cidden neredesin??? Telefonunu DAİMA yanında tuttuğunu biliyorum!!

MARGOT: Sooooppppphhhhiiiiieeee???

Hadi ya, Margot. Fazla mı dramatik davranıyorsun?

BEN: Evet, ellerin korkunç. Ve tek parmaklı eldivenlerle gözlerini kamaştırmayacağım.

Cevap vermesi sadece birkaç saniye sürdü.

MARGOT: Ah, Soph iyi misin? Bana ne olduğunu anlat.

BEN: Kısaca – Griffin'in arkadaşına benden ayrılmak istediğini söylediğini duydum sonra beni garaj yolunda bulup yakaladı ve ben oradan ayrılmaya çalıştığımda sokak ortasında bir dram yaşandı ben gittikten sonra da Addie ona bağırmış.

MARGOT: Aman. Tanrım.

BEN: Evet, durumları zarif bir şekilde halletmekten hoşlanırız.

MARGOT: Neden bana dün anlatmadın?

BEN: Yeterince endişen var zaten. Ayak parmakların kaynaşarak tek, büyük, çirkin bir ayak hâlini almadı mı daha??

MARGOT: Ha, ha. Bunu o kadar kolayca kestirip atamayacaksın. Ben korkunç vücut parçalarımı paylaşabiliyorsam, o zaman sen de korkunç erkek arkadaşlarla ilgili ayrıntıları dökülebilirsin.

BEN: Şey, bu başıma gelen en kötü şey bile değil. Nonna bir tablo hazırladı...

Margot'ya randevuları, kuralları ve tüm olayın toptan gülünçlüğünü anlattım. Beni hiç şaşırtmayacak şekilde, bunun gelmiş geçmiş en iyi fikir olduğunu düşünüyordu.

MARGOT: Tamam ayrıntıları istiyorum. Ve fotoğrafları. Ve randevudan naklen mesajlar. Bu, Dateline: Real Life Mysteries maratonundan daha iyi olacak.

BEN: Her neyse. Sana daha sonra mesaj atarım. Midem gurulduyor ve eminim ki Nonna taze tarçınlı rulo çörek, kahve, domuz pastırması ve şu anda yiyemeyeceğin diğer şeylerden hazırlamıştır.

MARGOT: ÇOK KÖTÜSÜN!!!

Margot'yla sohbeti kapattım ve Griffin'den gelen mesajları açmadan önce derin bir nefes aldım.

GRIFFIN: Çok üzgünüm

GRIFFIN: Böyle bitmesini istemezdim

GRIFFIN: Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum

GRIFFIN: Yanlış bir şey yapmadım. Sadece Parker'la konuşuyordum

GRIFFIN: Çok üzgünüm

Her bir mesajının *onun* nasıl hissettiğiyle ilgili olmasına biraz sinirlenerek ekranı kaydırıp mesajları kapattım ve Addie'yi aradım.

"Beni geri araman neden bu kadar uzun sürdü?" diye burnundan soludu.

"Üzgünüm. Üstesinden gelemedim. Lütfen kızma." Banyo küvetinin kenarına oturdum. "Bana kızgın olmana dayanamam."

Addie derin bir iç geçirdi. "Tabii ki sana kızgın değilim. Sadece endişelendim. İyi misin diye öğrenmek için Olivia'nın numarasını bulmam ve ona mesaj yazmam gerekti."

Bir parmağımı fayans duvardaki sıva izleri boyunca gezdirdim. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

Addie tiz sesli bir kahkaha attı. "Matt'in komşusu bizi polisleri aramakla tehdit edene kadar Griffin'le birbirimize bağırdık. Sonra Griffin oradan ayrıldı. Danny ve ben de fazla uzun kalmadık."

Gülümsedim. "Benim tarafımı tuttuğun için teşekkürler. Bunun benim için anlamı, sandığından daha büyük."

"Kızım, bunu bir an bile düşünmeden yine yapardım. Sen onsuz daha iyisin."

Bir üzüntü dalgası üzerime vurdu. Addie'nin haklı olduğuna inanmak istesem de bundan emin değildim.

"Nonna'nın ne yaptığına inanamayacaksın." Addie'ye takvimi ve randevuları anlattım. Telefonun diğer ucunda gülmekten katılıyordu.

"Soph, bu şimdiye dek duyduğum en çılgınca şey. Ya tam bir sapık çıkagelirse? Patrice Teyze'nin kimi göndereceğini tahmin etmek mümkün değil."

Küvetin kenarından yavaşça zemine kaydım. "Biliyorum. Bu, hayatımın en kötü bir buçuk haftası olacak. Üstelik Noel arifesi için planlarımız vardı! Biliyorsun, buradansa orada olmayı tercih ederdim."

"Biliyorum. Bekleyip bunun nasıl gelişeceğini görelim. Ama Nonna büyük ihtimalle haklı. Öyle meşgul olacaksın ki Griffin hakkında endişelenmeye hiç vaktin kalmayacak."

Öyle umuyordum çünkü şu an kalbimin hâlâ oldukça kırık olduğunu hissediyordum.

Addie'yle konuşmayı bitirdikten sonra duş alıp giyininceye dek Olivia odadan ayrılmıştı. Evin boş olması için dua ederken koridorda parmak ucumda ilerledim.

Papa tek başına masada oturmuş gazete okuyor ve kahvesini yudumluyordu. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

"İyi uyudum, Papa. Herkes nerede?" Şikâyet ettiğimden değildi ama ev alışılmadık bir biçimde sessizdi.

"Nonna kiliseye gitti ve neyse ki henüz kimse boy göstermedi. Olivia giysilerini değiştirmek için bir koşu eve gitti. Kısa süre içinde döneceğini sana söylememi istedi."

Nonna'nın yaptığı tablonun altında duran, duvardaki beyaz tahtaya göz attım. Tepesinde Olivia'nın adı vardı ve sonra el yazısıyla söyle yazmıştı:

Işık Festivali – Natchitoches
Öğleden sonra 2'de hazır ol
Sıkı giyin çünkü bebeğim, çünkü dışarısı soğuk!

Son satıra sırıttım. Hafta sonunda hava sıcaklığı düşmüştü ve şükürler olsun ki gerçekten Noel gibi hissettirmeye başlıyordu.

Ayrıca tabloda Sal Dayı'nın adının karalandığı ve yanına tümü büyük harflerle Michael Dayı'nın adının yazıldığı gözüme ilişti.

Papa takvime baktığımı fark etti. "Daha önce ışık festivaline gittin mi?" Başımı olumsuz anlamda salladığımda gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Buna bayılacaksın. Ve Olivia iyi bir oğlan seçecek. Güzel bir gün geçireceksin," dedi.

Kendime bir fincan kahve koydum ve Papa'nın fincanını yeniden doldurdum. "Tüm bu kör randevu olayını tuhaf bulmuyor musun? Demek istediğim, bunu kim yapar?" Bar taburesinde onun yanına oturdum.

Papa güldü. "Bu tam olarak anneannenden bekleyeceğim bir şey. Tam bir romantiktir. Sadece etrafındaki herkesin mutlu olmasını istiyor. Seni evin önündeki basamaklarda bulduğunda, kalbi seninki kadar kırıldı."

Boğazımdaki yumruyu zaptettim ve mutfak penceresinden dışarı baktım.

"Sana hiç anneannenle benim nasıl tanıştığımızı anlattım mı?" diye sordu Papa.

Anlatmıştı. Doğrusu bu hikâyeyi o kadar çok duymuştum ki ondan daha iyi anlatabilirdim.

Gülümsedim ve ona doğru döndüm. "Hayır, efendim." Bunu bildiğimi biliyordu ancak bu hikâyeyi anlatmayı, onu dinlemeyi sevdiğim kadar seviyordu.

Arkasına yaslandı ve zamanda geriye gitmiş gibi gözleri bulandı. "Sevgililer Günü'ydü. Şu kızı akşam yemeğine ve sonrasında sinemaya götürmem gerekiyordu. *Ocean 11* gösterimdeydi... ve orijinalinden söz ediyorum, Clooney denen adamın oynadığı versiyonundan değil. Kız... ah, adı neydi..."

Louise.

Parmaklarını birkaç kez şaklattı. "Louise!" Bu ayrıntıyı hatırlamak onu memnun etmişe benziyordu. "Evet, Louise o sabah grip oldu. Akşam yemeğini kaçıracağım için üzülmüyordum, aslında paradan tasarruf edeceğim için memnundum. Fakat bu

filmi haftalardır bekliyordum. Ben de kendi başıma gitmeye karar verdim."

Bu kısmı seviyordum.

"Patlamış mısırımı aldım ve arkalarda sessiz bir yer buldum. Derken onu duydum. Yumuşak bir burun çekme sesi. Sinema salonu karanlıktı ama ben üç kız kardeşle birlikte büyüdüğüm için o sesi tanıyordum – bu bir kızdı ve ağlıyordu. Yakınımda, sadece birkaç koltuk ötemdeydi."

Nonna.

Papa sandalyesinde daha dik oturdu. "Onun adına çok üzüldüm. Bir kız Sevgililer Günü'nde sinemada neden ağlardı?"

Durup cevabı benim tahmin etmemi bekledi.

Bilmiyormuş gibi omuz silktim.

"Bunu ona sordum. Ekilmişti. Kim böyle bir şey yapardı ki? Üstelik Sevgililer Günü'nde! Patlamış mısırımı paylaşmayı teklif ettim ve film boyunca bir defa bile ekrana bakmadan konuştuk. O zamandan beri beraberiz." Papa saçımı yüzümden çekti. "Nonna kalbi kırık bir vaziyette sinema salonunda olmasaydı asla tanışmayabilirdik. Bununla sadece eğlemeye bak; sonrasında olacaklar seni şaşırtabilir."

Hayatımın aşkıyla tanışmayı beklemiyordum ama belki, sadece belki, Griffin'in kırdığı parçaları iyileştirmeye yardımcı olurdu.

"Deneyeceğim, Papa."

Ben volta atarken Olivia antredeki aynanın karşısında rujuna rötuş yapıyordu. Oğlanlar on dakikadan kısa bir zamanda burada olacaktı ve aşırı gergindim.

Papa salondaki koltuğunda Saints maçını izlerken Nonna ön kapının yanındaki masada duran bir vazodaki kusursuzca düzenlenmiş çiçekleri yeniden düzenliyordu. Başka biri fırsat bulamadan kapıya ulaşmak için bir bahane aradığını biliyordum.

Mutfak kapısı açıldı. Ses beni yerimden sıçrattı. "Merhaba? Herkes nerede?" denildiğini duyduk, ardından Lisa Teyze ve

Bruce Enişte ön girişe ağır ağır yürüdü. "Hepiniz buradasınız!" dedi Lisa Teyze. "Gelip her şey yolunda mı diye kontrol edelim istedik."

"Annem tüm gün senin için kimi seçtiğimi söyletmeye çalıştı ama dudaklarım mühürlü." Olivia yeni boyanmış dudaklarıyla aynaya gürültülü bir öpücük gönderdi.

"Tamam, evet, merak ediyoruz. Ayrıca Eileen'e burada olacağımı, sonrasında onu arayıp ayrıntıları anlatacağımı söyledim. Ve Bill, Soph'un çıkacağı oğlanın düzgün biri olduğundan emin olması için Bruce'a söz verdirdi."

Gözlerimi devirdim. Annemle babamın durumu kontrol etmeleri için casus göndermesi beni şaşırtmamıştı.

Çok geçmeden kapı sesini yeniden duyduk. Charlie ve Sara nefes nefese ön girişe savruldu. "Onları kaçırmayacağımızı sana söylemiştim," dedi Sara, Charlie'nin koluna bir yumruk atarak. Bize döndü. "Bizi buraya kadar koşturdu."

"Ah, o rostoyu iyi ki önceden fırına koymuşum! Kızlar gittikten sonra akşam yemeği yeriz," dedi Nonna.

"Bunun için gerçekten izleyiciye ihtiyacımız yok," dedim, sonrasında yalvaran gözlerle Olivia'ya baktım.

"Evet, herkes kapının dibinde beklerse onu korkutup kaçırırsınız."

Kapı zili çaldı ve bu kez hepimiz yerimizden sıçradık. Şimdi oğlanlar kapının diğer tarafında durduğundan artık kimsenin antreden ayrılması mümkün değildi.

Nonna kapıyı açmadan hemen önce Michael Dayı tökezleyerek merdivenlerden aşağı iniyordu. "Bekleyin! Kapıyı açmadan önce aşağı geleyim."

Ve elbette Nonna bekledi.

Neyse ki kapı açıldığı saniye Olivia elimi yakaladı ve hızla evden çıktık. Dışarıda bekleyen oğlanlar ürküp geri çekildi.

"Sonra görüşürüz," diye bağırdı Olivia aileye. Beni kaldırım kenarında bekleyen arabaya çekti. Şansımıza oğlanlar da durumu çabucak kavramıştı ve hemen arkamızdalardı.

Olivia'nın erkek arkadaşı Drew'la birkaç kez karşılaşmıştım ama randevuya çıktığım çocuğa ön yolcu koltuğuna oturana dek doğru düzgün bakamamıştım. *Aşırı* tatlıydı. Lisesinin futbol tişörtü ve eskimiş bir kot pantolon giyiyordu. Rahat bir tarzda iyi görünüyordu.

"Merhaba, ben Seth Whitman."

Gülümsedim. "Merhaba, Sophie Patrick."

Olivia'yla Drew arka koltuğa geçtiler ve Seth arabayı çalıştırdı ama hareket etmedi. Eve, herkesin el sallayarak dikildiği ön verandaya doğru dönüp baktı.

Seth onlara el sallarken ben de kafamı koltuğa yaslayıp inledim.

Seth koltuğunda döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Senden bir şey yapmanı isteyeceğim ve bunu çok ciddiye almanı istiyorum."

Gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum. *Bu da nesi?*

"Nedir o?" diye sordum.

Üstdudağı seğirdi. "DJ sen olacaksın." Bana aracın ses sistemine takılı uzun aux kablosunu uzattı. "Yaklaşık bir saatlik yolumuz var ve tek iyi araba yolculuğu müzikle yapılandır. Bu zorlu göreve hazır mısın?"

"Evet!" Kabloyu telefonuma taktım ve çalma listemi kaydırarak karıştırmaya başladım. Birdenbire üzerimde bir baskı hissettim. Bana takılıyor olsa bile bu ilk şarkının harika olması gerekiyordu.

Parmağım Bruno Mars'tan "Perm"ün üzerinde duraksadı. Derin bir nefes aldım ve ekrana tıkladım. Arabadaki herkesin şarkıyı tanıması yalnızca birkaç saniye aldı.

Seth bakışlarını yoldan çevirerek mükemmel bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi bir seçim."

Gülümseyerek karşılık verdim. "Öyle."

DJ olmak düşündüğümden daha eğlenceliydi ve Beyoncé'den Tom Petty'ye, oradan da Nicky Minaj'a ve Bon Jovi'ye atlarken yüz ifadelerini görmek hoşuma gitti. Olivia ve ben avazımız çıktı-

ğı kadar bağırarak şarkılara eşlik ediyorduk. Oğlanların bastırılmış kahkahalarına bakılacak olursa sesimiz boğulan kediler gibi çıkıyor olmalıydı ama umursamıyordum.

Griffin'in istediğimden fazla aklıma gelmesi elimde değildi fakat çoğunlukla bunun onun kamyonetinde asla gerçekleşemeyeceğini düşünüyordum. O yalnızca countryden hoşlanırdı ve kimsenin radyoya müdahale etmeye izni yoktu.

Natchitoches'a vardığımızda randevunun geri kalanını iple çekiyordum.

Festival, Cane Nehri'nin kıyısında şehir merkezinde yapılıyordu. Her bina, sokak lambası, ağaç ve çalı ışıklarla kaplıydı ve sıra sıra teller boyunca caddenin aşağısına doğru zikzaklar çizerek kalabalığın tepesinde asılı duruyorlardı. Aynı zamanda nehir kıyısının bir yanından diğer yanına sıralanmış oyuncak askerler ve bir kerevit ekibi tarafından kızakta çekilen Noel baba gibi ışıklandırılmış devasa parçalar vardı.

"Festivalde üç yüz binin üzerinde ışık kullanılıyor," diye mırıldandı Seth kulağıma. Buna inanırdım.

Biz kalabalığın arasından dolanarak şeker kaplı ceviz ve sıcak etli turta almak için stantlarda dururken caddeler hıncahınç doluydu. Saltanatını sürerken kıpkırmızı elbisesi ve tacıyla şatafatlı görünen *Miss Merry Christmas*'ı sergileyen bir afişin altından geçtik. Yılbaşı süsleri mümkün olan her alanı kaplıyordu ve aşırı süslü olmalarına rağmen aynı zamanda kusursuzlardı da.

Arka cebimde telefonum onuncu defa vızıldadı, bu yüzden oğlanlar bir basket atma oyunu oynarken çabucak ekrana baktım.

Bunun Margot olduğunu tahmin etmeliydim.

MARGOT: Nasıl geçtiğini öğrenmek için meraktan çatlıyorum. Sıkıntıdan patladım. Anneler evimdeki her çekmeceyi temizliyor ve iç çamaşırlarımın gümüş sofra takımı çekmecesini boylamasından ödüm kopuyor.

BEN: Belki anneler tangalarla maşaların bir arada olması gerektiğine inanıyordur.

MARGOT: Ha ha. Ciddiyim, randevu nasıl gidiyor???

Seth'in hızla bir fotoğrafını çektim ve onu Margot'ya gönderdim. Basket atmak için pozisyon alırken profilden çekilmiş bir fotoğraftı.

BEN: İyi gidiyor! Çocuk tatlı. Ve eğlenceli.
MARGOT: Seksiymiş! İyi eğlenceler!
BEN: Teşekkürler!

Çocuklar oyunu bitirdiğinde Seth beni insan trafiği karmaşasının içine çekti. "Çığ Kaydırağı'ndan kaymalıyız!"

İşaret ettiği yere baktım ve şaşkınlıkla bir daha baktım. Kenarda yapay karla kaplı kocaman bir yapı vardı. Hava serin olmasına rağmen soğuk olmaktan çok uzaktı, bu sebeple tüm o karın nasıl bir su birikintisine dönmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yapının tepesinde Kardanadam Frosty'nin mukavva bir figürü vardı.

"Ah, bilmiyorum," diye mırıldandım ve Olivia bana dehşete kapılmış bir bakış attı. "Ne?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp kaydırağa baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Onu gerçekten denemeyecek misin?"

Aklımı çelen Olivia'nın yüz ifadesi oldu. Sanki, *Eskiden tanıdığım Sophie ikinci kez düşünmezdi...* diye eklemek istiyordu.

Öyleyse neden tereddüt ediyordum?

Seth'in elini tuttum. "Hadi bunu yapalım."

Olivia ve Drew bizi hemen arkamızdan takip ederken hızla merdivenleri tırmandık. Tepeye ulaştığımızda, faaliyeti yürüten çocuk her birimize yuvarlak, plastik bir tabla verdi ve basit talimatlarını sıraladı: Diskin üzerine oturun ve bırakın uçsun.

Kara dokunduğumda vıcık vıcık bir his veriyordu, sanki hava birkaç derece daha sıcak olsa bütünüyle eriyecekti. Ben hiç dağlara gitmemiştim ve daha önce gördüğüm tek kar, iki yılda bir

yağan ve her nasılsa Güney'deki faaliyetleri durdurmayı başaran hafif serpiştirmeydi.

Seth tablasını benimkiyle aynı hizaya getirdi ve onları sabit tuttu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Ağzı kulaklarına varıyordu. Benimle birlikte olmaktan bu denli coşku duyan birinin yanında olmak iyi hissettiriyordu. Bu hissi ne kadar özlediğimi şimdiye dek fark ettiğimi sanmıyordum.

"Evet! Hadi yapalım şunu!"

Aşağı iniş boyunca ikimiz de çığlık attık. Uzun bir yolculuk değilse de kalbimin delice atması için yeterliydi. Lastik durdurucular a çarpana dek kaydık ve kahkahalar atarak devrildik.

Olivia ve Drew deli gibi kıkırdayarak bize bindirdiler. Bir görevli tablalarımızı aldı ama kimse ayağa kalkıp yapay kardan uzaklaşmakla ilgilenmiyordu.

Olivia yanıma emekledi ve yan yana uzandık. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı birbirlerine sulu kartopları atmakla meşgul olan Seth ve Drew'u başıyla işaret ederken.

Gülümsedim. "Gerçekten hoş biri."

"Son üç saattir şu gülümseme yüzüne yapışmış durumda," dedi beni dürterek.

Sırıtışım daha da büyüdü. "Tamam, tamam, uzun zamandır bu kadar eğlenmediğimi itiraf ediyorum."

"Nonna randevunun iyi geçtiğini duyduğunda bunun hakkında sonsuza dek konuşup duracak, biliyorsun."

Olivia'ya doğru kayarak iyice yaklaştım. "O hâlde ona söylemeyelim. Bu yaptığından sonra ona biraz ter döktürmeliyiz."

İkimiz de kahkaha attık. Aniden büyük bir kar yığını doğrudan yüzüme çarptı.

Yumuşak karı gözlerimden temizlediğimde Seth'in tüm yüzüne yayılmış bir suçlulukla gerileyerek benden uzaklaştığını gördüm.

Zaman donmuş gibiydi. Kahkahamı daha fazla zaptedemeyinceye dek Seth'in kıvranmasına izin verdim. "Ah, şimdi bunu

ödeyeceksin!" Bir avuç kar topladım ve ona fırlatmaya başladım. Çok geçmeden kızlar erkeklere karşı oynadığımız gerçek bir kartopu savaşındaydık.

Ancak faaliyeti yürüten görevli tarafından kışkışlandığımızda oyunumuz sona erdi. Bu noktada hepimiz sırılsıklamdık, biraz üşümüştük ve gülmekten yorulmuştuk.

Drew, Olivia'yı bir fotoğraf kabinine sokarken Seth bir el arabasından bize iki sıcak çikolata alıyordu.

"Buraya oturalım," dedi Seth.

Festivalin sınırının yakınlarındaki bir banka kendimizi bıraktık.

"Buna daha önce gelmediğime inanamıyorum," dedim. Sıkıntılı bir şekilde sohbet konusu arayacağımızdan endişe etmiştim ve bu akşamüstünün bu kadar rahat geçmesi beni şaşırtmıştı.

"Biz her yıl geliriz. Tüm bu festival azıcık uyduruk ama şehirden çıkıp farklı bir şey yapmak eğlenceli." Devam etmeden önce bir saniye bekledi. "Olivia bana eski erkek arkadaşından ve anneannenin çözümünden bahsetti."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bunun soğuktan olduğunu düşündüğünü umuyordum. "Evet, işleri ilginç kılmayı anneanneme bırak."

Seth kıkırdadı. "Şey, başta kulağa çılgınca geliyordu ama Olivia'nın ilk randevun için beni seçmesine sevindim." Oturduğu yerde biraz daha dikleşti. "Diğer herkesin kötü görünmesine sebep olacağımı umuyorum."

Gülümsedim. "Evet, Louisiana'daki bir kartopu savaşıyla rekabet etmek zor olacak."

"Sana numaramı vereyim," dedi. "Cidden, bu iş bittiğinde belki tekrar çıkarız. Bugün çok eğlendim."

Seth'in numarasını kaydetmek için telefonumu çıkardığımda Griffin'den gelen bir bildirim dizisi gördüm. Bunu Seth de gördü.

"Eski erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Evet. Aslında biz hiç konuşmadık, ee, ayrıldığımızdan beri."

Seth telefonumu elimden aldı ama numarasını yazmak yerine kamerayı açtı ve kadraja girebilmemiz için telefonu çevirdi.

"Tamam, gülümse," dedi.

Ben gülümsedim fakat Seth gözlerini şaşı yapıp dudaklarını büzdü. Ben gülmeye başlar başlamaz bir fotoğraf çekti, ardından numarasını telefonuma kaydedip resmi kendi adının yanına koydu. Benim telefonumdan kendininkine bir mesaj gönderdi.

"Bize biraz daha sıcak çikolata alayım," dedi. Düşündüğümden daha sevimli olan fotoğrafa baktım. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Bu akşam hakikaten eğlenmiştim.

Ancak o sırada Griffin'in yüzü bu sıcak ve bulanık düşünceleri ezip geçti. Ondan gelen yeni bildirimi gördüğümde sanki başımdan aşağı bir kova soğuk su döküldü. Mesajları açmaktan kendimi alıkoyamadım.

GRIFFIN: Galiba beni yok saymayı sürdüreceksin

GRIFFIN: Seninle konuşmak istiyorum. Seni görmek istiyorum

GRIFFIN: Seni yarın görebilir miyim? İstediğin yerde buluşuruz

GRIFFIN: Sophie lütfen

Mesajları okumayı bitirdiğimde kalbim güm güm atıyordu. Kafam çok karışmıştı. Beni özlüyor muydu? Söylediklerinden pişman mıydı? Yoksa yalnızca her şeyin yaşanma şeklinden dolayı suçluluk mu duyuyordu?

BEN: Henüz seninle konuşmaya hazır değilim

Sonra cevabını görmeme fırsat vermeden telefonumu kapadım. Suçlu hissetmem için hiçbir sebep yoktu –biz ayrılmıştık– ama bu duygu orada, diğer her şeyin altındaydı. Harika bir gün geçirmiştim ve Griffin'in beni bunun için kötü hissettirmesinden nefret ediyordum.

İki sıcak çikolatayı, bir huni kekini ve bir pamuk şeker torbasını dengede tutmaya çalışan Seth'i izledim. İki-üç yaşlarındaki bir

grup çocuğun arasına karıştı, ardından telefonunda mesaj yazarken yürüyen bir çocuk ona çarpınca neredeyse her şeyi düşürüyordu. Birkaç adım sonra yaşlıca bir kadının etrafından dolanmaya çalışırken kadının Seth'in her hamlesine karşılık verdiği garip bir dansa başladılar. Nihayet açıklığa ulaştığında durup hayretle bana baktı.

"Bunu gördün mü?" diye seslendi kısa mesafeden.

Hafiften dans edermişçesine aramızdaki boşluğu kapadığında kahkahalarla gülüyordum.

Griffin beni suçlu hissettiriyor olabilirdi ama Seth beni güldürüyordu.

İçeceklerden birini alıp huni kekinden bir parça kopardım. Olivia'yla Drew ellerindeki fotoğraf şeridine gülerek fotoğraf kabininden çıktılar ve kendi fotoğraflarımızı çektirmek üzere beni içeri sürüklemesi için Seth'e bu kadarı yetti.

Sonunda Nonna'nın evinin önünde durduğumuzda Seth bize Drew'un anaokulunda içinde şeker olduğunu düşündüğü için öğretmenine bir tampon verdiğini anlatmayı yeni bitirmişti. Olivia'yla ben kahkahalara boğulmuştuk ve duramıyorduk.

"Bu hikâye hayatımın geri kalanı boyunca bana musallat olacak," dedi Drew, ardından bir hoşça kal öpücüğü için Olivia'yı kendine çekti. Onlara dik dik bakmamak için Seth'e baktım ve açıkça benim kadar rahatsız hisseden Seth omuz silkti.

Olivia arka koltuktan indi ve kapıyı açmadan önce Seth'e çabucak el salladım. "Harika zaman geçirdim," dedim.

Gülümseyerek, "Bunu yeniden yapmamız gerekecek," dedi.

Eve girdiğimizde Nonna böbürlenmeye hazır hâlde bizi ayakta bekliyordu.

"Ee... nasıldı? O gülümsemeyi benden sonsuza dek saklayamazsın, Sophie," dedi Nonna.

Nonna'nın akşam yemeğinden kalan son tabakları yıkadığı mutfak lavabosuna yaslandım. "Beni yakaladın. Güzel zaman geçirdik," diye yanıtladım. "Ama bu, durumun garipliğini azalt-

mıyor! Üstelik hâlâ çıkacağım dokuz randevu daha var, yani anlayacağın bu olayın bir felakete dönüşme olasılığı hâlâ mevcut."

Nonna bana ağzı bağlı bir çöp torbası verdi. "Bence kendini şaşırtacaksın. Bunu benim için kaldırım kenarındaki çöp kutusuna at lütfen."

Ön verandanın basamaklarını koşarak indim ve torbayı çöpe attım. Eve geri dönüş yolumda arabasını yan evin garaj yoluna park eden Wes'i gördüm. El salladım ve arabadan inmesini bekledim.

"Selam," dedi. "İlk randevun nasıldı?"

"Aslında fena değildi."

Birbirimize doğru yürüyerek evlerimizi ayıran sınırda buluştuk. "Nereye gittiniz?" diye sordu.

"Natchitoches'taki festivale gittik. "Huni keki yedik, kartopu savaşı yaptık – bilirsin, tipik pazar akşamı," dedim gülerek.

Başıyla onayladıktan sonra başını yana yatırdı. "Herhalde Nonna haklıydı."

Yüzüm buruştu. "Hangi konuda?"

"Şu randevu olayında. İyi görünüyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Şey, önceki gün gerçekten berbat görünüyor olmalıyım."

Wes kahkaha attı. "Bunu söylemedim. Sadece gülümsediğin için mutluyum."

Evinin yolunu tuttu ve ben Nonna'nın evine geri yürüdüm; ön kapılarımızdan geçerken birbirimize el salladık. Tam mutfağa girerken Olivia'nın, "Eyvah," dediğini duydum. Randevu tahtasına bakıyordu.

Patrice Teyze sıradaki randevumun ayrıntılarını yazmıştı.

İsa'nın Doğumu Canlı Temsili - Eagles Nest Ortaokulu
Akşamüstü 4'te hazır ol
Kıyafetin çamaşır odasında

Dehşete kapıldım.

Dehşete kapılmanın *ötesindeydim*. İsa'nın Doğumu Canlı Temsili mi? Bir ortaokulda?

"Randevular benim yaşımda birileriyle olmalıydı, Nonna! Bana ortaokullu bir oğlan ayarladıysa bu ona otomatikman hakkını kaybettirir."

Nonna mutfağın diğer ucunda tezgâhı siliyordu. "Ah, oğlanın yeterince büyük olduğuna eminim, Soph. Patrice kuralları biliyor."

Olivia, Patrice Teyze'nin notunu okumayı bitirir bitirmez çamaşır odasında gözden kayboldu ve ciyak ciyak gülme sesi bende kaçıp saklanma isteği uyandırdı. Sonunda mutfağa döndüğünde, tomar yapılmış bir kumaş parçasına benzeyen bir şey taşıyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Askıyı yukarıda tutarak kumaşın açılmasına izin verdi.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Nonna ona daha fazla yaklaşırken.

"Bu bir kaftan. Sanırım Sophie İsa'nın Doğumu Canlı Temsili'nin bir parçası olacak," dedi kaftanın tepesine iğneyle tutturulmuş notu işaret ederek: *İsa'nın annesi Meryem*. "Ve görünüşe göre başrolü kapmış!"

21 Aralık Pazartesi

Kör Randevu #2: Patrice Teyze'nin Seçimi

Olivia ve ben dükkâna vardığımızda güneş doğmak üzereydi. Noel'e yalnızca dört alışveriş günü kalmışken bugün kâbus gibi olacaktı.

Olivia bir süredir burada çalıştığı için ben kasada saplanıp kalırken o son dakika hediyesi arayan müşterilere yardım etmekle meşgul oluyordu. Nonna ufak saksılı çiçekler, bitkiler veya otlar, bahçecilikle ilgili kitaplar, makas ve kürek gibi küçük aletlerle diğer sevimli bahçecilik malzemeleri içeren sepetler hazırlıyordu. Ama yeterince hızlı değildi.

Öğle molamda sırf insanlardan uzaklaşabilmek için mutfağa saklandım. Benden daha yaşlı olan küçük koltukta rahatıma bakarken Margot'ya mesaj yazdım.

BEN: Nonna beni kasaya yeniden zincirlemeden önce sadece 10 dakikam var, bu yüzden bana tiksindirici fotoğraflardan göndereceksen bunu şimdi yap.

Margot bana yüzünün bir yakın çekim fotoğrafını gönderdi. Onu uzun zamandır görmüyordum ve bu denli farklı görünmesi beni şaşırttı.

MARGOT: Yüzüm şişti. Özellikle de burnum. Burnum kocaman. Gördüğüm en büyük burun olabilir.

BEN: Doğum kontrolünden daha etkilisin. Yakınlarda seks yapma ihtimalim olsaydı bile beni bütünüyle korkutup vazgeçirdin.

MARGOT: Güzel! Annem bu kısmın ne kadar kötü olduğunu unutacağımı söyleyip duruyor ama sana diyeyim – BU BURNU ASLA UNUTMAYACAĞIM

BEN: Doktorun ne diyor? Bu normal miymiş?

Yatak istirahatine alındığından beri Margot'yla konuşmalarımı hafif tutmaya çalışıyordum fakat bana bir fotoğraf gönderdiği her sefer beni gafil avlayan ani korkuya engel olamıyordum.

MARGOT: Olağandışı değilmiş. Ayrıca beni yakından takip ediyorlar. Bu akşamüstü bir randevum daha var. Benim için endişelenme. Patrice Teyze'nin sana ayarladığı oğlan için endişelen.

BEN: Ne giymem gerektiğini duydun mu?????

MARGOT: Haha. Evet. Annem bu sabah Nonna'yla konuştu. Kesinlikle onun bir fotoğrafına ihtiyacım var. Bir de çıkacağın oğlanın fotoğrafına. Sana Meryem yerine Bayan Robinson diye seslenmek zorunda kalabilirler.

BEN: Bayan Robinson da kim?

MARGOT: Of. Şimdi yaşlı hissettim. Google'da ara.

BEN: Tamam her neyse işe dönmem gerekiyor. Doktor randevusundan sonra bana mesaj at.

Charlie ve Wes eski buzdolabını doldurmak için atıştırmalık ve içecek taşıyarak mutfağa girdi. Nonna onlara garip işler yaptırıyordu – veya onun deyişiyle "başka kimsenin yapmak istemediği tüm ıvır zıvır". Gündemlerinde sıradaki iş, ampulleri ve hava filtrelerini değiştirmekti, yani kasanın arkasında saplanıp kalmaktan pek de yakınamazdım.

"Erken Beytüllahim dönemi saç stillerini araştırıyor musun?" diye sordu Charlie. Ona bir dergi fırlattım.

"Çok komiksin," dedim ve kutudan bir şekersiz kola kaptım.

Wes bana bir kutu Nutter Butter attı ki bu en sevdiğim biskü-

viydi. "Biliyorsun, ateşli randevun için seni almaya geldiğinde orada olmamız gerekecek. Bunu kaçırmamıza imkân yok."

"Eğer beni gerçekten sevseydiniz bana acır ve günün geri kalanında benim vardiyamda çalışmayı teklif ederdiniz." Gözlerimde gerçekten acınası yavru köpek bakışı olduğunu umarak onlara baktım.

Charlie ve Wes bunu değerlendirirmişçesine birkaç saniye birbirlerine baktı. Sonra ikisi de, "Hayır!" dedi.

Charlie yanıma oturdu. "Hey, hazır moladayken..." Telefonunu arka cebinden çabucak çıkardı, ekranda bir şey açıp bana itti. "Bu testi çözmeni istiyorum."

Wes inledi. "Ciddi misin? Yine mi bunu yapıyoruz?"

"*The Office* Dizisinin Hangi Karakterisin?" yazan ekrana baktım, sonrasında konuya açıklık getirmesi için Wes'e döndüm. Küçük masadan bir sandalye çekti ve onu koltuğun yanına yerleştirip oturdu. "Charlie'nin *The Office*'le kafayı bozduğunu biliyorsun. Şimdiye kadar tüm diziyi iki kez izledi."

"Aslında üç kez," dedi Olivia odaya girdiğinde. "Ona testi mi çözdürüyor?"

Wes başıyla onayladı ve ben tekrar Charlie'nin telefonuna baktım. Charlie'nin bu diziyi beğendiğini hatırlıyor gibiydim ama bu seviyeye geldiğini kesinlikle bilmiyordum.

"Peki ben neden testi çözüyorum?" diye sordum.

Wes konuşmak için ağzını açtı ama Charlie bir elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Önce testi çözsün."

Böylece işe giriştim. Çoktan seçmeli sorular biraz tuhaftı. Ne tür kâğıtlardan hoşlanırdım? En sevdiğim baharat hangisiydi? Ve böyle devam ediyordu.

"Tamam, bitirdim. Sonuçlarımı hesaplıyor."

"Büyük ihtimalle Erin çıkacaksın. Veya Kelly," dedi Wes. "Hatta belki Pam."

"Bu iyi olur muydu?" diye sordum.

Wes gülümsedi ve başını olumlu anlamda salladı. "Evet, mükemmeller."

"Sen kim çıktın?" diye sordum Charlie'ye.

Wes'in ağzı kıvrıldı ve Olivia'ya baktı. İkisi de kahkahalara boğuldu.

"Hiç komik değil," dedi Charlie.

Bunu anlamıyordum. Üstelik bunu anlamamaktan ne kadar *nefret ettiğime* inanamıyordum. Fakat sonra, bir araya geldiğimiz son birkaç sefer yine böyle olduğunu, her zaman okulla veya benim dahil olmadığım bir kulüple ilgili kendi aralarında şakalaştıklarını hatırladım.

Olivia sonunda açıkladı. "Charlie oluşturulmuş her testi Jim çıkma umuduyla çözdü çünkü Jim dizideki en müthiş karakter. Jim'i herkes sever."

Olivia konuşamayacak kadar şiddetle kıkırdamaya başladığından Wes onun yerine tamamladı. "Ama ona Dwight çıkıyor. Her seferinde."

"Hatta her soruyu kasten yanlış cevapladığımda bile hâlâ o çıkıyor," diye bağırdı Charlie. Wes'i işaret etti. "Bir şekilde buna hile karıştırmış!"

Wes'e baktım. "Dur tahmin edeyim. Sana Jim mi çıkıyor?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Bakışlarımı telefona indirdim, sonuçlar yüklenmişti. "Bana emlakçı Carol Stills çıktı."

Şimdi üçü de gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Ne? Bu kötü mü?" diye sordum.

Olivia bakışlarını benden çevirerek Charlie'ye yöneltti. "Carol kim?"

Charlie şaşırmış görünüyordu. "Michael'ın kısa bir süreliğine çıktığı kadın. Çok fazla bölümde yoktu. Belki beş bölüm görünmüştür?"

Alnım kırıştı. "Dizinin kaç bölümü var?"

"İki yüz bir," diye yanıt verdi hepsi aynı anda.

Sanki dünya burada yabancı olduğumu hatırladığımdan emin olmaya çalışıyordu. Gözlerimi devirerek, "Kasanın başına dön-

meliyim. Orada görüşürüz," dedim. Odadan ayrılmadan önce bir karşılık vermelerini bile beklemedim.

"'Randevudan kaytarma' kartını kullanıyorum," dedim aynanın karşısında son bir kez daha dönerken. Beklediğim gibi Olivia ve Charlie gülmekten yerlere yatıyordu. Kelimenin tam anlamıyla yerde yuvarlanıyorlardı. Wes hiç değilse isterik bir şekilde gülerken dik durma nezaketine sahipti. Dükkândaki tuhaflıktan sonra onlara sinirlenmek istiyordum ama yaklaşan randevuya duyduğum gitgide büyüyen korkuyla bu zordu.

Üzerimde üç kat farklı giysi (günlük kıyafetlerim, tuniğe benzeyen bir şey ve son olarak kaftan) olduğu için alev alev yanıyordum. Ve kaşınıyordum. Ve küflü koku bana bu şeyin geçen Noel'den beri gün ışığı görmediğini söylüyordu.

"Ama ya Şeytani Jo'ların randevusu?" dedi Olivia. Ellerim, çözmeye başladığım kemerin üzerindeydi hâlâ. "Veya Maggie Mae Yenge? Ben olsam hakkımı mutlaka onlardan biri için saklardım."

"Şeytani Jo'ların senin için ne planladıklarını tahmin etmek mümkün değil," dedi Charlie ürpererek. "Kaytarma hakkını sakla."

"Onun bundan daha kötü olacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Wes, Olivia ve Charlie'ye beni işaret ederek.

Olivia başını yana yatırdı. "Bence bu akşam garip ama zararsız olacak. Ben de Şeytani Jo'lar için daha fazla endişelenirdim."

Charlie onaylayarak başını salladı. "Şeytani Jo'lar şeytanidir."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne giydiğime iyice baktınız mı? Bu akşamın korkunç bir biçimde ters gitme ihtimali sonsuz!"

"Seni kurtarmaya gelmemize ne dersin? Nonna randevulara çıkman gerektiğini söyledi – tüm zaman boyunca orada kalman gerektiğini değil," diye ekledi Olivia.

Onlara tehditkâr olduğunu umduğum bir ifadeyle uzun uzun baktım. "Hepiniz gelip beni alacağınıza yemin ediyor musunuz?"

Olivia, "Evet," dedi.

Charlie kafasını kaldırıp tavana doğru bakarken parmağıyla çenesine hafifçe vuruyordu. "Bilmiyorum. Bu, oyunun ruhuna sahiden ters düşer, Sophie. Özellikle de Patrice Teyze bu çok düşünceli randevuyu planlarken senin kişisel ilgi alanlarını ve beğenilerini hesaba katmak için elinden geleni yaptıktan sonra."

Ayakkabımı ona fırlattım. Wes'e dönüp, "Beni almaya geleceksin, değil mi?" dedim.

Omuz silkti ve alçak sesle, "Bu akşam sana yardım edemem. Planlarım var," dedi.

Elbette vardı. Bir kız arkadaşı olduğunu unutmamalıydım.

"Ah, tabii. Laurel'la mı?"

Bir kaşı kalkan Charlie, Wes'e döndü. "Dostum, gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Wes, bu konuda daha fazla soru sorulmasını önleyen bir sesle.

Nonna bir havlu yığını taşıyarak içeri girdiğinde, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Ellerimi uzattım. "Bu tümüyle senin eserin, Nonna."

Havluları yatağa bıraktıktan sonra ağır ağır yürüyerek etrafımda bir çember çizerken dilini şaklatıyordu. Elini kolumdan aşağı doğru gezdirdi. "Dikiş yerine dikilmiş bir şey var," dedi. Yere oturarak kaftanın eteğini kaldırıp birkaç saniye eliyle yokladı. "Aha!"

Bir baktım ki yanıp sönüyorum.

Yanıp sönüyordum.

Kaftanın dikiş yerlerinin altına dikilmiş yanıp sönen minik ışıklar vardı.

"Aman. Tanrım," dedi Olivia, ardından bir kez daha kahkahalara boğuldu.

Charlie ve Wes inanamayarak bakakalmıştı. "Bu ışıkların sebebi ne? Anlamıyorum," dedi Wes.

Nonna ayağa kalktı. "Bayram havasını yansıtıyor!"

"Bu bir yangın tehlikesi! Nonna, beni bu seferden kurtarmak *zorundasın*!" dedim telaş içinde.

Bir kaşını kaldırdı. "Tek kaytarma hakkını mı kullanıyorsun?"

Diğerlerine göz attım. Wes şiddetle başını olumlu anlamda sallarken Olivia'yla Charlie başlarını iki yana sallayıp dudaklarını oynatarak bana sessizce *Şeytani Jo*'lar diyordu.

"Sanırım hayır," diye geveledim ve kendimi yatağın kenarına bıraktım.

Nonna beni hızla kucaklayıp, "Bu randevu uzun sürmeyecektir – şu İsa'nın Doğumu Canlı Temsili dokuz civarında bitiyor," dedi

"Çıktığı çocuğun uyku vakti herhalde buna yakındır," dedi Charlie fısıldayarak.

Nonna ona omzunun üstünden bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Taze, dolgulu çörekler hazırlayacağım ve randevundan sonra hepimiz burada buluşacağız. Bu, bize hakkında gülecek bir şey verecek."

Müthiş. Sonrasında dolgulu çöreklerin yanında gülecek bir şeyimiz olsun diye beş saat kadar bu kılıkta kalacaktım.

Nonna odadan ayrıldı. Olivia ve Charlie yanıp sönen ışıklara büyülenmişçesine bakmayı sürdürüyordu.

"Etkinlikte yanına uğrayacağız. Birçok kez," dedi Charlie kendini toplar toplamaz. "Ayrıca kesinlikle fotoğraf çekeceğiz. O salak herifle ayrıldığınıza göre yeni bir profil fotoğrafına ihtiyacın var. Sence herkes ışık saçıyor olur mu yoksa bu sana mı özel?"

Ona bir yastık fırlattım. "Fotoğraf çekmek yok!"

Wes kostümün kaçındığım son parçasını kaldırdı: Başlık. Onu kafama pat diye bırakırken gülmemek için kendini gerçekten zor tutuyordu. "Bekle, sanırım bunun da ışıkları var." Onun bir düğmeyi çevirdiğini duydum ve aynaya döndüm. Hakikaten kafamın etrafında tıpkı hale gibi bir ışık çemberi vardı.

Wes'in yüzü aynada benimkinin yanında belirdi. "Bu gittikçe daha iyiye gidiyor."

Onu göğsünden iterek dengesini bozdum ve kahkahalar atarak arkaya düştü.

"Hepiniz rezilsiniz," dedim toplayabildiğim kadar gururla kaftanımın eteklerini kaldırıp ayağımın takılmamasına gayret ederek odadan çıkarken.

Mutfağa girerken saati kontrol ettim. İhtiyaç hâlinde sıvışabilmek için telefonumu ve taksiye yetecek kadar nakit parayı pantolonumun cebine soktum. Ve buna ihtiyaç duyacağımdan oldukça emindim.

Papa evin yan tarafındaki bahçede, istiflenmiş büyük miktarda yakacak odunu arka kapının yanına boşaltan birkaç oğlanı denetlerken Nonna mutfak tezgâhında bir çek yazıyor ve benim yaşımda görünen diğer oğlanla konuşuyordu.

Saklanmak için koridora geriledim. Yanıp sönen ışıklarım beyaz duvarlardan sekerek başımı döndürüyordu.

"Bizi terih ettiğiniz için teşekkürler, Bayan Messina."

"Rica ederim. Bize bu kadar çabuk ulaştırdığınız için ben teşekkür ederim."

Köşeden kafamı çıkarıp dikizledim. Oğlan tam dönüp gitmek üzereyken Nonna elini oğlanın koluna koyarak onu durdurdu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Aman Tanrım. Ne yapıyordu?

"I, on sekiz," diye cevap verirken sözcüklerine karışmış şaşkınlık vardı.

"Yalnız mısın?"

Kafamı arkamdaki duvara yaslayıp bir inilti koyverdim.

"I... Hayır, hanımefendi. Ben, ee, benim bir kız arkadaşım var."

Nonna bir of çekerek, "Tüh," dedi.

Gizlenme noktamdan çıkmadan önce oğlanın mutfaktan ayrılmasını bekledim.

"Ciddi misin, Nonna? Yılbaşı gecesi için bana tanımadığın birini mi ayarlayacaktın gerçekten?"

Omuz silkti. "Onu tanıyorum." Oğlanın tezgâhta bıraktığı kartviziti eline alarak çabucak okudu. "Adı Paul."

"Paul, ha. Karta tekrar bakmadan bana soyadını söyle."

Karta bir göz gezdirmek için can attığı belliydi. Ne var ki kapının bir kez daha açılmasıyla cevap vermekten kurtuldu.

"Size makbuzunuzu vermeyi unuttum," dedi Paul mutfağa geri gelerek. Yanıp sönen kaftanı ve hale başlığını idrak etmeye çalışarak bana bakarken gözleri büyüdü.

"Ah, teşekkürler, *Paul*," dedi Nonna bana çabucak göz atarak. "Bir kız arkadaşın olması çok yazık. Seni torunum Sophia'ya ayarlayacaktım." Nonna yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni işaret etti.

Paul'ün dili tutuldu. Başını salladı, tükürükler saçarak geveledi ve bir yangın varmışçasına evden kaçtı.

"Az önce yaptığına inanamıyorum," dedim.

Nonna güldü, sonra ön kapının açıldığını duyunca o yöne döndü. "Kendini hazırlasan iyi olur, bence gelen Patrice'tir."

"Çıkacağım çocuk ortaokulluysa, teyzem bu randevu hakkını kaybeder, benden söylemesi."

❄ ♥ ❄

Aşağılanmama şahitlik etmek için küçük bir kalabalık toplanmıştı. Annemin casusları Lisa Teyze ve Bruce Enişte salonda Nonna ve Papa'yla birlikte oturuyordu fakat koltukları antreye dönüktü. Tek eksikleri bir kutu patlamış mısırdı. Elbette Olivia, Charlie ve Wes de bunu kaçırmayacaktı. Michael Dayı diğer misafir odalarından birinde kalıyordu, dolayısıyla burada olması beni şaşırtmamıştı. Diğer yandan Jake'le Graham uğrayıp Graham'ın gözlüğünü arıyor numarası yapmışlar, Papa'nın gözlüğün kafasının tepesinde olduğunu işaret etmesine aldırmamışlardı. Ah, Sal Dayı ile Camille Yenge "sadece köpekleri yürüyüşe çıkarmıştı" ve geçerken uğramak istemişlerdi.

Evet, tabii.

Patrice Teyze ve Ronnie Enişte antrede randevuya çıkacağım kişi olduğunu farz ettiğim yaşça çok küçük, çok kısa boylu bir oğlanın iki yanında dikiliyordu. Oğlan da benimkine benzer bir kaftan giyiyordu ama kimse henüz onun ışıklarını açmamıştı.

Veya... ah, Tanrım. Belki de yanıp sönen *sadece* benimkiydi.

"Sophie, seni Harold Riggs'le tanıştırmak istiyorum. Eagles Nest Lisesi'nde birinci sınıfa gidiyor."

Bir birinci sınıf.

Benimle dalga geçiyor olmalısınız.

Nonna'ya dönüp ona yalvaran bir bakış attım, buna rağmen o Harold'a doğru ilerleyerek oğlanı bir kucaklamayla kollarına aldı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Harold!" dedi fazla coşkulu bir sesle.

Harold ona bir baş selamı verdikten sonra bana baktı. "Merhaba," dedi. Henüz sesinin değiştiğini zannetmiyordum. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Son sınıftayım," diye geveledim. Olivia, Charlie ve Wes'in arkamda kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum; onlara omzumun üstünden ölümcül bir bakış attım. Üçünün de yüzü kırmızıydı ve gözlerinde kahkahalarını zaptetmekten yaşlar birikmişti. Jake ve Graham odanın diğer yanında onlar kadar kötü durumdalardı.

Harold'ın gözleri parladı. "Son sınıf! Bu çok havalı!"

An itibarıyla yer yarılsa da içine girsem diyordum.

Nonna'ya dönerek sıktığım dişlerimin arasından konuştum, "Randevuya çıkacağım oğlanların benimle aynı yaşta olması gerektiğini söyledin. Benimle yaşıt olmadığı çok açık."

Geçiştirircesine elini salladı. "İkiniz de lisedesiniz. Yeterince yakın!"

Antredeki gruba doğru bir parmağımı kaldırarak, "Bana bir dakika verir misiniz?" dedim. Olivia'yı mutfağa çektim, Charlie ve Wes de ardımızdan geldi.

İşitme mesafesinden çıkar çıkmaz dönüverdim.

"Bir saat. Bir saat sonra beni o ortaokuldan alacaksınız." Hepsine işaret ettim. "Hiçbiriniz fotoğraf çekmeyecek veya hayatlarımızın geri kalanı boyunca bundan bahsetmeyeceksiniz yoksa sizi uykunuzda öldürürüm."

Olivia ve Charlie gülmekten bana cevap bile veremedi. Wes bana bir selam çakarak, "Nasıl isterseniz, Disko Meryem," dedi.

Onları itip geçtim ve ön kapıya yöneldim. Evin önündeki yolda yürürken Michael Dayı seslendi, "Bu akşam size iyi eğlenceler çocuklar!"

Arabayı Patrice Teyze sürüyordu çünkü on beş yaşındaki Harold Riggs'in tabii ki ehliyeti yoktu.

Biz arka koltuktaydık ve Ronnie Enişte Patrice Teyze'yle birlikte öndeydi. Pencereye mümkün olduğunca yapışmıştım ve Harold emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde bana yakın oturuyordu. Bizi ayıran yalnızca değerli birkaç santim vardı.

Patrice Teyze dikiz aynasından bana baktı. "Sophie, oraya varana dek ışıklarını kapatsan iyi olur muhtemelen. Pillerin ne kadar süre dayanacağından emin değilim."

Ben de bunu umut ediyordum. Başımla onayladım ama kapamak için düğmeye dokunmadım. Saatime bakıp duruyordum. Kurtarma ekibim saat beşe kadar orada olmazsa bir taksi çağıracaktım. Bu ortaokul hiçliğin ortasındaydı. Tanrım, Olivia'nın burayı bulabilmesini umuyordum, aksi hâlde Nonna'nın evine dönmek bana bir servete mal olacaktı.

Kostümüme ve çıktığım oğlana bir göz attım. Her kuruşuna değecekti.

Okulun önüne park ettik. Burada hepsi benim gibi giyinmiş bir grup insan vardı ancak yanıp sönen tek kişi bendim. Okulun önündeki kaldırım boyunca art arda sıralanmış birçok ahşap yapı ve bizi izlemeye gelecek insanların takip edeceğini varsaydığım, iplerle ayrılan bir yol vardı. Tahta beşik bir ipucuysa eğer, ahır tam ortadaymış gibi duruyordu.

"Geldik!" diye seslendi Patrice Teyze sürücü koltuğundan.

Arabadan aceleyle indim, Harold beni yakından takip ediyordu. Biz okula doğru yürürken elimi tutmak için çeşitli girişimlerde bulundu ama şansıma her seferinde onu atlatabildim.

Harold, "Hey! Kiminle birlikte geldiğime bakın! O bir son sınıf. Lise son!" diye kalabalığa ilan etti. Bir çukur kazıp içinde öl-

mek istiyordum. Kaftan giyen diğer herkes ortaokulluymuş gibi görünüyordu; belli ki Harold ve ben içlerinde en büyükleriydik.

Patrice Teyze'ye döndüm. "Bu randevuyu gerçekten anlamıyorum. Demek istediğim, bir ortaokuldayız."

Patrice Teyze gülümsedi ve kolumu okşadı. "Biliyorum! Bu çok eğlenceli olacak. Yusuf ve Meryem'i oynaması planlanan iki çocuk grip olunca Harold Yusuf rolü için gönüllü oldu. Erkek kardeşi burada okuyor... bu o," dedi ve Harold'ın bir çoban gibi giyinmiş küçük versiyonunu işaret etti. "Sadece bir Meryem'e ihtiyacımız vardı! Annem bu çılgınca fikri ortaya attığında bu bana Meryem sorunumuz için kusursuz çözümmüş gibi geldi."

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Eğlenceli olacak!" dedi tiz bir sesle.

Teyzem, Harold ve beni klipsli kâğıt altlığı tutan bir kadının bizi konumlandırdığı ahırın ortasına doğru yönlendirdi.

On iki yaşlarında görünen bir kız bana yaklaştı. Beyazlar içindeydi ve kendisinden büyük kanatlar takıyordu. "Daha önce hiç onunla çıktın mı?" diye fısıldayarak başıyla Harold'ı işaret etti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kızın alnı kırıştı. "Eh, dikkatli ol. Ona boş yere Ahtapot Harold demiyorlar."

Kızın söylediğini kafamda tartamadan Patrice Teyze kollarıma gerçek bir bebek bıraktı. "Sana bu yüzden ihtiyacımız vardı. Diğer Meryem de liseliydi. Bebeğin annesi daha küçük birinin onu tutmasını istemedi. Bak, her şey halloldu!"

Aman Tanrım.

Birkaç aylıktan büyük olamayacak bebek bana baktı. Birkaç saniyeliğine gözlerimizi birbirimize diktik ve ardından ağzını açıp şimdiye dek duyduğum en kulak tırmalayıcı çığlığı kopardı.

Şimdiye kadar kaç bebeğin yakınlarında bulunduğum düşünülürse, bu çığlık hakkında çok şey anlatıyordu.

Onu Patrice Teyze'ye geri vermeye çalıştım ama benden uzaklaştı.

"Bunun sahici bir his vermesini istiyoruz, yani biraz ağlarsa sorun değil."

Sahici mi? İçine yanıp sönen ışıklar dikilmiş bir kaftan giyiyordum. Bebeği omzumun üzerinde hoplattım, sırtını pışpışladım, onu sakinleştirmek için bildiğim her şeyi yaptım. Bu noktada o kadar terliyordum ki halem kafamdan kayıp duruyordu.

On dakika sonra bebek nihayet sakinleşti. Onu bu şekilde sallamayı sürdürürsem belki sessiz kalırdı. Yaklaşık her otuz saniyede bir, randevuya çıktığım oğlanın eline vurup uzaklaştırmak zorunda olmamın bir yardımı olmuyordu. Ahtapot Harold onun için çok uygun bir lakaptı.

Bir ritim geliştirdim: bebeği salla, Harold'ı dirseğinle it, Patrice Teyze'ye öldürücü bir bakış gönder. Saat beşe yaklaşırken Olivia buraya varana kadar dayanabileceğimi düşünüyordum.

Ve çok geçmeden hayvanları getirdiler.

❄ ♥ ❄

Olivia ve Charlie sonunda ipin diğer tarafında belirdiğinde yanımdaki keçi, kaftanımın hemen hemen sekiz santimini yemişti ve durmaya da niyeti yokmuş gibiydi.

"Geç kaldınız!" dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Charlie telefonunu kaldırdı ve ben kendimi Harold'ın arkasına atamadan bir fotoğraf çekti.

"Seni öldüreceğim, Charlie Messina. Öldün sen. Artık ölü bir adamsın."

Telefonunda bir şeye tıkladıktan sonra elini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. "Özür dilerim ama Margot bana mesaj attı ve bir fotoğraf için yirmi dolar teklif etti. Bu fırsatı tepemezdim."

Harold bu anı üzerimde hak iddia etmek için kullandı. Kolunu bana dolayarak, "İpi takip ederek ilerlemenizi istemek zorundayız," dedi.

Başparmağımla onu sertçe iterken Olivia'ya baktım. "İşte buna katlanmak zorunda kaldım." Harold'a dönüp sordum, "Biz kim? Cebinde bir fare mi var?"

Kolu sırtımdan aşağı kaydı ve elinin doğrudan popoma gittiğini anladım. Yine.

Bir elimi bebekten kurtarıp Harold'ı kaftanının önünden kavradım ve ayak parmaklarının uçlarına kalkana dek yukarı çektim. "Bir kez daha popoma dokunmayı denersen seni yere yapıştırıp bu keçinin, kasıklarından başlayarak pantolonunu yemesine izin veririm."

Harold'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve elleri iki yanına düştü. "Anlaşıldı."

O sırada keçiden gelen korkunç bir ses duyduk; bir iki saniye geçmeden de kaftanımın ışıkları söndü.

"Galiba... az önce kaftanının ışıkları elektrik akımıyla keçiyi öldürdü," dedi afallamış hâldeki Olivia.

Charlie öyle şiddetle gülüyordu ki her an altına kaçırabilirmiş gibi görünüyordu. "Bu gelmiş geçmiş en muhteşem şey."

Harold'ı bıraktım ve keçiye bakmak için döndüm. Fazla ciddi bir hasar almamış olmalıydı çünkü çoktan kaftanımın ucunu yeniden kıtır kıtır yemeye dönmüştü.

Charlie neye uğradığını anlamadan bebeği ellerine tutuşturdum.

"Oha! Oha! Sen ne yapıyorsun?" diye bağırdı ben hızla çekip giderken.

"Keçi bacağımdan bir parça almadan önce bu kaftandan kurtuluyorum. Bebeğin annesi şuradaki mavi gömlekli kadın. Bebeği ona ver ve sonra gitmek için hazır ol."

İplerin arasında ilerleyen insanlar fısıldayarak işaret ediyordu ama umurumda değildi. Harold'ı bir dakika daha çekemezdim. Veya keçiyi.

Yemliğin arkasına eğildim, kostümümü çıkardım ve onu tavukların kaçmasını engellemeye çalışan bir kadına uzattım.

"Bu nedir?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Meryem'in kostümü. Gelecek yılki etkinlikten önce biraz onarılmaya ihtiyacı olacak."

Otoparkın yakınında Charlie ve Olivia'yla buluştuğumda

Harold'ın avaz avaz bağırdığını duydum. "Sen çıktığım kızların en iyisiydin, Sophie. Tekrar çıkmak istersen beni ara."

"Ah, ne tatlı," dedi Charlie.

Olivia kolunu bana doladı. "Şansın yaver gidiyor. Önce Seth seninle bir randevu daha istedi, şimdi Harold da istiyor!"

Neredeyse arabaya varmışken arkamızdaki kaldırımı döven ayak sesleri duydum. Bu, sıkı takipteki Patrice Teyze'ydi.

"Meryem olmadan İsa'nın Doğumu Canlı Temsili'ni nasıl yapacağız?" diye bağırdı otoparkın karşısından.

"Durmayın," diye fısıldadım Olivia ve Charlie'ye. Tempomuzu artırarak koşmaya başladık. Charlie'nin kamyonetine ulaştığımızda Patrice Teyze'yle aramıza biraz mesafe koymuştuk.

"Binin," diye bağırdı Charlie.

Saniyeler içinde kamyonetteydik ve otoparktan çıkıyorduk.

"O çocuk kaç kez kıçını kavramaya çalıştı?" diye sordu Olivia anayola geri çıktığımızda.

"Sayamayacağım kadar çok! Lakabı Ahtapot Harold'mış. Buraya ilk geldiğimizde küçük bir kız beni onunla ilgili uyardı."

"Ahtapot Harold!" diye uludu Charlie. Bana dikiz aynasından göz ucuyla baktı. "Uzun zamandır bugünkü kadar gülmemiştim. Ayrıca sen birkaç gün öncesinden çok daha iyi görünüyorsun."

Aslına bakılırsa an itibarıyla yanaklarım gülümsemekten sızlıyordu. Wes'in de dün gece aşağı yukarı aynısını söylediğini hatırladım.

"Katılıyorum, çok daha iyi görünüyorsun," dedi Olivia. "Seni özledik."

İçimizden biri, birbirimizden uzaklaştığımızdan ilk kez yüksek sesle bahsediyordu.

"Ben de sizi özledim. Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim beni bu randevudan kurtarmaktan başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederdiniz."

Olivia bana kafası karışmış bir bakış attı. "Lütfen. Gelecek hafta boyunca bize kaldığın için mutluyum."

"Ben Koca Griff'in resimden çıkmış olduğuna memnunum,"

dedi Charlie. "Onu görmek için bizi sepetleseydin bu hafta asla bu kadar eğlenceli olmayacaktı."

Bakışlarımı indirdim. Ayrılıktan önce, yapmayı hedeflediğim şey tam olarak buydu. Ne zaman annem hafta sonu için veya günübirlik Shreveport'a gelmek istese, ben genellikle Griffin'le olabilmek için babamla veya Addielerde kalmayı tercih ederdim.

"Birlikte böyle takılmayalı uzun zaman oldu," dedim. Ve Nonna'nın evine döndüğümden beri ilk kez aramız normaldi. "Wes burada olsaydı tıpkı eski günlerdeki gibi olacaktı."

Charlie homurdandı.

"Bununla neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece Laurel'a düşkün değilim."

Daha fazlasını öğrenmek için ölüyordum ama bunu deşmek yerine kafamı pencereye yaslayıp Harold'sız araba yolculuğunun tadını çıkardım.

Nonna ve ben randevu-sonrası dolgulu çöreklerinden kalan büyük dağınıklığı temizlerken arka kapının çalması bizi ürküttü – çünkü genelde kimse eve girmeden önce kapıyı çalmazdı.

"Kapı açık!" diye seslendi Nonna.

Wes başını içeri sokup gözleriyle odayı taradı. "Bana onları kaçırdığımı söylemeyin."

Ona hafifçe gülümsedim. "Üzgünüm, Charlie ve Olivia on dakika önce ayrıldı."

Çabucak bir kahkaha patlattı. "Onları değil! Dolgulu çörekleri. Lütfen bana birkaç tane kaldığını söyleyin."

Nonna arta kalan lezzetli çörek tabağını masaya koydu. "Keyfine bak, canım."

Wes masaya oturdu ve ben de karşısına yerleştim.

"Randevun erken bitmiş," dedim.

Omuz silkti. "Duyduğuma göre seninki de öyle."

Başımı masaya koyup inledim. "Ne kadar korkunçtu hiçbir

fikrin yok. Ahtapot Harold ile aç keçinin arasında, canlı çıkabileceğimden emin değildim."

"Charlie beni dakikası dakikasına bilgilendirdi." Duraksadı. "Ve bir fotoğraf gönderdi."

Başım hızla havaya kalktı. "Hayır, bunu yapmadı."

Yüzünde küçük, pudra şekerli bir gülümseme oynaştı. Wes telefonunu bana çevirdi ve işte oradaydım: Yüzüm kan ter içinde, o ağlayan bebeği tutuyordum. Işıklar etrafımda parıldıyor ve halem başımın bir yanından sarkıyordu. Harold becerebildiği en büyük gülümsemeyle yanıma sokulmuştu.

Bu Wes'in yeni ekran resmiydi.

Bir kez daha inledim.

Telefonunu indirdi ve son çöreği tek lokmada yedi.

"O hâlde benim randevumun neden erken bittiğini biliyorsun ama seninki neden erken bitti? Saat daha dokuz olmadı."

Tekrar omuz silkti. "Gitmemiz gereken bir akşam yemeği şeyi vardı ve bitti işte."

Daha fazlası için beklesem de Wes parmaklarındaki pudra şekerini temizlemekle meşguldü.

"Yarınki randevuyu Charlie seçecek. Bana kimi ayarladığına dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Wes her nasılsa tabaktan fırlamış dağınık pudra şekerini eliyle süpürürken başını iki yana salladı. "Sordum ama bana söylemedi."

Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerime düşürdüm.

"Arkadaşlarımızdan birini seçecek. Birlikte eğleneceksiniz," dedi.

Ben sonunda bir süredir aklımda olanı söyleyene dek birkaç saniye birbirimizi seyrettik. "Burada... seninle, Charlie'yle ve Olivia'yla takılmayı gerçekten özlediğimi fark ettim bu akşam."

Bana daha önce görmediğim, yarı gülümseyen yarı sırıtan bir ifadeyle baktı. "Biz de seni özledik."

Ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez, burada olduğum için sahiden mutluydum.

22 Aralık Salı

Kör Randevu #3: Charlie'nin Seçimi

Mutfaktaki tahtaya elimden geldiğince hızlı ulaştım. Dün Charlie'ye o kadar çok yalvardığım hâlde bana kiminle çıkacağım veya nereye gideceğimizle ilgili en ufak bir ipucu vermemişti.

Çirkin kazak partisi
18:30'da
(Ve evet – çirkin bir kazak giymek zorundasın)

"Partide çok eğleneceksin," dedi Nonna. Fırından bir tepsi tarçınlı rulo çöreği çıkarıyordu. Oda enfes kokuyordu. Önlüğünde yazanı okuduğumda kahkaha attım: *Prosecco* Benden Sorulur!*

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sorarken çöreklere şekerli kremayı sürmesine yardım etmek için bir bıçak çıkardım.

"Evet, hemen köşeyi dönünce Brownlarda. İlk partileri beş yıl önceydi ve şimdi bu muhitte bir gelenek hâlini aldı. Amy en çirkin kazağa ödül veriyor ve başka birçok oyun da oynanıyor. Oğulları Alex ve Brandon kuzenlerinle aynı liseye gidiyor, yani orada senin yaşında pek çok çocuk olacak."

Nonna şekerli kremayla kaplanmış çörekleri bir servis tabağına taşıdı, aile saatle kurulmuş gibi arka kapıdan içeri üşüşmeye başladı.

"Ailenin bir kısmının kahvaltı için sık sık uğradığını biliyor-

* Bir tür İtalyan beyaz şarabı –*çn*

dum ama her zaman bu kadar kalabalıklar mı?" diye fısıldadım Nonna'ya.

Başını kaldırdı. "Bayramlarda böyle. Ayrıca herkes burada olduğun için çok heyecanlı."

Alnım kırıştı. "Buraya beni görmek için gelmiyorlar."

Nonna bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Tabii ki seni görmek için geliyorlar. Gerçek ziyafet senin burada, tamamen bize ait olman."

Lisa Teyze bir kolunu bana dolayarak beni alnımdan öptü. "Günaydın Sophie. Dün akşamki randevunun ilginç olduğunu duydum."

Yüzümü ekşittim. "*İlginç* doğru kelime mi emin değilim."

Sal Dayı ve grubu neredeyse bütün masayı kaplıyordu. Kardeşlerin en büyüğü olmakla birlikte en fazla çocuk sahibi olanıydı; o ve Camille Yenge'nin beş çocukları vardı. Aynı zamanda en fazla hayvan da onlardaydı çünkü Camille Yenge başıboş bir hayvanla karşılaştığında onu hemen sahiplenirdi. Charlie ardında Sara'yla birkaç dakika sonra damladı. Kendilerine sandalye çektiler ve masadaki azıcık boş alana sığıştılar.

Bir tabağa hızla birkaç tane tarçınlı rulo koydum ve bar taburelerinden birini masanın daha yakınına çektim. "Peki, bu akşamki parti için çirkin bir kazağı nereden bulacağım?" diye sordum Charlie'ye.

"Kendin yap. Ve cidden ne kadar çirkin o kadar iyi. Benim ayarladığım randevunun onunkinden daha iyi olacağına dair Olivia'yla bahse girdik."

Sara onu dürttü. "Bu bahse ben de katılacağım. Yarınki randevu benim ve benim randevumun seninkini sanki onu Patrice Teyze planlamış gibi göstereceğini *biliyorum*."

İnledim. "Herkesin dün akşamı bildiğini tahmin ediyorum?"

"Evet, hepimiz fotoğrafı da aldık. Çocuk kaç yaşındaydı? On iki mi?" diye sordu Sal Dayı.

Charlie'ye pis pis baktım. "Fotoğrafı herkese senin gönderdiğini varsayıyorum?"

Ellerini önünde kaldırdı. "Buna engel olamadım! Bir kez başladığımda durmam mümkün değildi."

"Bu ailede hiç mahremiyet yok mudur?"

Masadaki herkes cevap verdi, "Hayır."

Charlie kız kardeşine döndü. "Neden senin randevunun benimkinden daha iyi olacağını düşünüyorsun? On beş yaşındasın. Randevular hakkında ne bilirsin ki?"

"Yakınlarda çiftlik hayvanları olmadığı sürece bana uyar," dedim. "Ya da bebekler."

Sara kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Göreceksiniz. Mükemmel olacak."

Patrice Teyze, Ronnie Enişte ve oğlanlar arka kapıdan içeri daldı; Patrice Teyze'nin gözleri odada beni arıyordu.

Beni bulduğunda kalabalığı yararak süratle yanıma ilerledi.

"Sen gittiğinde İsa'nın Doğumu Canlı Temsili mahvoldu. Tam anlamıyla... dağıldı. Gittiğin için Harold'ın morali öyle bozuldu ki artık Yusuf'u oynamak istemedi. Keçiler hastalandı ve her şeyin üzerine kustu. Bebek İsa ağladı da ağladı."

Patrice Teyze'nin patlaması sürerken Olivia sessizce içeri girdi ve kendini yanımdaki tabureye bırakarak beni masanın altından dürttü.

"Gerçekten üzgünüm, Patrice Teyze," dedim elimden gelen en içten sesle.

Kaş çatışını sürdürüyordu. "Hâlâ Dave'i unutmadığını biliyorum ama bu yine de herkesin eğlencesini bozmak için bir bahane değil."

"Griffin," dedi Charlie.

"Griffin kim?" diye sordu Patrice Teyze.

"Sophie'nin unutamadığı oğlan," diye yanıtladı Charlie.

Patrice Teyze kafası karışmış görünüyordu. "Öyleyse Dave kim?"

Charlie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Patrice Teyze hâlâ Dave'in kim olduğuna kafa patlatarak so-

nunda yanımdan uzaklaştı. En azından artık bana fırça çekmiyordu.

Michael Dayı mutfağa girerken, "Yeni sayfa hazır," dedi.

Bu randevu olayı NBA finallerine benzer bir şeye dönmüştü. Görünüşe göre Nonna dün dayılarımın, enişte lerimin, birkaç teyzemin ve yaşça büyük kuzenlerimden bazılarının randevumdan saat kaçta döneceğim üzerine bahse tutuştuğundan haberdar olmuştu. Temel stratejileri randevuyu kimin seçtiğini, faaliyetin ne olduğunu ve benim oğlana ne kadar dayanabileceğimi tartmaktı. Tüm bahisler ben randevuya çıktığım oğlanın arabasına binene dek sonuçlandırılmak zorundaydı.

Nonna rahatsız olmuş gibi davransa da onun da işin içinde olduğundan şüpheleniyordum. Kapıdan girdiğim saati başka nasıl bileceklerdi?

"Yani artık bahis oynayabileceğiniz gerçek bir sayfa mı var?" diye sordum Olivia'ya.

"Evet. Mesaj grubu kontrolden çıkıyordu."

"Grupta kaç kişi var? Ve neden ben de dahil olamıyorum?"

Olivia'nın ağzı garip bir yüz ekşitmeyle çarpıldı. "Hemen hemen herkes. Ben seni eklemek istedim fakat Graham rekabeti hilesiz sürdürmenin tek yolunun senin bahislerden etkilenmediğini garanti etmek olduğunu söyledi. Ardından Ronnie Enişte orayı köpeğinin fotoğraflarıyla gasp edince Charlie, onu kovmalı mıyız karar vermek için oylama yaptığımız, eniştemin olmadığı bir başka grup açtı. Sonunda Michael Dayı bir bahis sayfası hazırlamaya karar verdi."

Sal Dayı'nın oğlu Banks öne doğru eğilerek, "Super Bowl için yaptığın bahis sütunlarından birine benziyor," dedi.

Olivia'ya baktım. "Bu iş kontrolden çıkıyor."

Başıyla Sal Dayı'yı işaret etti. "Onun nasıl mesaj atacağını bilip bilmediğinden bile emin değildim ve bir baktım ki telefonum üst üste, defalarca onun mesajlarıyla çınlıyor."

Sal Dayı bir kahkaha patlattı. "Bu sayfalara geçtiğimiz iyi

oldu. Ronnie'nin köpeğinin kıçını yaladığı bir fotoğrafa daha tahammül edemeyecektim."

Telefonum masada titreştiğinde onu döndürdüm. Orada Griffin'in adını görmek kalbimi tekletti. Sanki az önce onun hakkında konuştuğumuzu biliyordu.

Charlie arkamda belirdi ve ekrana göz attı. "Ah, hayır. Benim günümde mankafalara yer yok." Telefonumu kapmaya çalıştı ama onu erişemeyeceği bir mesafede tuttum.

Taburemde hızla konumumu değiştirdim ve Griffin'in mesajını kaydırarak açtım. Bu benim ilk randevumdan Seth, Olivia ve Drew'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafımdı. Hepimiz dev bir mukavva kardan adamın önünde birbirimize sokulmuş sarılıyorduk. Fotoğraf kartopu savaşımızdan hemen sonra çekilmişti.

GRIFFIN: Biri bana bunu gönderdi. Çıktığın o çocuk bu gönderiyi, "Umarım diğer tüm randevuları berbat geçer," diyerek paylaşmış.

Ben bir cevap bile düşünemeden Griffin bir mesaj daha gönderdi.

GRIFFIN: Sanırım bu kadar erkenden randevuya çıkmanı beklemiyordum. Çuvalladığımı biliyorum. Ve özür dilerim. Seni bu çocukla görmek beni öldürüyor

"Kahretsin, hayır," dedi Charlie omzumun üstünden. Bu kez telefonumu kaptı. "Ayrılmak isteyen kendisiyken, sana kendini suçlu hissettirmeyecek."

Charlie telefonuma tıklayarak bir şeyler yazmaya başladı. Onu zorla geri almaya çalıştım.

"Ne yazıyorsun?" Tiz sesim mutfakta yankılandı ama kimse bana bir bakış atmaktan başka bir tepki vermedi.

"Senin ona günler öncesinde söylemen gerekeni söylüyorum."

Charlie bana telefonu geri verdiğinde mesajının çoktan gönderildiğini biliyordum. Ne yazdığını okuduğumda yanaklarım

utançla pembeleşti. Charlie, Griffin'in hangi beden parçalarını nereye sokması gerektiği konusunda *oldukça* betimleyiciydi.

Nonna beni koridora doğru ittiğinde telefonuma boş boş bakıyordum. "Git giyin. Olivia'nın annesi için yapması gereken bazı işler olduğundan bu sabah dükkâna benimle birlikte geliyorsun. Alışveriş merkezine uğrayacağız ve bu akşam giymen için bir şey bulabilecek miyiz diye bakacağız."

Ailenin çoğu kahvaltısını bitirir bitirmez mutfaktan ayrıldı. Charlie arka kapıda durup bağırdı, "Altı buçukta hazır ol!"

Misafir odasına girdiğimde hâlâ telefonuma boş boş bakıyordum ama hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Griffin cevap vermedi.

Nonna ve ben alışveriş merkezine giderken annem aradı.

"Selam tatlım, nasılsın? Dün akşamki randevundan sağ kurtulduğunu varsayıyorum." dedi. Neşeli konuşmaya çalıştığının farkındaydım ama sesi yorgun geliyordu. Ve endişeli.

"Korkunçtu ama Patrice Teyze'den başka ne beklersin? Margot nasıl?"

Annem hattın diğer ucunda sessizdi. "İyi. Dişini sıkıyor."

Konuşmaya çalıştığımda boğazıma bir şey takılmış gibi hissettim. Sonunda sordum, "Neler oluyor? Bana anlatmadığınız nedir?"

"Şey, tansiyonu doktorun istediğinden biraz daha yüksek ve şu şişme sorunu var. Birkaç kasılması oldu ama bunun icabına bakmak için ona magnezyum veriyorlar. Endişelenmene gerek yok! Hepimiz onu dikkatle takip ediyoruz!"

Annemin fazlaca coşkulu konuşması beni şüpheye düşürdü. "İyi olacak mı? Ya bebek?"

"Evet, tatlım. İkisi de iyi. Sen nasılsın? Gerekirse bu kör randevu olayına son verebilirim. Orada perişan olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Of, onlardan herhangi birinin benim için endişelenmesi istediğim son şeydi. "Hayır. Gerek yok. Bu iyi bir oyalanma. Kendime ileride bundan iyi bir hikâye çıkacağını söyleyip duruyorum."

Annem yumuşak bir kahkaha attı. "Seni seviyoruz. Çok seviyoruz."

"Ben de hepinizi seviyorum. Margot'ya kendini bunu yapacak kadar güçlü hissederse bana mesaj atmasını söyle."

"Söylerim, hayatım. Şu anda uyuyor ama senin haberlerini duymaktan hoşlandığını biliyorum. Charlie'nin dün akşam gönderdiği o fotoğraf ona büyük keyif verdi."

En azından bundan iyi bir şey çıkmıştı.

Vedalaştık ve araba tam otoparkta dururken telefonu kapattım.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Nonna.

"Efendim?" diye sordum alnımı kırıştırarak.

"Margot ve bebek. Annen ben sekiz çocuk doğurmamışım gibi davranıyor. Orada neler olduğunu öğrenemeyecek kadar kırılgan olduğumu düşünüyor."

İç geçirdim. "Tansiyonu fazla yüksekmiş ve vücudunun şişmesi kötü durumdaymış. Bazı kasılmalar varmış ama onları durdurmaya çalışıyorlarmış."

Nonna başıyla onayladı. "Tamam, güzel. Şu doktorların yapabildikleri büyüleyici! Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum!"

Annemin sahte coşkusunu nereden aldığını şimdi görüyordum.

Alışveriş merkezini gezindik ve el sanatları bölümüne giderken, gelmiş geçmiş en rüküş kazağı yapmak için neye ihtiyacımız olduğunu tartıştık. Nonna bu sabah çekmecesinde eski bir kırmızı kazak bulmuştu, yani yalnızca süslemelere ihtiyacımız vardı.

Bir gümüş pul paketini kaldırdı. "Buna ne dersin? Bunu kazağın kollarına sıcak tutkalla yapıştırabiliriz."

Aman Tanrım.

Yüzümdeki ifadeyi gördü. "Sophie, buradaki anahtar kelime rüküşlük."

Başımı onaylar gibi salladım ve Nonna kurdelelerden renkli pipo temizleyicilerine, tüylü pamuk yumaklarına benzeyen nesnelere kadar eline geçirdiği her şeyi sepete atmaya başladı.

Gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu kazakla işim bittiğinde, kazanmaman imkânsız olacak."

Başımı arkaya attım ve tavana baktım. "Ben de bundan korkuyorum."

Sepet neredeyse tamamen dolduğunda kasaya yöneldik ama Nonna aniden durdu. "Ah! Az kalsın unutuyordum. Gigi'nin birkaç şeye ihtiyacı var." El çantasından bir parça kâğıt çıkardı ve büyük-büyükannemin ufak, kötü el yazısını tanıdım. "Sen çabucak bunları alabilir misin? Ben önden gidip sıraya gireceğim. Dükkâna giderken yolda onları huzurevine bırakırız."

Listeyi okurken yetişkin bezi gibi parçalarda betim benzim attı. Her şeyi bulur bulmaz mağazanın bir ucundan diğer ucuna tüm parçaları taşıyarak elimden geldiğince dikkat çekmeden koştum. Nonna kazağım için seçtiğimiz malzemeleri taşıyıcı banda boşaltırken kasada ödemesini alan oğlanla konuşuyordu.

Oğlana ne sorduğunu duymak için tam vaktinde yanına gittim, "Yılbaşı gecesi için planın var mı? Torunum için bir randevu ayarlamaya çalışıyorum!"

Nonna.

Ne.

Yapıyordu.

Böyle.

"Şey," dedi. "Arkadaşlarım bir parti verebilir ama henüz emin değiliz..."

Kasadaki oğlanın gözleri Nonna'dan bana ve sonra kollarımdaki parçalara ilerledi. Hemoroit kremine dikkat kesildi.

"Ah, işte burada! Bu torunum Sophie," dedi Nonna. Sonra oğlanın isim kartına baktı. "Sophie, bu David."

Tüm parçaları taşıyıcı banda indirip Nonna'ya baktım. "Ben arabada bekleyeceğim."

Ben tam mağazadan çıkmak üzereyken Nonna'nın sesini duydum, "Eh, arkadaşlarınla parti işinden bir sonuç çıkmazsa Greenhouse Çiçekçilik ve Hediyelik Eşya'yı arayıp Sophie'yi telefona iste."

Olivia ve ben öğle tatilimizde seranın arkasında saklanmış, Lisa Teyze'nin bizim için hazırladığı sandviçleri yiyorduk. Olivia yüzünde gamzesini ortaya çıkaracak bir gülümsemeyle Drew'la mesajlaşıyordu ve kabul etmekten nefret etsem de kıskanıyordum.

Birkaç kez Seth'ten haber almıştım ama ilişki kurmanın o yeni, tuhaf aşamasındaydık. Biriyle daha derin bir bağım olmasını özlüyordum. Bugün Addie'yle, biri dün akşamki randevuyu anlatmak için ve diğeri de Seth'le benim fotoğrafım sosyal medyada paylaşıldıktan sonra olmak üzere çoktan iki kez konuşmuştum.

Bu yüzden pes edip Griffin'e mesaj atmamak için Margot'ya bir mesaj yazdım.

BEN: Nasılsın?

MARGOT: Çok iyi!

BEN: Saçmalıyorsun. Bu sabah annem aradı.

MARGOT: Tamam o zaman. Şu anda berbatım. Bebek için endişelenmekle kalmayıp üstüne bir de anne babamız ve Brad'in ebeveynleri BENİ DELİ EDİYOR.

O ve bebeği için ne kadar çok korktuğumu söylemek istiyordum. Ama şimdi benden duymaya ihtiyaç duyduğu şey bu değildi.

BEN: Anneme onun sebze çorbasından içmek istediğini söyle. Hazırlamasının saatler sürdüğünü biliyorsun. Ayrıca Brad'in annesi dikiş falan dikmiyor muydu? Ona bebek için özel bir şey yapmasını istediğini söyle. Onları meşgul etmelisin.

MARGOT: Haklısın. Bekle, konuyla ilgileniyorum.

Margot bana bir cevap yazmadan önce sandviçimin yarısını yedim.

MARGOT: İŞE YARADI! Babam annemi arabayla markete götürüyor, gerçi beslenmem şu anda o denli kısıtlı ki çorba büyük ihtimalle berbat olacak. Ve Bill, şimdiye dek bir düzine yapmış olsa bile Gwen'i bir battaniye için gereken malzemeyi almak üzere mağazaya götürüyor.

BEN: Gördün mü! Ben bir dâhiyim.

MARGOT: Bu akşamki randevudan ne haber?

BEN: Charlie'nin ayarladığı biriyle çirkin kazak partisi.

MARGOT: Bana fotoğraf yolla! Ve beni bunu yapması için Charlie'ye rüşvet vermek zorunda bırakma.

Mesajlaşmaya devam ettik; ben Harold'la olan korkunç randevumu ve Nonna'nın nasıl durmadan bana karşılarında gülünç görünmeyi başardığım rasgele oğlanları ayarlamaya çalıştığını anlattım. Öğle tatilimiz bitmeden hemen önce aklımdakini yazdım:

BEN: Sen ve bebek adına korkmamak için gerçekten çok çabalıyorum.

MARGOT: Ben de Soph. Ben de.

❄ ♥ ❄

Bu akşam Nonna'nın evindeki kalabalık en yüksek seviyedeydi. Burada *bulunmayan* aile üyelerinin listesini yapmak daha hızlı olurdu. Olivia şimdiye dek gördüğüm en gülünç şey olabilecek bir kazak giyiyordu; sanki küçük, süslü bir yılbaşı ağacını (ışıkları dahil) alıp tam ortasından ikiye bölmüş, ardından onu kazağının önüne yapıştırmıştı.

Lisa Teyze ve kuzenlerimden bazıları benim gudubet kazağıma son rötuşları yapmasında Nonna'ya yardım ediyordu. Olivia'nın kazağı belirli bir temaya sahipken benimki bir kaostu. Her uygun boşluğa kurdeleler, pullar, kâğıt şeritler, süslemeler ve Tanrı bilir başka neler sıcak tutkalla yapıştırılmıştı. Bu kazağın ağırlığı herhalde rahat yedi kilonun üstündeydi.

"Hazır mısın?" diye seslendi Charlie içeri girmeden hemen önce koridordan. Ortaya çıktığında hepimiz kazağına uzun uzun baktık.

"Charlie, o rengeyiği... kusuyor mu?" diye sordu Nonna.

Charlie kasıla kasıla yürüyerek odaya girdi; kollarını ardına kadar açmış, giysisini sergiliyordu. Sağ omzunun yakınında ağzı genişçe açık bir geyiğin ön yarısı şeklinde kahverengi keçeden kesilmiş bir parça vardı. Geyik fışkırtarak kusuyormuş gibi, kazağın geri kalanına her çeşit şeker sıcak tutkalla yapıştırılmıştı.

"Müthiş, değil mi?" dedi. "Judd'ınkini görene kadar bekleyin."

Ben, "Judd kim?" diye sorarken aynı anda Olivia cırladı, "Ona Judd'ı ayarlamadığını söyle!"

"Ne?" dedi Charlie yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Judd eğlencelidir."

"Judd tiksindirici biri. Ve tam bir aptal," dedi Olivia.

Yatağın ucuna çöküp Olivia'ya baktım. "Acaba 'randevudan kaytarma' kartımı kullanmamı gerektirecek kadar mı tiksindirici?"

Nonna dikleşerek bana baktı. "Kazak için sarf ettiğimiz onca emekten sonra mı?"

Charlie odanın içine daha fazla ilerledi. "Judd iyidir ve sana söylüyorum, kartını Şeytani Jo'lara sakla."

Nonna cıkcıkladı. "Kızlara öyle demenle ilgili sana ne söyledim?"

"Dememi," diye cevap verdi Charlie, sonra beni çekip ayağa kaldırdı ve odadan dışarı sürükledi. "Judd alt katta. Gelip onunla tanış."

Beni takip eden maiyetimle birlikte hepimiz Judd'ın beklediği mutfağa yürüdük. Arkası bize dönüktü ama omzunun üstünden haylazca bakarak Charlie'yi bekliyordu. Önceden provasını yapmışlar gibi Charlie onun yanına gitti ve omuzlarının teması kesmemesini sağlayarak eş zamanlı bir biçimde yavaşça bize döndüler.

Nonna'nın şaşkınlıkla nefesi kesilirken geri kalanımız sadece onlara uzun uzun baktık. Charlie kusan rengeyiğinin başına ve ön tarafına sahipken Judd ise arka yarısına sahipti. O tarafta da eşit miktarda fışkıran şeker olduğunu söylemekle yetineceğim.

Havada yumruklarını tokuşturarak mutfakta hoplayıp zıplıyorlardı. "Bu akşam ortalığı yıkacağız!" diye bağırdı Judd.

"Bunu kazanmamamızın imkânı yok!" diye bağırarak karşılık verdi Charlie.

Bu randevunun tek iyi yanı, Judd'ın tüm gece Charlie'nin oldukça yakınında kalmaya mecburmuş gibi görünmesiydi.

Parti Nonna'nın sokağının aşağısında olmasına rağmen Charlie'nin şehrin diğer tarafında yaşayan randevusu Izzy'yi almak için kamyonete doluştuk. Judd benimle birlikte arka koltuğa geçerek Charlie'nin bizim şoförlüğümüzü yapıyormuş gibi görünmesine sebep oldu.

Emniyet kemerini taktıktan sonra benimle yüz yüze gelmek için yana döndü. "Sophie, üniversite için şimdiden planların var mı?"

Charlie gülerken ben, "Evet, var," dedim.

"Gitmek istediğin yer konusunda bir tercihin var mı yoksa bazı seçenekleri açık mı bırakıyorsun?" diye sordu Judd kaynaştırma sorularını önceden hazırlamış gibi resmî bir sesle.

"On iki farklı okula başvurdum," diye cevapladım.

Charlie bana bakmak için hızla dönüp, "On iki mi?" dedi dehşete kapılmış bir sesle. "Gitmeyi isteyebileceğin on iki farklı okul mu var?"

"Seçeneklerimi açık tutmak istiyorum!" diye karşılık verdim.

"Hangi on ikisi?" diye sordu.

"Senin dikkatini yola vermen gerekiyor," dedim. Tanrı aşkına, Izzy ne kadar uzakta yaşıyordu acaba?

Dikkatimi Judd'a verdim. "Üzerinde düşündüğün on iki okul hangileri?" diye sordu.

Of.

"Şey, Teksas A&M'i düşünüyordum..." Charlie'nin homur-

dandığını duyunca durdum. "A&M'in nesi var?" diye sordum ona.

"Hiçbir şeyi. Ama neredeyse bir milyon insan da oraya gidiyor. Ve büyük kalabalıklar sana kafayı yedirir."

"Hayır, yedirmez," dedim fakat Charlie haklıydı. Büyük kalabalıklardan gerçekten hoşlanmazdım.

"Başka neresi var?" diye sordu Judd.

"Ee, Massachusetts'teki küçük bir sosyal bilimler okulundan haber almayı bekliyorum."

"Massachusetts!" diye uludu Charlie ve bana bakmaya çalışarak yeniden arkaya döndü. "Orada kışların tüm sene sürdüğünün ve bunun büyük kısmında da hava sıcaklığının sıfırın altında kaldığının farkında değil misin?"

"Abarttığını biliyorsun," dedim.

Charlie sevimli bir iki katlı evin önünde durdu ve kamyoneti park etti. Bizimle yüz yüze gelene dek arkaya döndü. "Ben gidip Izzy'yi alacağım. Ben dönene kadar hiçbir şey söyleme."

Ve hemen sonra gitmişti.

Judd, Charlie'nin Izzy'nin evinin önündeki yolu aşmasını izledi ve ardından tekrar bana baktığında alnı kafa karışıklığıyla buruşmuştu. "Bekle, Olivia bana hepinizin birlikte LSU'ya gideceğinizi söyledi diye hatırlıyordum."

Midem kasıldı. "Şey, eskiden böyle söylerdik ama bilmiyorum..."

Fakat Judd tam cevabımı alana dek kamyonette kalmadı. Izzy'yi görür görmez, Charlie'yle kazaklarını eşleştirebilmek için dışarı atladı.

Charlie ve Judd'ın kazaklarını gördüğünde o da bizim kadar dehşete kapılmışa benziyordu. Izzy, etkinliğe uygun giyinmeye farklı bir yaklaşım getirmişti ve çirkin bir kazak giymek yerine, genellikle gerçek bir Noel ağacının tabanına serilen kumaşı etek olarak giyiyordu.

Herkes arabaya bindiğinde Charlie bizi tanıştırdı ve neyse ki üniversitelerle ilgili konuşma unutulmuştu.

Bu ucube kazakla partiye girmek beni endişelendiriyordu ama neredeyse sade giyinmiş olduğumu fark etmem sadece birkaç dakikamı aldı. İnsanlar her yolu denemişti ve orada öylece dikilerek gelip geçen herkese tek tek dikkatle bakmamak imkânsızdı.

Brownların evinin ana salonu çok geniş, açık bir alandı. Mobilyaların çoğu tüm misafirlere yer açmak için duvarlara itilmişti. Bir köşede kocaman bir Noel ağacı vardı, yemek masası yiyeceklerle doluydu ve mutfaktaki ada tezgâha kurulmuş bir bar vardı. Noel Baba kılığında giyinmiş bir adam salonda gezerek jöle shotlar dağıtıyordu. Eminim onları yalnızca yetişkinlere vermesi gerekiyordu ama bizzat tatlarına bakmış gibi göründüğünden, onları yanından geçtiği herkese serbestçe veriyordu.

Tahmin ettikleri gibi, Charlie ve Judd büyük bir başarı yakaladılar. Ve benim tahmin ettiğim gibi, Judd pek randevuya çıkmaya uygun biri değildi. Şu anda danslı bir video oyununda on iki yaşındaki bir kızla yarışıyordu.

Gerçi şikâyet ettiğim yoktu!

Olivia ve Drew geldiğinde Olivia beni oradaki herkesle tanıştırdı. Bir süre sonra Wes, Laurel'la birlikte geldi. Tişörtüne koli bantıyla yazılmış *Bu benim Noel kazağım* kelimeleri vardı. Fakat kollarımı göğsümde kavuşturmama sebep olan, seksi Noel Anne kostümlü Laurel'dı.

Ben de bilinen her kostümü sadece Cadılar Bayramı'nda kadınlar için seksi bir şekle soktuklarını zannederdim.

"Selam Sophie. Laurel'ı hatırlarsın," dedi Wes, Olivia'yla oturduğumuz kanepeye yaklaştıklarında.

İkimiz de birbirimize bir baş selamı verdik ama hemen sonra Laurel'ın dikkati başka tarafa kaydı, hiç kuşkusuz konuşacak başka birini bulmaya çalışıyordu.

"Cammie!" diye seslendi ve aceleyle mutfağa doğru kaçtı. Wes kanepede yanıma oturduğunda ona daha fazla yer açmak için Olivia'ya doğru kaydım.

"Charlie ve Judd'ı gördün mü?" diye sordu Olivia, Wes'le konuşmak için üzerimden eğilerek.

Wes güldü. "Evet, bu akşamüstü bana bir fotoğraf gönderdiler." Sonra bana bakıp sordu, "Judd'la mı geldin?"

Cevap verme fırsatı bulamadan Judd beni kanepeden çekip kaldırdı ve, "Sophie, bizim sıramız!" dedi.

"Ne için bizim sıramız?" diye sordum o beni sürüklerken fakat sorum cevapsız kaldı. Yani, biz bir karaoke makinesinin önünde durana dek.

"Ah, hayır," dedim ve uzaklaşmaya başladım.

Judd elime yapıştı ve beni geri çekti. "Bu çok eğlenceli olacak!"

Charlie bizi görünce alkışlamaya ve adlarımızı bağırarak tezahürat etmeye başladı.

Müzik başladı ve ben gözlerimi ufak ekrana diktim. Belki gözlerimi kalabalık yerine orada tutarsam bir sorun çıkmazdı.

Tam ben bunun daha fazla kötüleşemeyeceğini düşünürken şarkının ismi ekranda parladı.

"'Büyükanneyi Bir Rengeyiği Ezdi' şarkısını mı söyleyeceğiz?" diye sordum dehşet dolu bir sesle.

"Evet!" Judd kazağını işaret etti. "Bu mükemmel!"

Şarkı başladı ve birlikte söyledik. Bir noktada kafamı kaldırıp bakabildiğimde Wes'i gördüm. Kanepede arkasına yaslanmıştı ve gülmekten gözlerinden yaş geldiğine oldukça emindim. Olivia'ya baktım, o da daha iyi değildi.

"*Saldırı mahallinde...*" diye söylemeye devam ettik.

Çok geçmeden Judd sesini yükseltti. "*Alnında toynak izleri vardı ve sırtında suçu ele veren Noel Baba işaretleri.*"

Mikrofonu indirip Judd'a baktım. "Bu hakikaten gelmiş geçmiş en kötü şarkı."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sahi mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Judd'a mikrofonumu verdim ve o hâlâ söylemeye devam ederken kanepeye geri döndüm.

Tam şarkı sona ererken ev sahibesi Bayan Brown salona girdi ve herkesin dikkatini çekmek için el çırptı. Tatlı, şen şakrak bir ka-

dındı ve sözcüklerini anlaşılmaz kılan yoğun bir güney Louisiana aksanına sahipti.

"Oyunlar başlasın!" diye bağırdı müziğin üstünden.

Judd'a döndüm. "Hangi oyunlar?" diye sordum.

Sırıtışı bana korkmam gerektiğini söylüyordu. "Eğlenceli oyunlar," dedikten sonra beni salonun ortasına çekti.

"Tamam, bunda gençler yaşlılara karşı oynayacağız," dedi Bayan Brown. "İki sıraya ihtiyacım var. Gençler soluma ve moruklar sağıma geçsin; erkek-kız-erkek-kız olarak dizilin."

Salondakilerin iki gruba ayrılmasını izledim. Judd sırada benim yanıma geçti. Bu oyun konusunda aşırı hevesli görünüyordu. Wes, Laurel'la birlikte arkamdaydı.

Bayan Brown her biri bir elinde gerçekten büyük iki portakalı tutarak salonun ön tarafında duruyordu. "Yapacağımız şu: Bir portakalı her sıradaki ilk kişinin çenesinin altına koyacağım, sonrasında dönüp onu arkanızdaki kişiye geçirmeniz gerekiyor ama ellerinizi kullanamazsınız!"

Aman. Tanrım.

Biri müziği başlatırken Bayan Brown portakalları yerine koydu. Elbette Charlie sıramızın önündeydi; Izzy'ye bakarak kaşlarını oynatıyordu.

Benim portakalı Judd'dan almam, ardından Wes'e vermem gerekecekti. Sanırım ellerimin terlemesi bir sorun yaratmayacaktı *ne de olsa onları kullanamazdım!*

Bayan Brown, "Başlayın," diye seslendi ve Charlie kendini Izzy'ye savurdu. Portakalı, onu vermeye çalıştığınız kişiye son derece yakınlaşmadan geçirmenin imkânı yoktu. Yetişkinler kendi portakallarını düşürdü ve baştan başlamak zorunda kaldı. Hepsi eggnog içmekten fena hâlde kafayı bulmuştu ve portakalı taşıyacak kadar süre gülmeden duramıyorlardı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Judd portakalı alıp bana döndü.

"Geliyorum, Sophie!" dedikten sonra beni yakınına çekti. Başımı yana çevirerek çenemi portakala yaklaştırmaya çalıştım.

Judd iri bir erkekti, ayrıca kazaklarımızdaki tüm ıvır zıvırla birbirimize yakınlaşmamız zordu. Sonunda çenemi portakalın altına indirdim. Judd yavaşça geri çekildi ve ben Wes'e doğru döndüm.

Ve o zaman tereddüt ettim.

Âdeta bana meydan okurcasına Wes'in kaşları hızla yukarı kalktı ve başı yana yattı. Neden Wes'e yaklaşmaktan tedirgindim ki? Onu çok uzun zamandır tanıyordum.

Charlie monoton bir sesle adımı söyleyip tezahürat ediyordu ve ben de harekete geçtim. Kollarımı Wes'in omuzlarına dolayarak onu yakınıma çekerken başımı eğdim. Kolları bana dolandı ve birbirimize yapışmıştık. Wes'in portakalı çenesiyle yakaladığını hissettiğimde geri çekilmeye başladım. Halbuki fazla erkendi. Portakal yerinden oynadı. Wes kendini bana bastırarak portakalı kırmızı parıltılı bir kurdele ile bir Noel Baba süslemesi arasında takıldığı köprücükkemiğimin tam altında durdurdu.

"Şey, bu garip," dedi. Portakalı yanağıyla bana dayalı tutarken gözlerini kaldırıp baktı.

Komik görünüyordu. Gülerek yetişkinlerin portakalının sırada hızla ilerlediği odanın diğer tarafına baktım ve sonra bakışlarımı aşağı, Wes'e indirdim. "Eski toprakların kazanmasına izin veremeyiz!" dedim. "Portakalı yakala!"

Wes portakalı yüzüyle hareket ettirmeye başlayıp onu çenesinin altına almayı denedi. Portakal omzuma, ardından kolumdan aşağı doğru yuvarlandı. Wes benden çok daha uzun olduğundan şimdi çömelmişti ve ben parmak uçlarıma basarken omzumu onun çenesine doğru kaldırmaya çalışıyordum.

"Kımıldamayı bırak!" dedi.

"Bunda berbatsın!" diye karşılık verdim.

Charlie yanımızda durmuş Wes'e talimatlar vermeye çalışıyordu fakat Wes'in tüm yapabildiği portakalı kolumdan yukarı, omzuma geri yuvarlarken mememin çok yakınına getirmek oldu.

"Portakala ulaşıp onu ilerletmen lazım," dedim.

Sonunda onu doğru yerde yakalamayı başardı. Beni son bir kez sıkıştırıp yaklaştıktan sonra Wes gitmişti.

Portakal Laurel'a düzgün bir biçimde geçti ve o da arkasındaki çocuğa döndü.

Wes omzunun üzerinden bana baktığında kalbim küt küt attı. O diğer tarafa dönmeden önce birkaç saniye gözlerimizi birbirimize dikip baktık.

Yetişkinleri yendiğimiz zaman Judd beni havaya kaldırıp etrafında döndürdü.

Bayan Brown sıradaki oyun için dikkatleri kendi üzerine çekti. "Gençlerden altı ve yaşlılardan altı kişi seçeceğim." Ben şanslılardan biri oldum; Bayan Brown beni seçene kadar Judd manyak gibi etrafımda zıplayıp beni işaret etmişti. Bayan Brown bana alt kısmına uzun bir kurdele yapıştırılmış dikdörtgen bir mendil kutusu verdi. Kutuyu salladığımda tıkırdadı. Pinpon toplarıyla doluydu.

Bunun ne anlama geldiğini hayal bile edemiyordum.

"Şimdi, millet, kutunun ağzı poponuzun hemen yukarısında dışarı bakacak şekilde kurdeleyi belinize bağlayın."

Olivia benimkini tam doğru yere bağlamama yardım etti. Charlie ve Wes'in de bu görevi yerine getirmek için seçildiğini fark ettim. Laurel'a bakındım ama görünürde yoktu.

Wes, Charlie'nin kutuyu beline bağlayabilmesi için elleri yukarıda bekliyordu. Tişörtü kol kaslarını hatırladığımdan biraz daha sıkı sarıyordu – belli ki spor yapıyordu. O... iyi görünüyordu.

Bu düşünceyi derhal kafamdan attım. Neden Wes'in kolları dikkatimi çekiyordu?

Bayan Brown ellerini birkaç kez çırptı. "Tamam, ben *Başla!* dediğimde dans edecek ve toplar kutudan dökülünceye dek kalçanızı elinizden geldiğince sallayacaksınız."

Olivia'ya bakarak başımı iki yana salladım ve ağzımı oynatarak *Hayır!* dedim.

Olivia güldü, başıyla onayladı ve ağzını oynatarak *Evet!* dedi.

Müzik yeniden başladı ve Bayan Brown haykırdı, "Başla!"

Bunun üzerine hepimiz hareket etmeye başladık. Yukarı aşağı

kıvırmanın işe yaramadığını çabucak keşfettim, dolayısıyla kalçamı iki yana oynatmaya başladım. Esasında sıkma devrinde takılıp kalmış bir çamaşır makinesi gibi görünüyordum.

Bundan utanmalıydım ama nedense utanmıyordum.

Charlie elleri yerde ve poposu havada dururken poposunu iki yana sektirdiği çılgınca bir hareket tutturmuştu. Pinpon topları her yere uçuyordu. Wes benimle aynı sorunu yaşıyormuşa benziyordu. Kalçasını öne arkaya sallarken bana doğru ilerledi.

"Geldiğine memnun değil misin?" diye bağırdı müziğin üzerinden.

"Hâlâ emin değilim!" diye bağırarak karşılık verdim.

"Birbirimize yardım edeceğiz. Bana elini ver. Arkaya doğru eğilmeni sağlayacağım ve umarım tüm toplar dışarı uçacak."

Sağ elimi onun eline koydum ve geriye doğru eğildim. Ben kalçalarımı sallarken Wes kolunu omuzlarımda sabit tutuyordu. "Bu hile," dedi yaşça büyük bir kadın. Bir zıplama sırığının üstündeymiş gibi hoplayıp zıplıyordu.

"Dans etmemizi söyledi ve biz de dans ediyoruz!" dedi Wes.

Charlie yanımıza gelip, "'Peynir' deyin!" diye bağırdı.

Daha fazla fotoğraf.

"Margot bunlara bayılacak," dedi Charlie.

Gözlerimi devirdim ve Wes kahkaha attı.

Kutum boşaldığında, "Tamam, senin sıran," dedim.

Pozisyon değiştirdik ve saniyeler içinde Wes'in tepesinde dikiliyordum.

Dönüp durmayı sürdürdük; ikimiz de biraz soluk soluğa kalmıştık.

"Bunu Judd'a borçluyuz," dedim Wes'e. Judd, Wes'in de oyuna seçilmesini sağlamıştı.

Wes'in kaşları hızla kalktı ve beni kendine çekti. "Bitirdiğimizde telefonumu çaktırmadan Judd'ın pantolonunun arka cebine koy."

Tekrar Wes'e dönmeden önce Judd'a çabuk bir bakış attım. "Niçin?"

"Ona borçlu olduğumuzu söyledin. Tam ihtiyacı olan şey bende."

Birkaç dönüş daha yaptıktan sonra son pinpon topları düştü ama yaşça büyük bir çift bizi çoktan yenmişti. Kutuyu belimden çözerken Wes telefonunu uzattı. "Cebine bırakıver işte."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İmkânı yok."

Wes gözlerini devirdi. "Hadi ama!" Ellerini omzuma koydu, sonra ben Bayan Brown'un oğlu Brandon'la konuşmakla meşgul Judd'a yüzümü dönene kadar kadar beni kendi etrafımda döndürdü. "O pantolon o kadar büyük ki asla hissetmeyecek."

Uzun zamandır bir eşek şakasının parçası olmamıştım. Derin bir nefes alıp Judd'a doğru ilerledim.

"Hey," dedi Judd onun yanında durduğumda. "Brandon'la tanıştın mı?"

"Partine davetsiz katılmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim. Judd'a yaklaşarak ona bir sır vermek istiyormuşum gibi bir elimi omzuna koydum. Umduğum gibi bana yanaştı.

"Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. O yan dönüp salonun diğer tarafındaki koridoru işaret ederken Wes'in telefonununu gizlice arka cebine koydum.

"Koridorda biraz yürü, sağdan ikinci kapı."

Başımla onayladım. Yüzümde saçma derecede büyük bir gülümsemeyle o yöne doğru gittim ve Judd dikkatini yeniden Brandon'a verdiğinde yoldan saptım. Wes'in yanına döndüğüm zaman Charlie ve Olivia orada onunla birlikteydi.

"Tamam, sırada ne var?" dedim.

Wes sırıttı. "Telefonunu çıkar ve beni ara."

Olivia ve Charlie'nin neler olup bittiğini bilip bilmediğinden emin değildim. Rehberimi açıp Wes'in adına tıkladım.

"Şimdi ne olacak..." Bir kornanın gürültülü sesiyle lafım yarıda kesildi. Judd'ın etrafındakilerin çoğu irkildi ama Judd kürkünü geride bırakan şu çizgi film kedilerinden biri gibi sıçradı.

Ne kadar yukarı havalandığı gerçekten inanılmazdı.

Korna ötmeye devam ediyordu. Judd neler olduğunu anlamaya çalışarak poposunu kavradı.

"Artık telefonu kapatabilirsin," dedi Wes kahkahalarla.

"Ah, doğru!" Ekrana bakıp kırmızı KAPAT tuşuna bastım. Judd'ı izlerken kıkırdamamı durduramıyordum.

Charlie, "Bu numara asla eskimez," deyince bunun Judd'a bu eşek şakasını yaptıkları ilk sefer olmadığını tahmin ettim.

Judd telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Wes'in telefonunu ileri geri sallayarak bize doğru yürüdü. "Çok iyi, Sophie!"

Olivia omzuma yaslanıp telefonumda Wes'in adına tıkladı. Korna bir kez daha öttüğünde, bu kez Judd'ı neredeyse yere seriyordu. Gülmekten iki büklüm olduk.

"Ne yapıyorsun?"

Hepimiz döndüğümüzde Laurel'ı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde arkamızda dikilirken bulduk.

"Sadece Judd'a takılıyorduk," dedi Wes.

"Evet, buna karşı koymak kolay değil," diye ekledi Charlie.

Laurel gözlerini devirdi. "Neden küçük bir çocuk gibi davranmak zorunda olduğunu anlamıyorum."

Olivia ve ben göz ucuyla bakıştık. Bu yaptığımız biraz çocukça mıydı? Belki. Yine de eğlenceliydi. Üstelik Judd bize gereken cevabı vermekten çekinmiyordu, yani bir zararı yoktu.

Wes ona cevap vermedi.

"Gitmek için hazır mısın?" diye sordu Laurel ona.

Bayan Brown halihazırda sıradaki oyunu hazırlıyordu. Salon hâlâ kalabalıktı, müzik hâlâ çalıyordu ve masa hâlâ yiyecekle doluydu. Parti sonlanmaya yakın değildi.

Wes başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Laurel ona bir bakış attı. "Mia bana mesaj attı. Şehir merkezinde bir partideymiş ve okuldan tanıdığımız bir sürü insan daha çıkagelmiş. Bizim oraya gelmemizi istiyor."

Wes tekrar ona dönmeden önce bize bir bakış attı. "Gidip tanımadığım bir grup insanla takılmayı gerçekten istemiyorum."

"Eh, ben de bir lise partisinde takılmayı gerçekten istemiyordum."

Wes'in omuzları kaskatı kesildi. Sinirlendiğini anlamam için ona bakmama gerek yoktu. Charlie, Olivia ve ben uzaklaşmalıydık fakat hiçbirimiz yerimizden kımıldamadık.

"Evet, beş ay öncesine kadar takıldığın *arkadaşlarla* takılmak berbattır," diye sertçe karşılık verdi Wes.

Laurel ona bir kaşını kaldırdı. "O hâlde galiba yalnız gidiyorum."

Wes başıyla onayladı. "Galiba öyle."

Birkaç saniye birbirlerine dik dik baktılar. Ardından Laurel hızla arkasını döndü ve ön kapıya erişene dek durmadı.

23 Aralık Çarşamba

Kör Randevu #4: Sara'nın Seçimi

Uyandığımda zihnim bulanıktı. Çok gerçekçi hissettiren bir rüyadan geriye ufak tefek parçalar kalmıştı ve gerçeği hayalden ayırabilmek birkaç dakikamı aldı. Rüyamda Nonna'nın evinde boy gösteren tüm o oğlanlar bir randevu için beni almaya hazırdı. Bir zombi kıyameti gibiydi ancak oğlanlar ölü değildi.

Ürperdim ve bir duşun kâbusu kovacağını umarak örtüleri üzerimden attım. Merdivenlerden aşağı inerken mutfaktan gelen gürültüyü duydum. Buna rağmen, normalde dehşetin tırnaklarını içime geçiren alışıldık parmaklarını hissetmedim. Onun yerine kendimi kuzenim Frannie acaba Kelsey Teyze'yi *Noel Gecesi Kâbusu*'nu izlemesine izin vermeye ikna etmeyi başardı mı diye merak ederken buldum – dünkü kahvaltıda durmadan bununla ilgili konuşuyordu. Ayrıca Olivia ve Charlie, Wes ve Laurel'ın arasında neler olduğunu biliyor muydu?

Evet, bunun cevabını sahiden öğrenmek istiyordum.

Mutfağa girdiğimde gördüğüm ilk kişi Judd'dı.

"N'aber, Sophie?" diye seslendi Charlie'yle birlikte oturduğu ilave masalardan birinden. Ailemin diğer üyeleri mutfakta ve oturma odasında kahve kupaları ve kahvaltı tabaklarıyla oyalanıyordu. Judd hâlâ dün akşamki kazağını giyiyordu ama görünüşe göre biri tüm şekerleri yemiş, geriye hâlâ rengeyiğinin poposundan dışarı uçan ambalajlarını bırakmıştı.

Yanına gidip göğsünü işaret ettim. "Soyulmuşsun gibi görünüyor."

Aşağı baktı, sonrasında çok gürültücü ailemin dikkatini çekecek kadar yüksek sesli bir kahkahayla başını arkaya attı. "Yok. Sadece gecenin bir yarısında azıcık acıktım. Charlie'nin evinde gerçek anlamda hiç yiyecek yok."

Charlie onun omzuna bir yumruk indirdi. "Dostum. Yiyeceğimiz var."

Nonna kahvaltıyı açık büfe tarzında hazırlamıştı, böylece bir tabak kapıp tezgâha yolculuğum için sıraya girip beklemeye koyuldum. Domuz pastırması, tarçın ve kahve kokuları ağzımı sulandırdı.

Kelsey Teyze'nin dört kızı duvara dayalı mama sandalyelerinde oturuyordu ve hepsinin yüzü şekerli kremayla kaplıydı.

"Hey, Fran," diye seslendim. "Film nasıldı?"

Fran'ın gözleri kocaman açıldı. Sandalyesinde öne eğilerek ciddi bir sesle konuştu, "Çok korkutucuydu." *R*leri kulağa *y* gibi geliyordu ve bu gerçekten de şimdiye dek duyduğum en tatlı şeydi.

Tam tabağımı dolduracakken Sara'nın arka kapıdan sessizce içeri girdiğini ve tahtaya yazmaya başladığını gördüm. Tüm sabah sanki bu ânı beklemişler gibi mutfaktaki herkesin, bebeklerin bile, sesi kesildi.

Büyük ihtimalle beklemişlerdi.

Sara yazmayı bitirdi ve bize bakmak için döndü. "Bunu ben kazanacağım," dedi.

Underground Noel
Akşam 8'de
Resmî kıyafet
(Seninle zevkle alışverişe gelirim!)

"Onu Underground Noel'de bir randevuya götürmenin imkânı yok," dedi Michael Dayı. "Lanet olsun, şehre geldiğimden beri biletlerini bulmaya çalışıyorum!"

"Underground Noel nedir?" diye sordu Patrice Teyze.

Patrice Teyze'nin bunu hiç duymamış olması beni bir miktar rahatlattı ama şu anda tüm düşünebildiğim şuydu: RESMÎ KIYAFET.

"Underground Noel'in ne olduğunu herkese anlat, Sara," dedi Nonna. Bugün bir ıspatula, çırpma teli, kaşık ve merdane resmi olan ve altında SİLAHINI SEÇ yazan bir önlük giyiyordu.

İlgiyi sevdiği belli olan Sara ellerini ovuşturdu. "Underground Noel bu şehrin şimdiye dek gördüğü en büyük, en havalı parti. Bunu Bölgesel Sanat Konseyi düzenliyor ve çok fazla planlama gerektirdiği için yalnızca iki yılda bir gerçekleşiyor. Arkadaşımın ebeveynlerinin restoranı partiye yiyecek tedarik eden yerel restoranlardan biri. Ve Soph, bu aklını başından alacak."

"Bu oldukça çılgın bir parti, Sara. Sophie'nin çıkacağı oğlan kaç yaşında? Bunun kuzenin için doğru etkinlik olduğuna emin misin?" Charles Dayı kızına ciddi bir bakış attı.

Sara ellerini kalçalarına koydu. "Baba, o neredeyse on sekiz yaşında. Patrice Teyze ona bir birinci sınıf öğrencisi ayarladı ve ben de öyle yaptım. Üniversite birinci sınıf öğrencisi."

Kaşlarım hızla yükseldi. Çılgın bir parti mi? Üstelik üniversiteli bir oğlanla mı çıkacaktım?

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Charlie, Judd ve Olivia'nın yanına oturdum.

"Dostum, Sara seni yendi," dedi Judd.

Charlie bir kez daha onun omzuna vurdu. "Dostum, benim ona ayarladığım kişi sendin, yani kendinle alay ediyorsun!"

Judd göz kırptı ve elimde olmadan gülümsedim.

Olivia tabağını kaldırıp lavaboya yöneldi. "Sophie, ne giyeceksin?" Küçükken ikimiz Camille Yenge'nin şapkalar, parti elbiseleri, eldivenler, topuklu ayakkabılar ve hayal edebileceğiniz diğer her şeyle dolu giyinme odasında oynardık. Giyinip kuşanırdık ve Camille Yenge bize çayla kurabiye ikram ederdi. Bundan Olivia kadar olmasa da keyif alırdım.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim.

"Benim de gelemeyecek olmam canımı sıkıyor," dedi.

Ve o zaman kafama dank etti – bu randevuda yanımda destekçim olmayacaktı.

"Aileden kimse partide olmayacak mı?" diye sordum.

Kimse konuşmadı ve başımı masaya koydum. Sara yanımdan geçerken elini uzun saçlarımda gezdirdi. "Endişelenme, Soph. Çıkacağın oğlan süper çekici biri. Harika zaman geçireceksin."

"Yılın en çekici partilerinden biri için tesadüfen müsait olan süper çekici bir çocukla randevu." Charlie kıs kıs güldü. "Kusursuz görünüyor."

Sara sırıttı. "Sadece bekleyin. Göreceksiniz."

❄ ♥ ❄

Kahvaltı sonrası ev boşalır boşalmaz Addie'yi aradım. Beni giydirip süslemek konusunda Olivia kadar heyecanlıydı.

"Bunun için mükemmel bir elbisem var. Gabby bu göz kamaştırıcı elbiseyi geçen sene sosyeteye takdim edilirken giydi ve sana olacağını biliyorum. Eğer olmazsa, Maryn'de giyebileceğin bir şey vardır. Üniversitedeki kız kardeşlik kulübüyle her zaman partilere gider." Addie üç kız kardeşten biri olduğundan evinde asla giysi kıtlığı olmazdı.

"Tamam, işten bir boşluk yakalayabilirsem belki size uğarım."

Birkaç dakika daha konuştuk. Griffin'i sormayı çok istediğim hâlde bunu yapmadım. Addie'yi daha sonra arayacağıma söz verdim, ardından çabucak duşa girdim. Çıktığımda Margot telefonuma art arda mesaj gönderiyordu.

MARGOT: UNDERGROUND NOEL!

MARGOT: Bu partiye hazır olduğundan emin değilim

MARGOT: Orada çıplak insanlar olacak. Çok fazla ten. Ve çıplaklık.

Ellerimi ona cevap yazabilecek kadar zar zor kuruladım.

BEN: Çıplak insanlar derken neyi kastediyorsun???

MARGOT: ÇIPLAK. Çok az ya da hiç giysi gibi. Birkaç yıl önce Brad ve ben böyle bir partiye gitmiştik ve Brad'ın gözlerinin yuvalarından fırlayacağını düşünmüştüm. Ayrıca genellikle çıplak insanların üstlerinde yiyecek oluyor. Yemen beklenen yiyecekler!

BEN: ??????????????

BEN: NE!?!?!?!?!?!

Olivia kapıyı tıklattığında az kalsın telefonumu düşürüyordum. "Acele et," diye seslendi diğer taraftan. "Sana bir elbise bulabilmemiz için Nonna sabah bize işten izin verdi!"

Havluyu vücuduma sımsıkı sarıp kapıyı hızla ardına kadar açtım.

"Bu akşamki partide çıplak insanların olacağını biliyor muydun? Üzerlerinde yiyecek olan?"

Bir kıkırtı koyuverdi.

"Şu anda hiç uğraşamayacağım. Bana bir dakika ver," diyerek kapıyı kapattım. Çabucak giyindim ve saçlarımı sırtıma su damlatmayacak kadar kuruttum.

Ben çıktığımda Olivia yatağa boylu boyunca uzanmıştı.

"Bana çıplak insanlardan bahset," dedim.

Yan dönerek bana baktı. "Duyduğuma göre etrafta kostümle dolaşan erkekler ve kızlar varmış. Tema her neyse ona uygun mini minnacık kostümlerle. Bir süre sonra bazıları tabak misali üzerlerinde yiyeceklerle masalara yayılıyormuş. Bu oradaki herkesi şok ediyormuş. Skandal."

"Ah, kuşkusuz ki şok olacağım," dedim. "Bu konuyu geçiyorum. Addie ablalarının bu akşam için ödünç alabileceğim elbiseleri olduğunu söylüyor!"

Olivia yataktan atladı. "Harika. Sara'yı alıp yola koyulalım."

Dakikalar sonra arabamdaydık ve I-20'den Minden'a geri gidiyorduk.

Olivia telefonundaki bir şeye gülmeye başladı. "Charlie'nin paylaştığı şu fotoğraf paha biçilemez!"

Sara arka koltuktan öne eğildi. "Hepiniz çok tatlı görünüyor-sunuz!"

Olivia telefonu görebileceğim bir noktaya kaldırdığında ne-redeyse yoldan çıkıyordum. Bu, dün akşam Wes ile ben mendil kutusundaki pinpon toplarını boşaltmaya çalışarak dans ederken Charlie'nin çektiği fotoğraftı. Ancak ne yaptığımız belli değildi. Sadece Wes beni geriye yatırmış ve ikimiz de katıla katıla gülü-yormuşuz gibi görünüyordu.

"Hem de şimdiye kadar dört kişi yorumlarda Griffin'i etiket-lemiş," dedi Sara.

Olivia bir kahkaha attı. "Güzel!"

Kafamı direksiyona vurmak istiyordum. Bu sabah Griffin'den hepsi aynı şeyi söyleyen bir dizi mesaj daha almıştım: "Bir hata yaptım" ve "Lütfen konuş benimle." Tahminimce bu fotoğraf onu kışkırtmıştı.

"Griffin yeniden beraber olmamızı istiyor," dedim. "Bir hata yaptığını ve aslında ayrılmak istemediğini söyleyip duruyor."

Olivia koltuğunda yan dönüp bana baktı. "Senin istediğin bu mu?"

Hissettiğim gerilime çözüm bulmaya çalışarak boynumu önce bir yana sonra diğerine esnettim. "Gerçekten söylediğinde ciddi mi yoksa beni başka erkeklerle gördüğü için tepki mi veriyor bil-miyorum."

Olivia altdudağını çiğnedi. "Minden'a vardığımızda onu gör-meye gidecek misin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bir parçam harekete geçmeyi ve yüzleşip kurtulmayı istiyor. Öyle ya da böyle onunla açık açık konuşmayı. Fakat henüz bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Margot'nun yanına gitmeyeceğimi duyduğunda nasıl hayal kırıklığına uğradığını düşünmeden edemiyorum. Demek istediğim, neden fikrini bu kadar çabuk değiştirdi?"

"Şey, bence cevabı biliyorsun," dedi Olivia.

"Randevuları tamamlamalısın, Sophie!" diye ekledi Sara.

Birkaç dakika sessizlik içinde yola devam ettikten sonra telefonum biplemeye başladı.

"Aman Tanrım, yine mi Griffin'den?" diye sordum Olivia telefonumu kontrol ederken.

Güldü. "Hayır. Seth'ten. Yarın boş günün olduğundan öğle yemeğine çıkabilir misin diye öğrenmek istiyor."

Ona bir cevap veremeden Olivia telefonumun kilidini açtı ve parmağını ekranda aşağı kaydırarak Seth'le konuşmamızı okudu. "Sana mesaj atıyormuş ama sen onu görmezden geliyormuşsun."

"Onu görmezden gelmiyorum. Çok meşguldüm!" Olivia'ya bir bakış attım. "Ayrıca, mahremiyet diye bir şey duymadın mı hiç?"

Olivia gözlerini devirdi. "Onu görmezden geliyorsun."

"Her neyse. Ona öğle yemeğine çıkmayı çok istediğimi söyle." Gerçi Olivia beni Seth'i görmezden gelmemle ilgili kötü hissettirmeseydi cevabımın bu olmayacağını biliyordum.

Olivia birkaç dakika onunla mesajlaştı, ardından bir kahkaha daha attı.

"Ne diyor?"

"Şey, şimdi sana mesaj atan Judd. Bir meydan okumada bulundu."

"Kaka yapan rengeyiği kazaklı Judd mı?" diye sordu Sara.

"Evet, ta kendisi," dedi Olivia.

"Meydan okuma neymiş?" diye sordum.

"Underground Noel'deyken yapmanı istediği bir liste dolusu maddesi var. Ama fotoğraflı kanıt sunmalıymışsın. Bunun bir hazine avı oyunu gibi olacağını söylüyor."

Judd resmen kafadan çatlaktı. "Listeyi duyalım."

Olivia okuyabilecek kadar süre gülmeyi kesemiyordu. "Tamam, ilk olarak, demiş ki... 'Başka birinin çıplak teninde duran bir yiyecekten bir parça yediğinin bir videosu. Yiyecek o kişinin kıçındaysa bonus puan kazanacaksın.' Benim değil, onun sözcükleri."

Kafamı koltuk başlığına yasladım. "Bu şeylerin tamamen mümkün olduğu gerçeği bana kafayı yediriyor."

"Keşke seninle gelebilseydim," dedi Olivia.

Sara iç geçirdi. "Ben de öyle."

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi Addie ben aynalı dolap kapısının karşısında kendi etrafımda dönerken. Elbise inanılmazdı. Ne tür bir kumaştan yapıldığını bilmiyordum ama yumuşacıktı ve beni ikinci bir ten gibi sarıyordu. Uzun, yeri sıyıran bir elbiseydi ve kömür grisinin içinde, ışık vurduğunda ışıldayan hafif pırıltılar vardı.

"Ama üstünü çekiştirmeyi bırak," dedi Olivia. Elbise askısız olduğundan aşağı kaymasına ramak kaldığı hissini üzerimden bir türlü atamıyordum. "Hiçbir yere gittiği yok."

Addie'nin bana uzattığı bir çift topuklu ayakkabıyı giydim. Hazırlanmama yardım etmek için bizimle birlikte Nonna'nın evine dönmüştü. Bize kapıyı açana kadar onu ne kadar çok özlediğimi fark etmemiştim. Ablalarının dolaplarında seçmem için yarım düzine elbise olmasına rağmen gözlerim bunu gördüğü an, aradığım elbisenin bu olduğunu biliyordum.

"Bunu ödünç almamın Gabby için sorun olmayacağına emin misin?" diye sordum.

"Hayır, hiç sorun olmaz."

Fotoğraf çekilme sesini duyduğumda hızla arkama döndüm. Olivia ellerini yukarı kaldırdı. "Sakin ol. Sadece Margot'ya gönderiyorum."

"Ve on dakika içinde fotoğrafın bir kopyasına sahip olacak ailemizin diğer her üyesine."

"Eh, en azından bu kıyafet yanıp sönmüyor," dedi Olivia. "Tamam, benim suçum, bunu kazara sosyal medyada paylaşmış olabilirim." Gülümseme biçimi bana bunun kazara olmadığını söylüyordu.

"Olivia!" Telefonunu çabucak ondan aldım. Fotoğraf, elbisenin neredeyse önü kadar güzel olan arkasını gösteriyordu. Saçlarımı açık bırakmaya karar vermiştik ve Olivia onları gevşek dal-

galar hâlinde maşalamıştı. Fotoğrafta yüzüm yan tarafa dönüktü ve aynaya bakıyordum, böylece yalnızca profilimi görebiliyordunuz. Pencereden içeri akan ışık elbiseyi bir hayli ışıldatıyordu.

"Ne kadar güzel göründüğüne baksana," dedi.

Gülümsememe engel olamadım. Derken fotoğrafın hemen altındaki yazıyı gördüm – *Külkedisi büyük gecesine hazırlanıyor!*– ve inledim. "Gerçekten mi, Liv? Külkedisi mi? Bu sizi kötü üvey kız kardeşler mi yapıyor?"

"Yalnızca bu bizim de baloya gelebileceğimiz anlamını taşıyorsa," dedi Addie.

Çok geçmeden fotoğrafa yorumlar gelmeye başladı. Çoğu ne kadar güzel göründüğümle ilgiliydi ama Griffin'in çoktan iki kez etiketlendiğini fark ettim. Bir kez daha inledim.

Telefonum çınlamaya başladığında şaşırmadım. Bildirimi kaydırıp açtığımda Griffin'in son mesajını gördüm.

GRIFFIN: Neler olduğunu bilmiyorum ama seninle konuşmam lazım. Seni görmem lazım.

Parmağım klavyenin üzerinde havada duruyordu fakat ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Evde oturup onun arkasından gözyaşı döküyor olsaydım bana yine böyle mesaj atar mıydı? Meselenin es geçemediğim kısmı buydu işte.

Bu yüzden ona cevap yazmak yerine telefonu pencerenin yanındaki ufak koltuğa fırlattım.

"Eminim Nonna'nın bu elbiseye kusursuzca uyacak bir kolyesi veya bileziği vardır," dedi Olivia ve ardından kapıya yöneldi.

Addie yataktan fırlayarak onun peşinden odadan çıktı. "Ah, gelip görmek istiyorum."

Tüm gündür ilk kez yalnızdım. Telefona göz gezdirirken sabahtan beri Margot'dan haber almadığımı fark ettim.

Koltuğa oturup konuşmamızı açtım.

BEN: N'aber? Bugün tuhaf bir şekilde sessizsin

Ânında cevap yazmaması beni endişelendirdi. Saçımı bozmamaya dikkat ederek koltukta arkama yaslandım. Telefona uzun uzun baktım ta ki dışarıdan gelen sabit bir gümbürtü dikkatimi çekene kadar. Güneşliği aralayıp aşağı, Nonna'nın eviyle Wes'inki arasında uzanan garaj yoluna göz attım.

İşte oradaydı, bir basketbol topunu sürüyordu. Bunu bir süredir yapıyormuş gibi görünüyordu çünkü tişörtünü çıkarmıştı ve saçları terden nemliydi. Wes topu birkaç kez sektirdikten sonra potaya fırlattı. Top hışırdayarak ağın içinden geçti. Bunu art arda tekrarlıyordu. Yalnızca dört veya beş atıştan birini kaçırdığı oldukça iyi bir ortalaması vardı. Her atış yaptığında, elimde olmadan sırtındaki kaslara dikkatle bakıyordum.

Bana neler oluyordu? Yeniden Efsane Dörtlü'nün parçasıymışım gibi hissetmeye daha yeni başlıyordum. Wes'i bu şekilde düşünerek bunu berbat edemezdim.

Grubumuz daha önce bu yola girmişti ve felaketle sonuçlanmıştı. Lise birinci sınıfın başında Olivia da ben de Wes'e âşık olduğumuza karar vermiştik ama Olivia kendi duygularının daha güçlü olduğuna yemin ettiğinden ben geri çekilmiştim. Birkaç haftalığına çıkmayı denemişlerdi ancak yürümemişti. Aylarca birbirleriyle konuşmamışlardı ki bu hepimiz için korkunçtu.

Charlie bizi bir araya getirmiş ve onlara bunu aşmalarını söylemişti. Arkadaşlığımızın riske edilemeyecek kadar önemli olduğunda hemfikirdik ve hepimizin yalnızca arkadaş olacağını kararlaştırmıştık. O zamandan beri de sadece arkadaştık.

Ama onu izlerken kafamda dolaşan düşünceler bir arkadaşla ilgili düşüneceğiniz şeyler *değildi*. Cidden, o kasları ne zaman yapmıştı?

Sara odaya daldı ve tiz bir çığlık attı. "Sophie! Harika görünüyorsun!"

Az kalsın koltuktan düşüyordum. Yarı çıplak ve terli bir Wes'i izleyerek salya akıttığımı öğrenmesin diye güneşliği kapattım. Küçük, boncuklarla süslü çantayı elime alarak telefonumu içine koymadan önce Margot bana cevap yazmış mı diye kontrol ettim.

"Teşekkürler, Sara. Bu partinin bana kafayı yedirtmemesine gayret ediyorum. Veya benim için ayarladığın üniversiteli oğlanın."

Sara öyle heyecanlıydı ki âdeta titriyordu. "Şey, o burada! Hazır mısın?"

Yatağa gömülmek istiyordum. Daha önce bir randevu için bu kadar gergin olduğumdan şüpheliydim, bunda Judd'ın listesinin zihnimde dönüp durmasının da payı vardı.

Derken Olivia ve Addie kolyeler, bilezikler ve küpelerle silahlanmış hâlde geri döndü. Sonunda özenle giydirildiğime ve hazır olduğuma inandıklarında Addie, "Tamam, gidip şu oğlanı inceleyelim," dedi.

Ev, olacağını bildiğim gibi hıncahınç doluydu. Herkes bu randevu olayının bir parçası olmak istiyordu. Bu akşam çıkacağım oğlanı tanımıyordum ama şimdiden ona acıyordum. Bir randevu için bir kızı evinden alırken yirmi kişinin size bakmasının neye benzediğini hayal edemiyordum.

Merdivenlerin tepesinde derin bir nefes aldım. Antre kalabalıktı ama bahis kâğıdını eski bir aile portresinin yanında duvara bantlanmış görmeyi beklemiyordum. Elinde birkaç kalem tutan Graham onun yanında durmuş, yanından geçen herkesi durup oynamaya ikna etmeyi deneyen bir panayır görevlisi gibi davranıyordu.

Ne utanç verici.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda, smokin giyen bir oğlan bana doğru birkaç adım attı.

Hoş bir şekilde şaşırmak hislerimi anlatmakta yetersiz kalırdı. Sara haklıydı. Oğlan *çekiciydi.*

"Merhaba, ben Paolo Reis." Bana elini uzattı ve onu tuttum. Uzun boyluydu, iri kahverengi gözleri ve biraz hacim sağlayacak kadar hafifçe dalgalı siyah saçları vardı. "Muhteşem görünüyorsun."

Tamam, Sara kazanmıştı. Charlie ve Judd'ın odanın diğer tarafından attıkları bakışlardan anladığım kadarıyla bunu onlar da biliyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

Sara sevinçle gülümsüyordu. Olivia ve Addie de öyle. Elbette Olivia her şeyi kamerasıyla kayda alıyordu, dolayısıyla kendimi paylaşılacak yeni gönderilere hazırlasam iyi ederdim.

Paolo, Papa'ya dönüp elini sıktı. "Onu çok geç bırakmam."

Papa da onun elini sıktı ve ardından öne eğilip beni alnımdan öptü. "Tıpkı annenin senin yaşındaki hâline benziyorsun. İyi eğlenceler, tatlı kızım."

Ağlamayacaktım. Kesinlikle ağlamayacaktım.

Dayılarımdan birkaçı Graham'ın yanına giderek sütunlardan biriyle ilgili tartışmaya başladı. Herhalde Paolo'ya bir bakış attıktan sonra bahislerini değiştirmek istiyorlardı.

"Size onu veremem," dedi Graham. "Kelsey Teyze onu çoktan aldı."

Gülünçlüklerini görmezlikten gelmeye çalıştım.

Hâlâ elimi tutmakta olan Paolo beni antre boyunca çekerek ön kapıdan dışarı çıkardı. Tuğla yolda ilerleyerek sokakta arabasını park ettiği yere giderken Wes'in evine doğru baktım. Hâlâ garaj yolundaydı –ve üstü hâlâ çıplaktı– ama bu kez topu kalçasına dayamış bizi izliyordu.

Benimle göz göze geldiğinde ufak bir baş selamı verdi. Başımı hafifçe eğerek selamına karşılık verdikten sonra Paolo'nun kapısını benim için açık tuttuğu arabasına bindim.

"Herhalde hayatım boyunca bir kızı evinden alırken hiç bu kadar gergin hissetmemiştim," dedi Paolo arabaya bindiğinde.

"Ciddi misin? Belli olmuyordu," dedim. Bu onun gergin hâliyse özgüveninin onda nasıl göründüğünü hayal edemiyordum.

Arabanın motorunu çalıştırmadan önce bana baktı. "Orada çok fazla insan vardı."

Güldüm. "Dünyama hoş geldin."

Anneannemle dedemin evinden yola çıktık. Wes'in hâlâ izleyip izlemediğini görmek için arkama bakmayı kendime yasakla-

dım. Bunun yerine Paolo'ya döndüm. "Tamam, doğrudan soracağım. Nasıl olur da halihazırda bu partiye birlikte gideceğin biri olmaz? Demek istediğim, bilmem gereken bir şey var mı?"

Kahkahayla güldü. "Açıksözlüsün. Bundan hoşlandım."

Daha fazlasını söyleyeceğini düşünmüyordum ama boğazını temizledi.

"Bir kız var," diye başladı.

"Her zaman vardır," dedim ve bir kez daha güldü.

"Buraya lisenin yarısında taşındım fakat o buralı olmasına rağmen ikimiz de LSU'ya gidene kadar onunla tanışmadım. Durum biraz karışık. İkimiz de tatilden döndüğümüzde aramızdaki bazı sorunların belki de kendiliğinden düzeleceğini düşünüyordum oysa hiçbir şey daha iyi görünmüyor."

"Üzgünüm," dedim. *Eminim düzelecektir!* diye eklemek istiyordum ama bu kulağa çok yetersiz geliyordu. Üstelik ben kesinlikle kimseye ilişki tavsiyesi verecek konumda değildim. Ön pencereden dışarı bakıyordum, o sırada Paolo bir kez, derken iki kez kısaca bana baktı. "Peki, Sara'nın bana anlattığı tüm bu kör randevu olayı nedir?"

"Biraz karışık," dedim ve bir kez daha kahkaha attı. "Erkek arkadaşımın son sınıfın eğlenceli olması gerektiğini düşündüğü için arkadaşına benden ayrılmak istediğini söylediğine kulak misafiri oldum."

"Of. Ne pislikmiş."

"Aynen. Nonna'nın beni neşelendirme fikri de buydu."

Paolo kırmızı ışıkta yavaşladı ve bana doğru döndü. "İşe yarıyor mu?"

Başımı yana yatırdım. "Değişir. Randevuların bazısı gerçekten garipti ve bazısı da gerçekten eğlenceliydi. Eski erkek arkadaşım çıktığım randevuların fotoğraflarını sosyal medyada görüp duruyor ve ben bir köşede kıvrılıp iki gözüm iki çeşme ağlamadığım için beni görmek, benimle konuşmak için yalvarıyor. Yani sanırım işe yarıyor."

Işık hâlâ kırmızıydı ve Paolo biraz bana doğru eğildi. "O zaman biz de öyle yapacağız. Bu akşam onun zaman tünelini eğlencemizin fotoğraflarıyla istila edeceğiz."

Işık yeşile döndüğünde arkamızdaki araba korna çaldı ve Paolo dikkatini tekrar önüne yöneltti. Yüzüme genişçe yayılan saçma gülümsemeyi kaçırdığına memnundum.

"Tamam ama durumu senin için daha fazla karmaşıklaştıran hiçbir şey yapmak istemem."

"Benim için endişelenme. Hamle sırası onda. O hazır olduğunda benim zaten onu beklediğimi biliyor. Sadece bu partiye yalnız gitmek zorunda kalmadığıma seviniyorum."

O kız her kimse bir budala olduğuna karar verdim. Paolo hoş, nazik ve samimiydi; o kız bir aptaldı. "Buraya taşınmadan önce neredeydin?"

"Cabo Frio. Brezilya'da Rio yakınlarındaki küçük bir şehirdir."

"Ah, vay canına. Burayı seviyor musun?"

Omuz silkti. "Sevdiğim şeyler de var, memlekette özlediğim bazı şeyler de."

Onu daha iyi görebilmek için koltuğumda yana döndüm. "Ebeveynlerinin seçebileceği tüm yerlerin içinde neden Louisiana, Shreveport?" Dedemle ilgili de aynı şeyi merak ediyordum.

Paolo güldü. "Bizden birkaç yıl önce bazı aile üyeleri buraya taşındı. Kuzenlerimden biri Sağlık Üniversitesi'nde fizyoterapi programına kabul edildi. Ebeveynlerim durmadan burada hayatın ne kadar güzel olduğunu duyuyordu, biz de taşındık. Memlekette sahip olduklarına benzer bir restoran açtılar ve başarılı oldu. Annem buraya ilk geldiğimizde yeni insanlar tanımanın bir yolu olarak bu Noel partisinin organizasyonuna dahil oldu ve şimdi yönetim kurulunda falan."

Telefonum bipledi ve onu çıkarmak için el çantamı karıştırdım. "Üzgünüm, ablamdan bir mesaj bekliyorum. Birkaç hafta içinde ilk çocuğunu doğuracak ve yatak istirahatinde."

"O iyi mi?" diye sordu Paolo.

"Öyle sanıyorum," diye mırıldandım mesajını açarken.

MARGOT: Olivia bana senin bir fotoğrafını gönderdi. Çok güzel görünüyorsun.

BEN: Sen iyi misin? Tüm gün senden hiç haber almadım!

MARGOT: İyiyim. Doktora yeniden gitmem gerekti. Ama şimdi evdeyim. Sadece yorgunum. Bu akşam bana birkaç fotoğraf gönder. Ve çok eğlen.

BEN: Eğleneceğim.

Telefonumu çantama geri koymak üzereyken bir kez daha çınladı. Ama bu mesaj Margot'dan değildi.

JUDD: Görevleri unutma.

Gözlerimi devirdim ve telefonumu çantama geri koydum. Paolo'ya dönerek, "Bana yardımcı olabileceğin bir şey daha var," dedim.

Paolo bu seneki partinin temasının "Ritmi Hisset" olduğunu söylemişti, bu yüzden müzikle ilgili bir şey bekliyordum ama vale standının yanındaki kaldırımda şarkı söyleyen Elvis grubunu beklemiyordum. Biz Paolo'nun arabasından daha yeni inmiştik ki araba götürüldü. Yan taraftaki bir masada ilk yıllarındaki Madonna gibi giyinmiş bir kadın duruyordu. Paolo'yu gördüğünde ciyakladı.

"Başarmışsın!" Sonra bana bakıp yeniden ciyakladı. "Sara senin çok güzel olduğunu söylerken haklıymış!"

Paolo bana döndü. "Sophie, bu annem Riya."

"Bu akşam bana Madonna diyebilirsiniz!" Kollarımıza bazı bileklikler geçiriverdi ve masanın üzerinden Paolo'ya sarıldı. "İyi eğlenceler!"

Yüksek sesle "Hound Dog"u söyleyen Elvisleri geçerek küçük –*çok* küçük– bir binanın önünde, kalabalık bir grup insanın yanında durduk. Bu bir bina bile sayılmazdı. Daha çok önüne çift kapı yerleştirilmiş bir kutuya benziyordu. Ve hepimiz onun önünde dikiliyorduk.

"Bu nedir?"

Paolo güldü. "Asansör."

Etrafıma bakındım fakat başka bir şey yoktu. "Asansör nereye gidiyor?"

Paolo elimi sıktı. "Göreceksin."

Asansör açıldığında içeride Aerosmith'in solistine tıpatıp benzeyen bir adam vardı. Kapıları tutarak, "Aşağı mı iniyorsunuz?" dedi.

Ben kıkırdarken mümkün olduğunca çok kişi asansörü doldurduk. Kapılar kapanır kapanmaz Steven Tyler kopyası yüksek sesle "Love in an Elevator"ı söylemeye başladı. Sesi de grubun hakiki solistininkinin aynısıydı.

"Bu çılgınca," diye yüksek bir tonda Paolo'ya fısıldadım.

"Daha içeri bile girmedik."

Asansör kapıları açıldığında, kalabalıkla birlikte sürüklenmekten korkarak Paolo'ya yanaştım. İçerisi ağzına kadar dolu olduğu hâlde tavanlar çok yüksek ve mekân çok büyük olduğundan klostrofobik hissettirmiyordu.

"Yıllar önce burada başka bir bina vardı ama onu yıktılar," dedi Paolo bana. "Bu mekân birisinin yaklaşık on yıl önce yeniden döşediği bir bodrumdu."

Aynı anda öyle fazla şey oluyordu ki gördüklerimi neredeyse sindiremiyordum. Mekân büyük odaları andıran bölümlere ayrılmıştı. Her bölümün bir müzikal teması vardı.

"Gel bir göz atalım," dedi Paolo ve beni beraberinde çekti. Farklı bölgelerde çalışanların konuklar kadar çok olduğunu tahmin ediyordum. Deri ceketli erkeklerle dans eden kloş etekli kızlarla tam bir elliler odası; KISS'teki boyalı yüzlerin devasa maskeleriyle dolu büyük bir oda; "Little Red Corvette"i yüksek sesle

söyleyen bir Prince kopyasıyla baştan aşağıya mor bir oda vardı... Böyle devam ediyordu. Mekânın arka kısmına varana kadar on farklı sahneden geçtik. Her birinde göstericiler dolaşıyordu: cambaz ayaklığının üzerinde duran bir kız, akrobatlar, hatta ateş yutup sonrasında dışarı geri üfleyen bir adam.

Ancak aklımı başımdan alan ana oda oldu. Temelde bir karnavaldı. Her şey karanlıkta neon ışıklarla parlıyordu ve havada asılı duran salıncaklardan sarkan kızlarla tepemizde bir direkten diğerine sıçrayan erkekler vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Paolo'nun peşinden yuvarlak bir tatlı masasına gittim. Yalnızca kırmızı bir tanga ve minik bir bikini üstü giymiş bir kadın masada boylu boyunca yüzüstü uzanıyordu. Minyatür kapkekler için bir insan servis tepsisi işlevi görüyordu. Kapkekler kadının sırtında, bacaklarında ve hatta poposunda duruyordu. Çenesini ellerine dayamıştı ve Paolo ile bana bakmak için döndü.

"Kırmızı kadife kapkeki tavsiye ederim. Günah kadar enfesler," dedi bize bir öpücük yollayarak.

Paolo gülerek beni masaya doğru itti. "Şu meydan okumanın görevlerinden birini aradan çıkarabiliriz gibi duruyor!"

Ben küçük adımlarla masaya yürürken Paolo telefonunu kaldırdı. Dört bir yanımdaki insanlar kadının üzerindeki kapkekleri kapışıp fotoğraf çekilmek için poz veriyordu. Bu sadece bir kapkek, dedim kendime. Hem şu kâğıt kaplardan birindeydi, yani esasında kadının tenine değmiyordu.

Her ne kadar tuhaf olsa da Judd'ın meydan okuması bize yapacak bir şey verdiği için memnundum. Ama elbette bunu Judd'a asla söylemeyecektim.

Paolo'nun bunu çektiğinden emin olmak için arkama döndüm. Başparmağını kaldırarak bana bir onay işareti yaptı. Çabucak kadının belinden çikolatalı bir kapkek kaptım. Tüm kırmızı kadife kapkekler poposundaydı ve ucunda bonus puan kazanmak olsun veya olmasın kendimi onlara dokunmaya ikna edemedim.

Kapkeki kaldırıp kameraya gülümsedim, sonra hepsini ağzıma tıktım; bu görevleri yapmayı istemiyor olabilirdim ama kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Judd hepsini tamamlamazsam Ahtapot Harold'la ikinci bir randevuya çıkmak zorunda olduğumu söylemişti. Mesajları benim adıma yazan Olivia ise listeyi tamamlarsam Judd'ın Nonna'nın sokağı boyunca üzerinde bir Noel baba şapkası ve bir gülümseme dışında hiçbir şey olmadan koşacağına dair ona söz verdirmişti. Dürüst olmam gerekirse, eğer bunu görmek zorunda kalırsam bu meydan okumada hepimiz kaybeden sayılırdık.

"Biri gitti dokuz kaldı," dedi Paolo gülerek. "Cidden, bir direğin etrafında dönmeni izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Heavy-metal odasında bir direk görmüştüm sanırım."

"Bundan keyif almana sevindim," dedim Paolo beni başka bir bölgeye çekiştirirken.

Masadaki kız arkamızdan seslendi, "İkincileri almak istediğiniz zaman geri gelebilirsiniz!"

Gece sona ermeden önce, bir limbo dansı yarışmasına katılmak, Motown* odasında geri vokallerle birlikte sahnede şarkı söylemek ve Elvislerden biriyle swing dansı yapmak dahil tüm meydan okuma görevlerini tamamladım. Ayrıca zaman tünelimi bir sürü fotoğrafla doldurduk. Griffin'den on iki okunmamış mesajım vardı.

Sokağa çıktığımızda valenin Paolo'nun arabasını geri getirmesini beklerken bir banka oturduk. Burası, aşağıdaki partiye kıyasla keyif verici bir şekilde sessizdi.

Paolo beni omzuyla dürttü. "Bu sandığımdan daha eğlenceliydi. Tekrar çıkmak istemediğine göre Ahtapot Harold'la olan epey kötü bir randevu olmalı."

Ben de onu dürttüm. "Tahmin bile edemezsin. Tüm bunları yapmayı kabul ettiğime inanamıyorum. Hiç bana göre değil."

* Bir Amerikan müzik kayıt şirketi –*çn*

"Bence bu müthiş. Belki de seni durduran eski erkek arkadaşındı. Eğlenceli yanını kilit altında tutuyordu. Küçük kız kardeşimin arkadaşı bana bir randevu ayarlamak istediğini söylediğinde endişelenmiştim ama bu harikaydı."

Telefonum yeniden çınladığında ikimiz de ekrana baktık. Griffin'den gelen on üçüncü mesajdı.

"Ve görev başarıya ulaştı," dedi Paolo.

Başımla onayladım, ardından ona baktım. "Bunların hiçbiri hoşlandığın kızla aranı bozmayacak, değil mi?" Birlikte fotoğraflarımızı görürse kızın sinirlenmesini gerçekten istemiyordum.

"Hayır, aslında bu akşam o da buradaydı. Sen Supremes ile 'Stop! In The Name of Love' şarkısını söylerken biz konuştuk." Paolo bir kahkaha daha attı. "Ona neler olduğunu açıkladım ve sanırım sana destek olduğum için biraz artı puan kazandım."

"Güzel! Yardım edebildiğime sevindim," dedim. Ve bunda ciddiydim. Paolo gerçekten harika biriydi. Umarım kız akıllanır ve Paolo'yu hemen kapardı.

Paolo beni Nonna'nın evine bıraktığında çok yorgundum. Dahası ayaklarım beni öldürüyordu.

Charlie, Wes ve Judd'ın verandadan atlamasını ve Supremes'in cover grubuyla söylediğim şarkının bir canlandırmasını patlatmasını hiç beklemiyordum.

"Lütfen bana sesimin bu kadar kötü çıktığını söylemeyin," dedim bitirdiklerinde.

Charlie saatini kontrol etti ve arka cebinden bir parça kâğıt çıkardıktan sonra bir homurtu koyverdi. "Off. Bu akşamki ödülü Ronnie Enişte kazandı." Mesaj yazmaya başladı.

"Müthiştin," dedi Judd. "Özellikle o boğayı yandan sürerken. Demek istediğim, müthişti."

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim," dedim. Doğrusu meydan okuma görevleri akşamımı güzelleştirmişti.

"Neden heyecanlandığını anlamıyorum, Judd. Bu senin kaybettiğin anlamına geliyor," dedi Wes.

"Sokakta beni çıplak koşarken görmek herkes için bir kazançtır," dedi Judd.

"Sadece öncesinde bizi yeterince uyardığından emin ol, böylece burada olmadığımı garantileyebilirim," diye karşılık verdi Charlie.

"Ben de," dedi Wes.

Bir elimi kaldırdım. "Beni de sayın."

Charlie ve Judd koşunun detaylarını tartışarak evin içine girerken Wes ön basamaklara çöktü, ben de onun yanına oturdum.

Omzu neredeyse benimkine değiyordu. Bacaklarımı uzatıp ayakkabılarımı savurarak çıkardım. "Tanrım, bu iyi hissettirdi."

"Gerçekten güzel görünüyorsun," dedi Wes omzuyla benimkini dürterken.

"Teşekkür ederim," dedim onu geri dürterken.

Wes dirseklerini arkasındaki basamağa dayadı. "Şimdiye kadarki randevularını en iyiden en kötüye sıralayacak olsaydın, bu sıralama nasıl olurdu?"

Yan dönüp basamağın üzerinde kıvrılarak onunla yüz yüze geldim. "Bariz bir şekilde Harold en kötüsüydü. Üstelik sadece o değil, tüm randevu. Sonuçta bir keçinin giysilerini yediği her randevu dibe vurmuş demektir." Wes kahkahalarla gülerken devam ettim, "İlk sırada, hımm... Seth'le olan ilk randevuda çok eğlendim. Ve bu akşam da çok eğlenceliydi."

Yüzünde sahte bir öfke vardı. "Judd'la olan randevunun birinciliğe oynamadığını mı söylüyorsun? Şok oldum!"

"Evet, şok edici, biliyorum."

"En iyi öpüşen hangisiydi? Ben paramı Ahtapot Harold'a yatırıyorum."

Kızardığımı görmemesi için başımı eğdim.

Wes bakışlarımı yakalamak için öne eğilerek başını indirdi. "Tüm bu randevulara çıktığını ama hiç iyi geceler öpücüğü almadığını söyleme sakın."

Doğruldum ve Wes çok yakındaydı. Şakacı bir tavırla omzunu

ittim ama elim orada oyalandı. Ben elimi geri çekemeden Wes'in eli benimkini örttü. Şaşırmış olsak da ikimiz de kımıldamıyorduk. Gözleri dudaklarımı incelerken elimi sıktı. Kendimi ona doğru eğilirken yakaladım.

Zihnimde uyarı çanları çalıyordu fakat duramazdım.

Bizi durduran arkamızdaki kapının açılma sesi oldu. Kendimi geriye iterken az kalsın oturduğum basamaktan düşüyordum. İkimiz de neredeyse yaşanacak olan şeyden ötürü çok şaşkın görünüyorduk.

Kapıya göz attığımda Nonna'yı gördüm; yüzüne telaş hâkimdi. Ayağa fırladım. Wes'in arkamda olduğunu hissedebiliyordum.

"Göründüğü gibi değil..." diye başladım ama yüzü yumuşayan Nonna sözümü kesti.

"Az önce annenden bir telefon aldım. Margot'yu hastaneye yatırmışlar. Kasılmalar durmamış ve vücudunun şişmesi kötüleşmiş."

Midem bulanıyordu. Ne söylediğini sindirmem birkaç saniyemi aldı. "O iyi mi? Bebek iyi mi? Vakit çok erken. Bebeği doğurmasına daha altı hafta olması gerekiyordu!"

Nonna beni kollarına aldı.

"Bu en iyi durum olmasa da Margot iyi. Bebek de iyi."

Bunu dile getirmese de, *şimdilik* sözcüğünü kullanmaktan kaçındığını hissettim.

24 Aralık Perşembe

Boş Gün

Dün gece hemen hemen hiç uyumamıştım. Margot'yla konuşma fırsatım olmamıştı fakat bana endişelenmememi söyleyen bir mesaj göndermişti. Kısa bir süreliğine annemle konuştuğumda o da aynı şeyi söyleyerek beni teskin edip durmuştu: Her şey iyi olacaktı.

Olivia benimle büyük misafir yatağında uyuyordu. Oda, güneşliklerin arasından içeri süzülerek karşı duvardaki çerçeveli resim sıralarını aydınlatan hafif sarı ışık haricinde hâlâ çoğunlukla karanlıktı.

Anneannem her torunu iki yaşına bastığında bir portresini yaptırırdı. Sanki bu duvarın ne kadar dolacağını önceden biliyormuş gibi hepimizin giydiği aşırı süslü küçük giysilerin ön kısmına adımız işlenmişti. Gözlerim duvarı uçtan uca taradı ve Margot'da durdu. Koyu renkli saçları kısaydı ve kafasının her yanı şu küçük lülelerle kaplıydı. Gülümsemesi kocamandı ve gözleri parıldıyordu. Bebeği iki yaşına geldiğinde Margot'ya benzeyecek mi diye merak ettim.

Boğazım sıkıştı. Bu yatakta daha fazla kalamazdım.

Olivia'yı uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yataktan indim ve parmak uçlarıma basarak odadan çıktım. Oturma odasındaki geçici yatakta uyuyan küçük kuzenlerimin yanından geçerken ev sessizdi, ufaklıkların birbirine dolanmış kol ve bacaklarını fark ettiğimde gülümsedim. En büyük derdimizin kenarda yatmanın kime kalacağı –büyük ihtimalle geçici yataktan düşerek

bir yastık veya battaniye olmadan kendinizi ahşap döşemede bulurdunuz ki küçük kuzenim Webb'in şu anki hâli buydu– olduğu o karmaşık olmayan günleri özlüyordum.

Kanepenin arkasından iki battaniye çekip çıkararak biriyle Webb'i örttüm ve diğerini ön verandaya giderken yanıma aldım. Battaniyeyi kendime sardıktan sonra ön basamaklara oturarak en üst basamağa yaslanıp gökyüzünün lacivert renginin sıcak bir sarı-turuncuya dönüşmesini seyrettim ve sonunda güneşin ilk ışıkları yavaş yavaş ufukta ortaya çıktı. Hava, soluğumu verdiğimde onu görebileceğim kadar soğuk olduğu hâlde, kalın battaniyeye sarılmış olduğumdan sıcaktım.

Komşu eve bir göz attım.

Sanırım aptalca bir davranışta bulunmadan önce engellenmiş olmamız iyi bir şeydi. Onun bir kız arkadaşı vardı, bense gergin bir ayrılığın ortasındaydım ve şehrin yarısıyla çıkıyordum. Yine de küçük bir pişmanlık sızısı hissetmeden edemiyordum.

Sabah öyle sessizdi ki sokakta hızla ilerleyen bir motor sesi duymak kulak tırmalayıcıydı ve tanıdık bir kamyonetin kaldırıma çekmesi daha da rahatsız ediciydi.

Griffin az önce anneannemle dedemin evinin önüne park etmişti.

Onun kamyonetinden inerek tuğla yolda yürümesini izlerken basamakta donakaldım. Başı öne eğikti ve kendi kendine mırıldanıyormuş gibi görünüyordu. Bu birkaç saniyeyi ona bakarak değerlendirdim. Kahverengi saçları biraz fazla uzamıştı ve giydiği kıyafetlerle uyumuşa benziyordu. Göğsümdeki ağrı hâlâ geçen cuma akşamı Matt'in partisinde olduğu kadar acı vericiydi.

Nihayet başını kaldırdığında o kadar ürktü ki geriye sıçradı ve komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle bağırdı.

İster istemez ona dik dik baktım. Olan biten onca şeyden sonra bile kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve avuç içlerim terledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum nihayet.

Griffin bana doğru birkaç adım attı ama benden yarım metre kadar uzakta durdu. "Benimle konuşmak istemiyordun. Yapa-

bildiğim kadar uzun süre bekledim. Seninle konuşmak zorundayım."

Battaniyeyi daha fazla kendime çektim. Margot'yu duyduğumdan beri parçalara ayrılmak üzereymişim gibi hissediyordum ve Griffin'i burada görmenin de yardımı dokunmuyordu. Bir yanım aramızdaki mesafeyi kapamanın, kollarını bana dolamasına ve tenimin tam altına yerleşmişe benzeyen üzüntüyü kovmasına izin vermenin çok kolay olacağını biliyordu. Aramızda elli kilometre varken onu yok saymak kolaydı fakat onu burada görmek, üzgün yüzüne bakmak hayal ettiğimden daha zor geliyordu.

"Sana söyledim, henüz seninle konuşmaya hazır değilim."

Griffin bir ayağını en alt basamağa koydu fakat elimi uzatarak onu daha yakına gelemeden durdurdum.

Ellerini cebine soktu ve derin derin nefes verdi. "Lütfen, Sophie. Bana on dakika ver."

"Söylemek istediğini söyleyebilirsin ama oradan konuş." Ayağa kalkıp basamakların tepesine çıktım. Şu anda içimde devam eden mücadeleyi çözmek için biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

"Her şeyi mahvettim, Sophie. Bunu yüzünü gördüğüm an anladım."

Onun yüzüne bakmak için hızla döndüm. "Seni duydum. Şehirden ayrılmayacağım için büyük hayal kırıklığına uğramıştın. Fakat bana bu hissin on saniye sonra değiştiğini mi söylüyorsun?"

Griffin başını arkaya atıp ellerini havaya kaldırdı. "Kafayı yediğimi söylüyorum. Sen Matt'in partisinden ayrıldığından beri bu durumda olduğumu. Diğer erkeklerle fotoğraflarını gördüğümde onların kafalarını koparmak istediğimi. Demek istediğim, neler oluyor? Şık bir elbiseyle mekanik bir boğayı sürdüğün bir fotoğrafın var. Bir de şu çılgın fotoğrafın var..." Doğru sözcükleri bulmak için çabalıyormuşçasına elleri önünde sağa sola sallanıyordu. "Işıklarla!" diye haykırdı sonunda.

"Yani birkaç fotoğrafımı görmek seni rahatsız mı etti?" Ardından vurgulamak için ekledim, "Eğlendiğimi görmek?"

Griffin derin derin nefes verdi ve kaldırımın eni boyunca volta atmaya başladı.

En üst basamağa oturdum. "Bence beni yalnızca başka erkeklerle gördüğün için geri istiyorsun. Son beş gündür kendimi üst kattaki bir odaya kapamış ağlıyor olsaydım beni geri isteyecek miydin?"

Griffin'in alnı kırıştı. "Başka biriyle olan ilk fotoğrafını görmeden önce sana mesaj atıp seninle konuşmak istediğimi yazmıştım."

"Peki ya o akşam söylediklerin? Lise son sınıfın eğlenceli olması gerektiğiyle ilgili olan?"

Bir elini saçlarının içinden geçirdi. "Bilmiyorum. İkimiz de okula çok odaklanmıştık ve diğer her şey ikinci plandaydı. Ancak mezuniyet yaklaştıkça, neler kaçırdığımı daha fazla merak eder oldum. Bu yıl neredeyse bitti ve her şey değişecek, bilmiyorum…

Söylediklerini dinlemek zordu. Fakat sözlerindeki doğruluk payını kabul etmek daha da zordu. Bu hafta Olivia, Charlie ve Wes'le birlikte olmak bana eskiden farklı biri olduğumu hatırlatmıştı. Biz Efsane Dörtlü'yken her şey eğlenceli ve kolaydı. Sonra bir noktada dersler, kulüpler ve transkriptimin mükemmel olmasını sağlama çabası hayatımın yönetimini ele geçirmişti. Bir aşırılıktan diğerine geçmiştim.

Dahası Griffin'in beni özlemiş olabileceğini düşünmeme rağmen, hissettiklerinin çok fazla değiştiğini sanmıyordum.

"Partide söylediklerini duymak zordu ama bu sayede ben de düşünmeye başladım," dedim. "Sanırım ikimizin de çözmesi gereken çok şey var."

Bir basamak yukarı çıktı. "Seni diğer erkeklerle görmekten nefret ediyorum fakat bundan fazlası var. Sahip olduklarımızı bir kenara atma. Bunu birlikte halledebiliriz." Griffin'in sesi yükselmişti ve ister istemez evin ön kapısına göz attım.

Ona geri dönmek çok kolay olurdu. Evet diyebilirdim ve her şey hallolurdu. Diğer yandan Griffin ne kadar süre bundan mutlu olurdu? Ya ben eski hayatımıza geri dönebilir miydim?

"Her şey yolunda mı?"

İkimiz de döndüğümüzde Wes'in birkaç adım ötede çimenlerde durduğunu gördük. Her yanında Noel baba şapkaları olan gri bir pijama altı ve parlak kırmızı bir tişört giyiyordu. Griffin'le aramızda asılı duran yoğun gerilime rağmen Wes'in bu bayramlık kılığı karşısında kıkırdamak istedim.

Gözleri benden Griffin'e ve tekrar bana döndü. "Bağırış duydum," dedi.

Griffin gözlerini devirdi. "Evet, dostum, sorun yok. Sadece konuşuyoruz."

Wes hâlâ bana bakıyordu. Onu hafifçe başımla onayladım.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" dedi Griffin.

"Eğer mahremiyet istiyorsan yan evden duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırmamalıydın."

Griffin şaşkın görünüyordu. "O kuzenlerinden biri, değil mi?"

Tanrı aşkına, büyük bir ailem olduğunu biliyordum ama Griffin'le bir yıldır birlikteydik. Şimdiye kadar ailemi tanımış olmasını beklerdiniz.

"Hayır, Wes eski bir arkadaş."

Bunun üzerine Griffin'in yüzünde oluşan tanıma ifadesini gördüm.

"Dans ettiğin fotoğraf. Onunlaydı."

Başımı olumlu anlamda salladım ve Wes'e baktım. "Her şey yolunda. Sadece konuşuyoruz."

Wes birkaç saniye daha orada kaldı. Uzaklaşmaya başlamışken aniden durup sordu, "Margot ve bebekten haber var mı?"

Griffin'in başı hızla kalktı. "Bir şey mi oldu?"

"Margot hastanede," dedikten sonra Wes'e döndüm. "Yeni bir şey duymadım. Vücudundaki şişkinliği kontrol altına almaya ve kasılmalarını durdurmaya çalışıyorlar."

Wes bana hafifçe gülümsedi. "Margot güçlüdür. İkisinin de iyi olacağını biliyorum."

Ve sonra dönüp gitti.

Margot'yu duymak Griffin'in mücadeleciliğinin birazını çekip aldı. En alt basamağa çöktü.

"Üzgünüm, Soph. Ne kadar endişeli olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bir teşekkür mırıldandım ve rahatsız edici sessizliğe döndük. Sonunda Griffin konuştu, "Tek istediğim bir şans daha vermen. İlişkimizin bitmesini istemiyorum."

"Bunun hakkında düşünmeme izin vermen gerekecek. Son birkaç günde çok şey oldu, düzgün düşünemiyorum."

Griffin başıyla onayladı. "Buradayken başka randevulara da çıkmayı planlıyor musun?"

Mutfaktaki panoyu gözümde canlandırdım. Buna bir son verebilirdim. Nonna'ya, Griffin'le aramızı düzeltmeye çalıştığımızı söyleyebilirdim. Ama bir şey bana engel oluyordu. Dolayısıyla Griffin'e Nonna'nın planını anlattım.

Anlatmayı bitirdiğimde Griffin'in mutlu olmadığı açıktı. "Yani burada olmama, sana yeniden birlikte olmamızı istediğimi söylememe rağmen altı randevuya daha mı çıkacaksın?"

Gözlerinin içine baktım. "Son dört günde, son dört yılda kendimle ilgili öğrendiğimden fazlasını öğrendiğimi hissediyorum. Gelecek randevuları sabırsızlıkla bekliyor falan da değilim. Ama başladığım işi tamamlamam gerekiyor."

İşte o andı. Ya ne söylediğimi anlayacaktı ya da gidecekti. Bunun hangi yönde gelişmesini istediğime karar verememin bizimle ilgili ne anlattığından emin değildim.

Çabucak ayağa kalktı, daha tam doğrulamamışken neredeyse gerisin geri basamağa düşüyordu. Evin önündeki yolda volta atarken, söylediklerimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Nihayet durup bana döndü.

"Bence ikimiz de tembelleştik. Geriye dönüp ikimizin eski fotoğraflarına bakarsan, şimdi paylaşılıp duran fotoğraflardaki kadar mutlu göründüğünü anlayacağını düşünüyorum. Ve tekrar öyle olabileceğimize inanıyorum. En azından benim istediğim bu."

Bir şey söylemeye başladım –ne olduğundan emin değildim ama Griffin bir elini kaldırıp beni durdurdu.

"Yine de başladığın şeyi tamamlaman gerektiğine katılıyorum çünkü istediğinin ben olduğuma yüzde yüz emin olmalısın."

Arkasını dönüp kamyonetine geri bindi. Sözlerini bütünüyle hazmedemeden önce uzaklaşmaya başlamıştı.

Acaba haklı mıydı? Son birkaç günün ne kadar farklı olduğunu düşünüp duruyordum ama ya bunun sebebi ilişkimizin başlangıçtaki hâlini hatırlamamamsa? İlk randevunun –veya dört ilk randevunun– heyecanıyla uzun dönemli bir ilişkinin alışkanlığını karşılaştırmak adil miydi?

Ancak eve girmek için ayağa kalktığımda Wes'in ön verandasının basamaklarında oturmuş boş sokağa baktığını fark ettim.

❋ ♥ ❋

Gün geçmek bilmiyordu. Telefon elime yapışmıştı ve annearmemin mutfak zemininde neredeyse bir yol aşındırmıştım.

Beni tezgâhtaki yerinden izliyor ama hiçbir şey söylemiyordu. İkimizin de birkaç saate işe gitmesi gerektiği hâlde ikimiz de Margot'yla ilgili haberleri beklerken orada olma fikrine dayanamıyorduk. Bunun yerine Nonna malzemeleri ölçmeye ve yarınki büyük yemeği hazırlamak için ne gerekiyorsa yapmaya devam ediyordu, ben de volta atmaya devam ediyordum.

Bu yeni sessizlik beni öldürüyordu. Annemle şimdiden birkaç kez konuşmuştum ama "her şey aynı" dışında bir şey öğrenememiştim.

"Bugün Olivia'nın arkadaşıyla bir öğle yemeği randevun yok muydu?" diye sordu Nonna.

"Vardı. Ama iptal ettim. Bugün öğle yemeğine çıkamam."

Nonna mırıldansa da bana bakmadı. "Birkaç şey almak için bir koşu alışveriş merkezine gitmene ihtiyacım var," dedi sonunda.

Hızla ona döndüm. Alışveriş merkezine gidemezdim. Burada kalıp annemin aramasını beklemeliydim. "Neye ihtiyacın var?"

"Kafanın biraz bunlardan uzaklaşmasına."

Gözlerimi devirdim ve mutfakta yeniden volta atmaya başladım. "Şu anda bir yere gitmeyeceğim."

Bir saat sonra telefonum çaldığında beni öyle fena korkuttu ki onu yere düşürdüm. Telefonumu bir sehpanın altında bulmak sanki sonsuza dek sürdü.

Annemin adı ekranda parlıyordu.

"Alo?" dedim neredeyse soluk soluğa. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

"Soph," dedi. "Margot'yu acil sezaryene aldılar. Birkaç dakika içinde bebeği çıkarmış olurlar."

Annemin sesi pürüzlü geliyordu. Nonna hareket etmeyi kesmişti.

"Margot iyi mi? Bebek iyi olacak mı?" Sözcükleri bir ciyaklamayla güçbela çıkarabilmiştim.

"Bize Margot için, bebeği doğurmasının bunun gerçekleşmesini durdurmaya çalışmaktan daha güvenli olduğunu söylediler. Burada bebeği çabucak yenidoğan ünitesine götürmek için bekleyen bir yenidoğan doktoru ve hemşiresi var. Ayrıca pek çok doktor ve hemşire Margot'yla ilgileniyor, bu yüzden her şeyin yolunda gideceğini düşünmemek için bir sebep yok."

Bebeğin erken geldiği ve bu sabaha dek hedefin Margot'nun doğumdan önce daha fazla dayanmasını sağlamak olduğu gerçeği dışında. Demek istediğim, bebek hazır mıydı?

Son derece korkuyor olmakla birlikte ani bir heyecana kapıldım. Margot'nun anne olmasına bu kadar az kaldığına inanamıyordum. Ve ben de teyze olacaktım!

"Bir şey öğrenir öğrenmez beni arar mısın?"

"Tabii. Birazdan ararım," dedi annem.

"Tamam. Margot'ya onu sevdiğimi ve bebeği görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi söyle!"

"Ah, tatlım, söylerim."

Ve sonra hat kesildi.

Nonna'yı gelişmelerle ilgili bilgilendirdim. "Aynı anda hem ödünün kopması hem de heyecanlı olman mümkün mü ki?"

Bana arkadan yaklaştı ve ben küçükken yaptığı gibi saçlarımı geriye çekip elinin etrafında kıvırdı. Cevap verirken sesi yumuşaktı. "Çocuklarımdan veya torunlarımdan birinin doğumunda her defasında böyle hissettim... ve şimdi torunumun çocuğunun doğumunda da! Günümüzde doktorların yapabildikleri hayranlık uyandırıcı. Altı hafta erken bir doğum olsa bile bu duyulmamış bir şey değil."

"Biliyorum," diye geveledim. "Ama doğum öncesi partisini bile henüz yapmamıştık. Margot önce Noel'i atlatmayı istiyordu."

"Eh, öyleyse bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğrendiğimizde alışverişe gitmemiz gerekecek."

Noel arifesinde asla bir mağazaya adımımı atmayacağıma yemin etmiştim ama bunun için fikrimi değiştirmeye gönüllüydüm.

Nonna ocağın başına geri döndü ve ben telefonuma gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

"İlk kez büyük-büyükanne oluyorsun," dedim. "Sen az önce söyleyene kadar fark etmemiştim. Nasıl bir his?"

Nonna benimle yüz yüze gelmek için döndü. "Oldukça olağanüstü." Gözleri sevinçle ışıldıyordu. "Ve sen de ilk kez Sophia Teyze olacaksın!"

"Sophia Teyze kulağa fazla resmi geliyor. Bana sadece Sophie diye hitap edebilir."

"Büyürken bir Judy Teyzem vardı ve hepimiz ona Ju-Ju Teyze derdik. Belki sen de So-So Teyze gibi sevimli bir hitap kaparsın!"

Bu kulağa biraz aptalca gelmesine rağmen, So-So Teyze'nin onu alması için kollarını uzatmış bana bakan küçük ve tombul bir bebeği düşünmek beni gülümsetti.

Telefonum çınladığında yerimde sıçradım.

Kaydırarak mesajı açtım. "Bebek kızmış!" diye ciyakladım.

Nonna ellerini kavuşturdu, gözlerindeki yaşları görebiliyordum. "Bir kız! Ne harika!"

"Annem bebeğin hemen yenidoğan ünitesine götürüldüğünü söylüyor, bu yüzden bir fotoğraf çekme fırsatı bulur bulmaz bana gönderecek."

"İsim koymuşlar mı?" diye sordu Nonna. Anneme mesaj atıp bunu sordum.

Yazdığını gösteren noktacıklar zıplıyordu ve çok geçmeden cevap geldi.

Nutkum tutulduğundan zar zor konuşabildim. "Anna Sophia."

Tamamen içim boşalmıştı. Tatlı bebek benim adımı almıştı ve ben onun nasıl göründüğünü bile bilmiyordum.

"Hangi boyu arıyorsunuz?" diye sordu satıcı kadın bana. Olivia ve ben şehir merkezindeki küçük bir bebek mağazasındaydık. Neyse ki Noel arifesinde alışverişe çıkanların büyük kısmı buradan alışveriş yapmıyordu. Eh, bu bizim için iyiydi.

"Bugün doğdu ama çok küçük. İki buçuk kilo bile değil."

Kadının gözleri kocaman açıldı. "Beni takip edin. İhtiyacınız olan boyda bir şeyler bulabileceğiniz bir erken doğan bölümümüz var."

Olivia'yla minnacık elbiseleri tutup birbirimize gösteriyorduk. "Cidden, evdeki bazı eski oyuncak bebeklerimin giysilerini çıkarırsam büyük ihtimalle ölçüleri ona uyacaktır."

"Biliyorum," dedim. "Bu küçük pileli şortlar avucumu güçbela kaplıyor."

Bir emzirme ürünleri standı Olivia'nın dikkatini çekti. "Sence Margot'nun bu meme ucu kremine ihtiyacı olacak mı?" diye sordu gülerek.

"Bu kendi başına satın almak zorunda kalacağı bir şey. Ve içtenlikle söylüyorum, tüm bunlardan sonra bir bebek sahibi olmaya karar vermem bir mucize olur."

"Eh, Jake'in onunla evlenmeye istekli birini bulması da bir mucize olur, bu yüzden Anna'yı paylaşman ve benim de onun teyzesi olmama izin vermen gerekebilir. Bu benim tek şansım olabilir."

Olivia'ya baktım. "Onu kesinlikle seninle paylaşabilirim."

Birbirimize çok yakın duruyorduk, Olivia bir kolunu bana dolayıp beni kendine bastırdı. "Gelmiş geçmiş en iyi teyzeler olacağız. Patrice Teyze'den farklı olarak."

Başımı onunkine yasladım. "Veya Maggie Mae'den."

Olivia bir kahkaha attı. "Kesinlikle onun gibi olmayacağız."

Sonunda alt kısmında elastik bir açıklığı olan üç yumuşak elbise ve aşırı yumuşak bir pembe battaniye seçtik.

"Bunları paketlememi ister misiniz?" diye sordu satıcı kadın.

"Evet, lütfen," diye cevapladım.

Biz beklerken Olivia minyatür bir LSU amigo kız giysisini eline aldı. "Üniversiteli oğlanla dün akşamın nasıl geçtiğini sormayı unuttum," dedi ve kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Parti inanılmazdı!"

"Tüm fotoğrafları gördüm ama oğlandan hoşlandın mı? Yeniden çıkmak istediğini söyledi mi?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, görüştüğü başka biri varmış."

Olivia hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Üff, bu berbat."

Wes'le ilgili konuşmak için ağzımı açtım ama sonra hızla kapadım. Ne söyleyecektim ki? Nihayet normale döndüğümüz için mutlu olduğumu ama Wes'le gerçekleşmesine ramak kalan öpüşmemizin konusunu açarak şimdi bunu mahvedeceğimi mi? Ha, bir kız arkadaşı olduğunu da unutmayalım... yani sanırım. Üstüne üstlük eski erkek arkadaşım yüzünden kafam çok karışıktı.

Evet, muhtemelen şimdilik hepsini kendime saklamam en iyisiydi.

Kadın hediye paketleriyle döndü ve mağazadan ayrıldık. Tekrar arabaya bindiğimizde Margot'nun bana gönderdiği fotoğrafa dikkatle baktım. Yeğenime bakmak için ölüyor olsam da onu böyle görmek zordu. Bu fotoğrafı almadan önce, onu üzerinde pembe ve mavi ayak izleri olan şu beyaz battaniyelerden birinde kundaklanmış, pembe yanakları ve dolgun dudaklarıyla mışıl

mışıl uyurken hayal etmiştim. Oysa Margot'nun bana gönderdiği görüntü bende ağlama isteği uyandırıyordu.

Battaniye oradaydı fakat Anna sadece bebek beziyle onun üstünde yatıyordu. Sırtüstüydü, kolları ve bacakları açıktı; bedenine borular, kablolar ve Tanrı bilir başka neler bağlıydı. Oksijen desteği sağladığını tahmin ettiğim ince şeffaf bir boru burnuna sokulmuştu ve boruyu yerinde tutmak için yanağının bir ucundan diğer ucuna bir bant yapıştırılmıştı. Bir kimlik bilekliği ayak bileklerinden birini çevrelerken, imkânsız derecede küçük bir tansiyon ölçer kelepçe diğerini çevreliyordu.

Yüzünü yakınlaştırdım ve başını kaplayan koyu renkli saçı gördüğümde gülümsedim. Margot'nun kocası sarışındı ve soluk tenliydi; ben de gizliden gizliye bebeğin bizim aileye benzemesini umuyordum. Şiş gözleri kapalıydı ve tüm yüzü pofuduk görünüyordu ama o muhteşemdi.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Margot mesajında yorgun ve ağrılı olduğu, Anna'nın ise "fena değil"miş gibi göründüğü –bunlar yeni doğmuş yeğenimin sağlığı tanımlanırken duymak istediğim sözcükler değildi– dışında fazla bir şey söylememişti. Annem şimdiye kadar bebeği görmek için bir kez yenidoğan ünitesine girdiklerini ama yakında onu yine görmeyi umduklarını söylemişti.

Bir kırmızı ışıkta durduğunda Olivia telefonuma bakmak için bana yaklaştı ve telefonumu ona doğru eğdim.

"Çok küçük görünüyor," dedi Olivia. "İçinde olduğu plastik kuvezin ancak üçte birini kaplıyor."

"Margot'ya bebek doğduğunda orada olacağıma söz vermiştim," dedim ona. Sonra ona annemin mesajından beri aklımda olan şeyi söyledim. "Oraya gitmeyi düşünüyorum."

Bu derhal Olivia'nın ilgisini çekti. "Bugün mü? Şimdi mi?"

Omuz silktim. "Sadece orada olmam gerektiğini hissediyorum." Aslında bu fikri çoktan anneme önermiştim ama beni reddetmişti.

Olivia'nın sol kaşı –sadece sol kaşı– kalktı ve bana o bakışı attı.

"Benim yapamayacağımı yapabilmeni kıskanıyorum biliyor musun?" dedim.

"Kulağa bir planın varmış gibi geliyor," dedi Olivia.

Omuz silktim. "Belki." Bir an sessiz kaldıktan sonra ekledim, "Ebeveynlerim oraya gitmemi istemiyor çünkü Noel arifesinde trafik tehlikeli ve bebek yenidoğan yoğun bakım ünitesinde, yani her halükârda onu kucağıma alamam vesaire vesaire... ama ben hastaneye girip Margot ve Anna'yı gördükten sonra ebeveynlerim beni fark etmeden dışarı çıkabileceğimi düşünüyorum."

Olivia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Dur bakalım," dedi gözleri hızla yoldan bana çevrilirken. "Bunu detaylıca konuşalım. Lafayette'te bir hastanedeler, değil mi? Yani üç saat gidiş ve üç saat dönüş. Bir saat de orada kaldın diyelim, demek ki yedi saat burada olmayacaksın. Üstelik bu hiçbir terslik olmazsa geçerli! Yokluğunu o kadar uzun süre Nonna'dan nasıl saklayacaksın? Ya oraya gittiğinde annen Margot'nun odasında olursa? Oraya kadar gidip onu hiç göremeyebilirsin. Veya başın büyük derde girebilir."

Tüm bunları düşünmüştüm. Fakat vazgeçmemiştim.

"Saat dokuzda yola çıkarsam gece yarısı orada olurum. Uzun süre kalmam. Sadece onları görecek kadar. Bu akşam Margot'nun yanında Brad kalacağı için annemle babam orada olmayacak. Sonrasında yola çıkarım. Kimse uyanmadan da burada olurum."

Beni vazgeçirmeye çalışacağını anlayınca ekledim, "Beni idare edebilirsin. Ev kalabalık olacak ve sen dikkatleri üzerimden çekebilirsin. Kimse yokluğumu fark etmez bile."

Olivia derin bir nefes verdi. "Yalnız gidemezsin. Güvenli değil. Tüm gece araba süreceksin." Telefonunu alıp Bluetooth'a bağlanarak Charlie'yi aradı.

"Selam," dedi Charlie. Sesi arabayı doldurdu.

"Aptal kuzeninin aptal bir planı var ve yardımımız gerekiyor," dedi Olivia. Gözlerimi devirdim.

"Şeytani Jo'lar için hiçbir şey yapmam ve bunu biliyorsun."

İkimiz de güldük. "Onlar için değil," dedi Olivia. "Ama bekle. Konuşmamıza Wes'i de ekleyeceğim."

Hayır demek istedim ama ben hiçbir şey söyleyemeden Charlie, "Hemen yanımda. Hoparlörü açacağım," dedi.

"Pekâlâ," diye devam etti Olivia, "Soph bu akşam gizlice kaçarak Margot ile Anna'yı görmek için hastaneye gidip sonrasında geri dönmekte kararlı. Gecenin bir yarısında direksiyon başında uyuyakalarak kendini öldürmesin diye hepimizin onunla gideceğini size haber veriyorum."

"Hayır. Bekle, bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedim ama Olivia bir elini sallayarak beni geçiştirdi.

"Müzikten benim sorumlu olmam şartıyla," dedi Charlie. "Bir de arabanın ısısından. Oraya gidene kadar yol boyunca terlemek istemiyorum. Bir de bana istediğim zaman yararlanabileceğim bir iyilik borçlu olacaksınız. Hiçbir soru sorulmadan."

Olivia ve ben bakıştık.

"Bu yolculuğa saat kaçta çıkacağız?" diye sordu Wes.

"Dokuz civarında. Yemek yedikten sonra, böylece Nonna'nın bizi aramak için hiçbir sebebi olmaz."

"Hazır olacağım," dedi Wes.

"Ben de," dedi Charlie. "Bu plan eski Sophie'nin yapacağı bir şeye benziyor. Hoşuma gitti."

Noel geleneği, bekleyebileceğiniz tüm geleneksel yemekleri –hindi, sos, taze fasulye, fırında tatlı patates– içeren resmî bir öğle yemeğine oturmamız anlamına gelirken Noel arifesi bunun tam tersiydi.

Nonna, Sicilya köklerimizi anmayı severdi, dolayısıyla mutfak adası boyunca uzanan büfede birçok farklı makarna yemeği, patlıcan, doldurulmuş enginar ve *panelle** bulunurdu. Salam ve peynir çeşitleri, kurutulmuş meyveler ve zeytinler olurdu. Ayrıca incirli kurabiye, bademli kurabiye ve *cannoli*** de yerini alırdı. Kırmızı örtüler serilmiş masaların ortasına küçük beyaz Noel yıl-

* Sicilya'ya özgü bir tür nohutlu kızartma –*çn*

** Sicilya'ya özgü, küçük bir tüpü andıran dolgulu hamur tatlısı –*çn*

dızları demetler hâlinde yerleştirilirdi. Arka planda Noel müzikleri çalardı ama 1950'lerde kaydedilmişe benzeyen tüm bu şarkılar İtalyanca olurdu.

Jake ve Graham mutfağa girip Olivia'yla benim masada oturduğumuz yerin yanında durdu.

"O mankafanın bu sabah buraya geldiğini duydum," dedi Jake bir parça kurabiyeyi yuttuktan sonra.

Wes ilk iş Charlie'ye Griffin'in ziyaret ettiğini söylemişti. Ardından Charlie de Nonna'ya söylemişti; zaten ailemizde telefon zincirini başlatmak için bu kadarı yeterliydi.

"Evet. Konuşmak istiyordu."

Graham gözlerini devirdi. "Ondan hiç hoşlanmadım."

"Lütfen," dedi Olivia. "Onu hemen hemen hiç tanımıyordun."

"Onun hakkında bir fikir edinmem uzun sürmedi diyelim," dedi Graham.

"İstediğin bu değilse, onun sana suçluluk hissettirerek seni yeniden birlikte olmaya zorlamasına izin verme," dedi Jake anlamlı bir bakışla. Sonra kurabiye tepsilerine doğru ilerlediler.

Ailemin büyük bölümü tüm gün bana istenmeyen tavsiyeler yağdırmıştı. Griffin'in buraya geldiğini söylediği için Wes'i boğabilirdim.

Charlie, Olivia'nın yanındaki sandalyeye yerleşti. "Benim kamyonetimi alamayız. Depom neredeyse sıfırı tüketti."

Onu susturup mutfağı gözden geçirdim. Fakat herkes gülüyor ve konuşuyordu; kimse bize dikkat etmiyordu.

"Benim arabamı alıyoruz," dedim.

Göstermelik hikâyemiz Charlie, Olivia ve benim Noel filmleri maratonu yapmak için Wes'in evine gideceğimizdi. Bize bakmaya gelen herkesin dikkatini dağıtması için Sara'yı ikna etmiştik. Fevkalade bir plan değildi fakat ev ağzına kadar doluydu –dahası yetişkinlere fazlasıyla içki verileceğini umuyordum– yani birinin bizim peşimize düşmesi olası değildi. Doğrusu, bir saat içinde hepsinin yemek komasına girmesini bekliyordum.

Yirmi dakika sonra üçümüz sokakta arabamı park ettiğim yere doğru gidiyorduk. Wes kaputa oturmuş bizi bekliyordu.

"Kim sürüyor?" diye sordu Charlie.

"En güvenlisi her bir buçuk saatte sürücü değiştirmemiz olur," dedi Wes arabamın kaputundan atlarken. "Böylece ikimiz gidişte ve diğer ikimiz eve dönüşte sırayı devralır."

"Bir çocuk izci olmalıydın," dedi Charlie.

"*Zaten* bir çocuk izciydim," diye cevap verdi Wes. "Sen de öyle."

Wes'le ben arka koltuğun kapısına aynı anda uzandık; ikimizin de aynı şeyi yapmaya çalıştığını, sıramızı bizi sabahın ilk saatlerinde eve sürecek olan en kötü nöbete saklamak istediğimizi biliyordum.

"İlk sen sür," dedim.

Başını iki yana salladı ve eli kapı koluna uzanırken gülümsedi. "Hayır. Çok yorgunum. Şu anda gerçekten kestirmeye ihtiyacım var ve sonrasında Charlie'yle sırayla geri dönüş yolunda nöbeti devralabiliriz."

Charlie inledi.

Wes'in elini itip uzaklaştırmayı denedim ama kapı kolunu sıkı kavramıştı. Birbirimize yakındık – dün akşamki kadar olmasa da yine de olmamız gerekenden daha yakındık.

"Bu doğru değil. Oraya gitme fikri bana ait. Tüm gece uykusuz kalman gerekmiyor."

Wes başını yana eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Eli hâlâ sağlam bir tutuşla yerindeydi.

"Ah," diye homurdandı Charlie arabanın öbür tarafından. "Tüm gece burada dikilecekseniz içeri dönüp Nonna'nın *cassata* pastasından bir dilim daha alacağım."

"İlk sen sür," diye fısıldadı Wes.

Anneannemle dedemin tüm ışıkları yanan evine son bir bakış attıktan sonra Wes'ten uzaklaşarak sürücü koltuğuna geçtim.

"Charlie, arka koltuğa," dedi Olivia. "İlk biz süreceğiz."

"Arkadan radyoyu nasıl kontrol edeceğim?" diye sordu Charlie arka koltuğun kapısını açarken. "Bana vadedilen yolculuk bu değil."

Ben arabanın motorunu çalıştırırken Wes dikiz aynasından bana bakıyordu. "Gidiş yolunda kestireceğiz. Ve Charlie'nin ne istiyorsa onu dinlemesine izin vereceğim. İyiyiz."

Charlie dar arka koltukta kıpırdanarak kısmen rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken Wes koltukla kapının köşesine yaslanmıştı. Dikiz aynasını kontrol ettiğim her defasında oradaydı.

Hiç de dikkat dağıtıcı değil!

Ben kaldırım kenarından çıkarken Olivia radyoda Noel müziği dışında bir şey bulmaya çalışıyordu. Fazla şansı yoktu.

"I-49'dan dümdüz basıp gidebiliriz. Alexandria'dan geçerken polislere dikkat et. Babana bir trafik cezasını açıklamak zor olur," dedi Olivia.

Başımla onayladım ve yola odaklanmaya çalıştım. Bu, hayatımın en uzun gecesi olacaktı.

Charlie şikâyet etmeye başladığında yalnızca on dakikadır yoldaydık. "Arka taraf çok sıcak ve bu şarkı berbat."

Olivia gözlerini devirdi ve aux kablosunu arka koltuğa uzattı. "Ne istiyorsan çal."

Charlie kabloyu telefonuna taktı ve birkaç dakika içinde eski, burundan söylenen bir country şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu. Geri kalanımız inledik.

"Ne?" diye sordu Charlie. "Bu harika bir şarkı."

"Hayır, değil," dedim. "Korkunç bir müzik zevkin var."

"Öyle," dedi Olivia, Charlie'ye. "Şu Lifetime film müziklerini seviyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Charlie.

Olivia elini uzattı ve Charlie telefonunu ona verdi. "Herhangi bir Lifetime filminin müziği olabilecek şarkılar." Olivia bir dakika falan aradıktan sonra tanıdık bir melodi havayı doldurdu. Olivia müzik sesinin üstünden konuştu. "Görüyor musun, bu üstü

kapalı bir fahişelik hissi veren, sefaletten zenginliğe uzanan bir hikâye. Fakir bir anne ve iki kızını konu alıyor. Kadının bir kızı çok küçük ve hastayken, diğeri yeterince büyük ve güzel. Böylece annesi onun yoksullar evinden kurtulmasının tek yolunun kırmızı bir elbise giymek ve yaşlı, zengin bir sevgili bulmak olduğunu düşünüyor. Zavallı Fancy."

Wes'le ben kahkahalara boğulduk.

Olivia ilk şarkı bitmeden başka bir tanesine atladı. Sözleri duyar duymaz şarkıyı tanıdım.

"Ve bu tipik bir hayatta kalma hikâyesi. Dünyanın sonu geldiğinde tüm şehir halkı ölmeye mahkûmdur ama bir taşra delikanlısıysan hayatta kalırsın. Sadece masana yemek koymayı başarmakla kalmaz, bunu yaparken terbiyeli de davranırsın."

Başka bir şarkıya atladı. "Ve bu da tipik bir büyüklerinden öğren teması. Tam anlamıyla eski bir kumarbaz genç bir kumarbaza nasıl daha iyi kumarbaz olacağını öğretiyor. Filmde bol bol sigara içiyorlar. Ve içki içiyorlar. Ve bir trendeler."

Bu Charlie'yi bile güldürmüştü.

"Tamam, tamam," dedi Charlie. "Fakat yine de iyi şarkılar."

Sonraki elli kilometreyi Charlie'nin çalma listesini inceleyip her bir şarkıyı fazla kullanılmış klişelerle eşleştirmeye çalışarak geçirdik.

Charlie sonunda kabloyu telefonundan çıkardı. "Bunları benim için mahvettiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun."

Olivia radyonun düğmesini çevirmesiyle Noel ezgilerine döndük.

"Ronnie Enişte'nin nesi var?" diye sordum. "Nonna *cannoli*yi masaya getirdiğinde resmen mutfaktan kaçtı."

Olivia bir kahkaha attı. "Onları yemeyi reddediyor."

"Neden?" diye sordum. "Nonna'nın en iyi yaptığı tatlı olabilir."

"Bizim yüzümüzden," dedi Wes. Aynadan ona çabucak bir bakış attım. O da beni izliyordu.

"Bizim mi? Biz ona ne yaptık ki?" diye sordum.

Charlie öne eğilerek cevapladı. "Papa'nın ilaç dolabında insanı tuvalete götüren şu tozu bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım!" diye tiz bir sesle haykırdım.

"Aynen," dedi Wes.

Lise birinci sınıftayken Şeytani Jo'ların bir şeyden –ne olduğunu hatırlayamıyordum bile– geri çekilmelerini sağlamak için o tozdan biraz içeceklerine katmanın komik olacağını düşünmüştük. Ancak onun yerine tozu Ronnie Enişte'nin bardağına dökmüştük. Üstelik birbirimize haber vermediğimizden, diğer üç kişinin de aynı şeyi yaptığını fark etmeden hepimiz sırayla o tozu bardağına eklemiştik.

Ronnie Enişte'nin uzunca bir süre tuvalette saplanıp kaldığını söylemeye gerek yoktu.

"Ama o yalnızca bir seferdi! Üç yıl önceydi! Ve *cannoli*nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Hatırlasana, Nonna o akşam büyük bir parti *cannoli* yapmıştı. Ve Ronnie Enişte tıka basa yemişti. Sebebinin onlar olduğunu zannediyor," dedi Olivia.

"Ah, bu korkunç." Fakat ağzımdan kaçan kıkırtılara engel olamıyordum.

Charlie omuz silkti. "Bize daha çok kalır."

Wes öne eğildi. "Charlie ve ben geçen sene onu bir tane yemeye ikna etmeyi denedik fakat tatlıdan her bahsedişimizde yüzü sarardı." Wes, Charlie'ye dönerek, "Onunla Saints'in Cowboys'u yeneceğine dair bahse girdiğimizi hatırlıyor musun ve kazandığımızda da bir *cannoli* yemek zorunda olduğunu söylemiştik," dedi.

"Evet ve kendi adına Patrice Teyze'ye yedirmişti."

Wes'in gözleri aynadan benimkilerle buluştu. "Onu bu korkudan kurtarmaya çalıştık ama adamın kararından dönmeye niyeti yok."

"Gerçekten uzun bir süre tuvalette *kalmıştı*," diye ekledi Olivia.

"Eşek şakalarından konu açılmışken," dedim. "İçinizden biri, sokağın aşağısındaki Ben'in ağzından yazılmış o sahte aşk notunu bana kimin gönderdiğini itiraf etmeye hazır mı?"

"Olivia!" diye bağırdı Charlie.

"Charlie!" diye bağırdı Wes.

"Wes!" diye bağırdı Olivia.

"Bir gün bunu kimin yaptığını bulacağım!" dedim bir sırıtışla. "Hepiniz ondan hoşlandığımı biliyordunuz. Misket limonlu tart kurabiyelerinden bir tabak alıp mektuplarını ne kadar sevdiğimi söylemek için bisikletimi onun evine sürdüğümde kendimi gülünç duruma düşürmüştüm." Önceki hafta Ben'in annesinin kitap kulübü için Nonna'nın kurabiye yapmasına yardım etmiştim ve Ben'in o kurabiyeleri ne kadar çok sevdiğine dair bir mektup aldığımda iki tepsi yapıp aceleyle onun evine götürmüştüm. "Araba farına yakalanmış tavşana benziyordu!"

Hepsi gülmekten yarıldı.

"Sorun değil. Bunu çözeceğim ve size ödeteceğim."

"Bize ödetmek için bizimle takılmak zorunda kalacağından, intikamını hoş karşılıyorum," dedi Charlie, ardından radyo kanalını değiştirmemiz için bize yalvardı.

25 Aralık Cuma

Boş Gün

"Olivia, geldik."

Onu uyandırmak için dürtüyordum, o da elimi itip uzaklaştırmayı sürdürüyordu. Yaklaşık bir buçuk saat evvel, Charlie'den yarım saat sonra ve Wes'ten yarım saat önce uyuyakalmıştı. Gözlerini zorla açıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştı.

"Sophie, neden beni uyandırmadın?" diye sordu uyku mahmuru bir sesle.

Acil servis girişinin yakınında bir yere park ettim. "O kadar uzun süre uyumadın," dedim.

Charlie arka koltukta gerindi ve Wes'i uyandıracak kadar gürültülü bir sesle esnedi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama arabanın gösterge panelinde içeriyi aydınlatan bir parlaklık vardı.

"Üzgünüm," diye geveledi Olivia. "Tek başına uyanık kalmanı istemezdim."

Başımı iki yana salladım. "Üzülme. Herkesin biraz da olsa uyumasına memnunum."

Olivia ön koltukta yan döndü. Penceresinden dışarıyı işaret edip, "Çocuklar, görünüşe göre sokağın ilerisinde bir Waffle House varmış. Sophie'yi beklerken yiyecek bir şeyler almak ister misiniz?" dedi.

Hâlâ sersem bir hâlde başlarıyla onayladılar. Arabadan indim ve Olivia sürücü koltuğuna oturmak için arabanın diğer tarafına dolandı.

"Tam bir saate burada olacağım," dedim Olivia'nın açık kapısından.

Sürücü koltuğunu yeniden ayarlamakla meşguldü. "Seni daha erken almamız gerekirse bizi ara."

Wes camını indirdi. "İçeri tek başına girmek senin için uygun mu?"

"Evet. Bana da biraz yiyecek alır mısınız, lütfen?"

"Tabii. Ne istersin?"

"Ne olursa. Fark etmez. Bir de kahve."

Olivia önceden aldığımız hediyelerin torbasını bana uzattı. "Bunları unutma."

"Teşekkürler," dedim, sonrasında girişe yöneldim. Wes'e kahvem için krema almasını söylemem gerektiğini hatırladığımda durup telefonumu çıkardım. Rehberde adına tıkladığımda daha yeni uzaklaşmışlardı.

Arabanın camları kapalıyken bile kornanın sesini buradan duyabiliyordum. Olivia öyle sert fren yaptı ki tekerlekler asfaltta acı bir çığlık kopardı.

Aman Tanrım. Benim zil sesimi değiştirmeyi unutmuş olmalıydı.

"Zil sesini değiştirmeyi unuttum," dedi Wes telefonu açtığında.

Kahkahalarımı durduramadım. "Krema... da... lütfen," demeyi başardım.

"Olur. Başka bir şey ister misin?"

"Hepsi bu." Telefonu kapattım.

Charlie camını indirip başını dışarı çıkardı. "Artık uyandık! Sağ ol!"

"Üzgünüm!" diye bağırdım otoparkın diğer ucundan, onlar arabayla uzaklaşırken.

Vakit gece yarısını birkaç dakika geçiyordu ve bekleme odasında az insan vardı. Noel'i hastanede geçirme düşüncesi gerçekten iç karartıcıydı. Kabul masasında oturan kadın burada olmaktansa dünyanın başka herhangi bir yerinde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Acil durumunuz nedir?" diye sordu bıkkın bir sesle.

"Ben sadece ablamı görmeye çalışıyorum. Bugün bir bebeği oldu. Dördüncü kata nasıl çıkabilirim?"

Asansörün yönünü işaret ettikten sonra, yapmam gereken karmaşık dönüşleri sıraladı. Asansörden indiğimde iki tabela vardı. Biri Margot'nun odasının yönünü gösteriyordu, diğeri ise yenidoğan yoğun bakım ünitesini gösteriyordu. Tereddüt etmedim.

İki dönüşten sonra kocaman bir dökme cam pencerenin önünde durmuş, fotoğrafta Anna'nın içinde yattığına benzeyen bir sürü plastik kuveze bakıyordum.

Bir hemşire beni fark etti. Pencereye yürüyüp, "Kimi arıyorsun?" dedi. Sesi camın diğer tarafından boğuk geliyordu.

"Anna Sophia Graff!"

Başıyla onaydıktan sonra plastik kuvezlerden birini tekerlekler üzerinde iterek pencereye yaklaştırdı ve yeğenime ilk kez baktım. Borular ve kablolar hâlâ oradaydı ama onun o güzel küçük suratına baktığımda hepsi geri plana kayboldu. Yeğenim minikti, hatta beklediğimden daha minikti.

"O iyi mi?" diye sordum yüksek sesle.

Hemşire diğer bebeklerden biriyle ilgilenmek üzere gitmeden önce bana başıyla küçük bir onay işareti verdi.

Anna'nın yaptığı tek hareket küçük göğsünün inip kalkmasıydı. Ne kadar bir zaman boyunca alnımı cam duvara yaslayıp ona baktığımı bilmiyordum. Bir süre sonra alnımın uyuştuğunu fark ettim.

"Hoşça kal, tatlı bebek. Yakında seni tekrar göreceğim," diye fısıldadım ve ona bir öpücük yolladım.

Geldiğim yolu izleyerek geri döndüm, ardından diğer koridora doğru sola saptım.

Margot'nun kapısı kapalıydı. Onu itip açmadan önce duraksadım. Bu kritik bir andı. Umarım ebeveynlerim geceyi Margot'nun evinde geçirme planlarına sadık kalmıştır diye düşündüm.

Karanlık odaya mümkün olduğunca sessizce girdim. Brad bir koltukta dik bir pozisyonda uyuyordu, üzerine bir battaniye atılmıştı ve gürültüyle horluyordu. Margot yatakta bir örtü dağının altına gömülmüştü. Onu kuşatan çeşitli makineler vardı, üzerlerindeki sayılar alanı aydınlatıyordu.

Parmak ucunda yürüyerek yatağa yaklaşıp fısıldadım, "Margot?"

Başı sesime doğru döndü ama gözleri kapalı kaldı. Sahiden solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Onu uyandırmaya değmeyeceğine karar verdim. Buraya Anna'yı görmek için gelmiş ve bunu başarmıştım.

Dönüp kapıya yöneldim fakat ablamın sesi beni durdurdu.

"Sophie? Sen misin?"

Hızla arkama döndüm ve saniyeler içinde yatağının yanındaydım.

"Evet. Buradayım," diye fısıldadım. Sonra Brad'e bir göz attım. Tek kası bile oynamamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi halsizdi ve belli ki gözlerini açması büyük çaba gerektiriyordu.

"Doğduğunda gelip bebeği görmeye söz vermiştim."

Bir an bana dik dik baktıktan sonra yavaşça yana kayarak yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. Nazikçe yatakta yanına kıvrıldım ve parmaklarımı onunkilere doladım.

Elimi sıktı. "Babam bunu öğrenirse seni öldürür."

"Bu yüzden burada olduğumu onlara söylemeyeceğiz."

Orada sessizlik içinde uzandık ve onun uyuyakaldığını düşünmeye başlamışken Margot, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"O mükemmel," diye yanıt verdim. "Sosis parmaklarına tamamen değmiş."

Margot bir kahkaha attı, hemen sonra bu canını acıtmış gibi inledi.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı. "Evet. Her yerim acıyor, özellikle sezaryen için içimi açtıkları yer."

"Ona benim adımı verdiğin için teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en iyi teyze olacağım."

Margot alnı benimkine yaslanana dek başını eğdi. "Olacağını biliyorum."

Ona söylemek istediğim, ona sormak istediğim çok şey vardı ama çok bitkin görünüyordu.

"Keşke seni Meryem kostümünle görebilseydim." Sesi uykuluydu ve gözleri kapalıydı.

"Margot, o en kötüsüydü."

"Peki hangisi en iyisiydi?"

Elbette aklım doğrudan Wes'e, aynı soruyu bana Nonna'nın ön basamaklarında sorduğu âna gitti.

"Olivia'nınki eğlenceliydi. Sara'nınki de öyle."

"Ah, evet, Underground Noel. Fotoğrafları görmem gerek."

"Tek yapman gereken sosyal medyama bakmak. Onlarla dolu."

Margot gülümserken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sana bir şey anlatmak için can atıyorum ama aramızda kalacağına söz vermelisin. Ciddi bir sözden bahsediyorum," diye fısıldadım.

Margot'nun gözleri açıldı. "Anlat bana."

"Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Söylemeyeceğim. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Derin bir nefes alıp, "Tamam. Sanırım Wes geçen gece beni neredeyse öpüyordu ve bu gerçekleşmediği için hayal kırıklığına uğradım," dedim. Ardından yüzümü Margot'nun omzuna gömdüm.

Bir an için tek duyduğum şey Margot'nun alıp verdiği nefesleriydi. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

İç çekti ve yanağını alnıma yasladı. "Bu fikre bayılsam da senin için endişeliyim. Wes senin en eski arkadaşlarından biri. Eğer yürümezse geriye dönmek son derece zor olacaktır. Bu konuda akıllıca davran, tamam mı?"

Geri çekilip ona baktım. Böyle diyeceğini bilmeliydim. Lisede-

ki son senesinde Margot yakın erkek arkadaşlarından biriyle çık maya başlamıştı. Sadece birkaç hafta sürmüştü ve ayrılıklarından sonra araları normale dönememişti.

"Bu sen ve Ryan gibi değil," dedim.

Margot başını iki yana salladı. "Bunu söylemiyorum. Üstelik muhtemelen beni dinlememelisin. Hormonlarım karman çorman. Sal Dayı bana başparmak emojisiyle birlikte 'iyi şanslar' yazan bir mesaj gönderdiğinde ağladım. Wes'ten hoşlanıyorsan ve Wes de senden hoşlanıyorsa... hiç durma!"

Ama sorun buydu. Wes'e karşı hislerimden emin değildim ve Wes'in bana karşı hislerinden de kesinlikle emin değildim. Gerçekleşmesine ramak kaldığını düşündüğüm bir şey yüzünden stres yapıyordum. Kafamı karıştırdığı için Nonna'yı suçluyordum. Belki de bu haftayı tüm o oğlanlarla içinden çıkılmaz bir karmaşaya dolanarak geçireceğime ilişkimin yasını tutarak geçirmeliydim.

Birlikte sessizlik içinde uzanırken Margot yeniden uykuya daldı. Sonunda alnına bir öpücük kondurup yataktan usulca kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı.

"Geri dönmek zorundayım."

"Bu kadar geç saatte araba kullanmayacaksın, değil mi?" Gözlerini zorla açtı.

"Olivia, Charlie ve Wes arabadalar. Kestiriyoruz ve arabayı sırayla sürüyoruz."

"Eve vardığında bana mesaj at," dedi.

Başımla onayladım ve yeri işaret ettim. "Burada içinde Olivia'yla benden birkaç hediyenin olduğu bir torba var. Anneme nereden geldiklerini söyleme."

"Bilmezlikten gelirim. Sağ salim git. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gitmeden önce Anna'ya bir kez daha hızlıca bakma fikri beni cezbediyordu fakat duvardaki saat şimdiden programın biraz gerisinde olduğumuzu gösteriyordu.

Araba tam olarak beni bıraktıkları yerdeydi ve şoför koltuğunda Wes oturuyordu. Arka koltuğa bindim ve dikiz aynasına göz attım.

"Ziyaret iyi geçti mi?" diye sordu.

"Harikaydı," diye cevap verdim.

Charlie bana beyaz bir plastik poşet uzattı. "Yemek," dedi. Görünüşe göre hâlâ yarı uyku hâlindeydi ve Olivia da çoktan yanımdaki koltukta uyku pozisyonuna geçmişti.

Charlie'yi süzdüm. "İhtiyacın varsa uyanık kalıp Wes'e arkadaşlık edebilirim."

"Hayır, iyiyim. Ye ve sonrasında biraz dinlen."

Poşeti açtığımda pankekle dolu bir köpük kap buldum. "Teşekkür ederim. Kurt gibi açım."

Charlie başını öne eğdi ve radyonun sesini kıstı. "Margot ve bebek nasıldı?" diye sordu.

Lokmalarımın arasında ziyaretimi özetledim, bu sırada Wes bizi eyaletlerarası otoyola geri çıkardı.

"Bunu yaptığımız için mutluyum," derken Wes'in gözleri bendeydi.

Ona gülümsedim. "Ben de."

❄ ♥ ❄

Kendimi rahat ettirmeye çalışarak kımıldanırken Griffin'in ismini duydum.

"Sence yeniden bir araya gelecekler mi?" diye sordu Wes.

Arabada etrafıma bakındım ama tüm görebildiğim döşemeli tavandı. Olivia ve ben bir yolunu bulup yan yana uzanmıştık; o koltuğun ön kenarında dengede dururken ben onunla koltuğun arkası arasında sıkışıp kalmıştım.

"Efendim?" diye mırıldandı Charlie.

Wes sorusunu tekrarladı. "Sence yeniden bir araya gelecekler mi?"

Bunu geçen gece neredeyse öpüştüğümüz için mi soruyordu?

Hiç gerçekleşmemiş olmasına rağmen bundan pişmanlık mı duyuyordu?

Radyo Charlie'nin dikkatini dağıtmış olmalıydı, hoparlörlerden ardı ardına süzülen bölük pörçük müziği duyuyordum.

"Kim bilir? Umarım olmaz," diye cevapladı sonunda.

Charlie "The Little Drummer Boy"un modern bir versiyonunda karar kıldı. Wes, "Bu sabah onları konuşurken duydum. Griffin onu geri istiyormuş gibi geldi bana," dedi.

"Elbette onu geri ister. Soph müthiş bir kız ve o herif bir dangalak. Ayrıca Sophie'nin onsuz iyi vakit geçirdiği tüm o fotoğrafları görüp duruyor."

Yüzümde birdenbire beliren gülümsemeye engel olamadım. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin Charlie ve Olivia her zaman destekçim olacaklardı.

"Geçen gece o elbiseyle büyüleyici görünüyordu," dedi Wes.

Ciyaklamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Bir de o herif sadece tembelleşmiş olabileceklerini söylemeye cüret etti," dedi Wes. "Yeterince gayret sarf ederlerse ilişkilerinin eğlenceli olduğu zamanlara dönebilirlermiş. Demek istediğim, insanlar uzun süre aynı kişiyle birlikte olduklarında kuşkusuz ki tembelleşirler ama bu yine de mutlu olmadıkları anlamına gelmez. Veya eğlenmedikleri. Eğer tembellik bir ilişkiyi bozmak için yeterliyse, o hâlde belki de ortada sadece tembellik etmekten daha büyük bir yanlış vardır."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Ardından Charlie sordu. "Bu Laurel'la mı ilgili?"

Wes iç geçirdi. "Bu uzak mesafe ilişkisinin yürümesi için ikimiz de uğraştık fakat yürümüyor. Tamamen farklı yerlerdeyiz."

"Sana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi Charlie.

Wes sessiz bir kahkaha attı. "Evet, söylemiştin. Birden fazla kez. Tatilde eve döndüğünde bunun kolaylaşacağını düşünüyordum ama artık ikimizin de bunu devam ettirmek istediği sanmıyorum. Laurel'ın tek istediği okulda tanıştığı insanlarla takıl-

makken ben siz üçünüzle takılmayı tercih ediyorum. Geçen hafta güzeldi. Gerçekten güzeldi."

"Yani tüm bu derin düşünceler Sophie'den mi kaynaklanıyor? Çünkü sen, ben ve Olivia her zaman birlikteyiz. Bu hafta yeni olan tek şey Sophie'ydi."

Wes'in bir cevap vereceğini zannetmiyordum. Biraz sonra, "Evet, burada olduğu için mutluyum," dedi.

Charlie derin bir soluk verdi. "Bak, ikisinden biriyle çıkmaman gerektiğiyle ilgili büyük bir mesele yarattığımı biliyorum, zira bu grubumuzu mahvedebilirdi fakat Sophie'yi buna rağmen kaybettik. Şu anda onu geri kazanıyormuşuz gibi hissettiğim için bu konuda yine endişeliyim. Onu yeniden uzaklaştıracak bir şey olmasını istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Charlie'nin sözleri mideme bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. *Beni kaybetmiş gibi hissediyorlardı.*

"Biliyorum. Sadece Laurel'la herhangi bir şey yapacağıma siz üçünüzle birlikte hiçbir şey yapmamayı tercih edeceğimi söylüyorum."

Başka bir şey konuşmadılar ve mümkün olduğunu düşünmediğim hâlde tekrar uykuya daldım.

❄ ♥ ❄

Charlie, Olivia ve ben gündoğumundan yaklaşık bir saat önce Nonna'nın ön verandasında Wes'ten ayrıldık. Ona sarılıp eve dönüş yolculuğunda arabayı sürdüğü için teşekkür etmek istiyordum ancak arabada kulak misafiri olduğum rahatsızlık verici konuşmadan sonra kendime ona yaklaşma konusunda güvenmiyordum. Bu yüzden garaj yolundan bir el sallamayla yetindim.

Üçümüz parmak ucumuza basarak arka kapıdan sessizce girdik ve mutfak tezgâhının başında dikilmiş, önündeki dizili malzemeleri pişiren Nonna'yı görünce donakaldık.

"Nasıllar?" diye sordu.

Hepimiz farklı bir bahaneyle birbirimizin sesini bastırarak konuşmaya başladık ama Nonna yalnızca başını iki yana salladı.

Ona güvence olduğunu umduğum bir ifadeyle baktım. "Anna çok minik. Ve çok, çok güzel. Ama o borular ve kablolar gerçekte daha kötü görünüyor. Margot sahiden yorgun ve ağrılı olmakla birlikte iyiye benziyor."

Nonna bir kâseye yumurtaları kırmaya koyuldu. "Kendimi Noel neşesiyle dolu hissediyorum, bu yüzden hepinizin eve tek parça dönmesinden mutlu olacak ve sizi yatmaya göndereceğim. Oyun odasında birkaç şişme yatak bulabilirsiniz. Ancak ailece toplanma zamanı geldiğinde hepinizi tam formunuzda görmeyi bekliyorum."

"Anlaşıldı, hanımefendi," diye mırıldandık bir ağızdan, sonra sessizce, yorgun argın çatı katındaki oyun odasına çıktık. Geniş odanın etrafına konumlandırılmış birçok ranza vardı ve hepsi çoktan kapılmıştı. Noel arifesi ailemdeki herkesin aynı çatı altında uyumaya gayret ettiği tek geceydi, böylece hediyeleri açma vaktinde hepimiz birlikte olurduk. Gerçi ailemiz genişledikçe bu gittikçe zorlaşmıştı.

Nonna'nın köşedeki rafta tuttuğu yığından her birimiz birer yatak çektik. Onları şişirmek için Charlie elektronik pompayı çıkarırken Olivia ve ben battaniye ve yastıkların peşine düştük. Yatağa yattığım saniye sızdım.

İki saat sonra küçük kuzenlerim bizi uyandırmak için tiz seslerle bağırarak odaya girdiğinde sadece beş dakika uyumuşum gibi hissediyordum. Bu uzun bir gün olacaktı.

Olivia ve ben boğazımızdan aşağı kahve boşaltarak ve uyanmaya çalışarak bardaki boş bir yere sıkıştığımızda tarçınlı rulo çörekler, yabanmersinli muffinler ve kahveli kek tezgâhın bir ucundan diğerine yayılmıştı. Mutfaktaki hava kaotikti. Ufaklıklar etrafta koşturarak yapış yapış elleriyle her şeye ve yanından geçtikleri herkese dokunurken teyzelerimle dayılarım mutfakta oyalanıyordu. Bir örnek Noel pijamalarımızla herkes gülünç görünüyordu. Nonna ağustos civarı beğendiği bir desen bulurdu ve her grup kendi ailesinin her üyesinden sorumlu olurdu. Olivia ve

ben alt kata inmeden hemen önce kendi pijamalarımızı giymemiz gerektiğini hatırlamıştık.

Bu yılın teması açık mavi bir arka planda kayak yapan Noel Baba'ydı. Teyzelerimle yengelerimin çoğu bunun uzun gecelik çeşidini giyerken dayılarımla enişte lerimin pijama takımı vardı. Olivia ve ben pijama şort ve tişört giyiyorduk. En kötüsü Nonna'nın hepimizin rengeyiğine benzemesine sebep olan, boynuz iliştirilmiş kapüşonlu tulumları seçtiği seneydi. Ailemizin birçok üyesinin *asla* tulum giymemesi gerekirdi.

Kahvaltı bittiğinde, sıradaki Noel sabahı geleneğimizin zamanıydı.

Dün akşam, diğer tüm Noel arifelerinde olduğu gibi, ailenin içindeki her çekirdek aile, aile odasında yerlerini seçip hediyelerini küçük yığınlar hâlinde istiflemişti. Hediyeler kümelere ayrıldıktan ve Noel Baba için süt ile kurabiye bırakıldıktan sonra oda sabaha kadar kapatılmıştı.

Bu geleneğin acımasız kısmı şuydu: Noel sabahında Nonna iki bardak kahve içene kadar kimsenin oraya girmesine izin verilmezdi. Ve Nonna kahvelerini yavaş yavaş içerdi. Şu anda koridorda en küçükten en büyüğe doğru sıralanmış on yaşın altındaki tüm çocuklar eriyip bitiyordu.

Olivia ve ben masada kahvesini yudumlayan Nonna'nın yanına geçtik. Charles Dayı merdivenlerin dibinden adını bağırıp dursa da Charlie hâlâ kalkmamıştı.

"Bu kafeinsiz mi?" diye sordu Patrice Teyze. Termal içlik gibi görünen ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir pijama seçmişti. Bu kötü bir seçimdi.

"Tanrı aşkına, neden kafeinsiz bir kahve demleyelim?" diye karşılık verdi Maggie Mae Yenge. Pijamayı yatarken giymeyi kabul eden ama sonrasında onunla kalmayı reddeden Maggie Mae Yenge, siyah bir kumaş pantolon ve yeşil bir kazak giyiyordu; saçı ile makyajı kusursuzdu. Masanın diğer ucunda burunları telefonlarına gömülü vaziyette oturan Şeytani Jo'lara birer bardak kahve götürdü.

"Hilton'daki ziyafet salonunu kiralamaya başlamak zorunda kalacağız, Nonna," dedi Olivia. Mutfakta insan bedeniyle işgal edilmemiş bir karış boşluk yoktu.

"Ah, yeterince yer var," dedi bunun her dakikasını seven Nonna.

Az evvel merdivenlerden inen Michael Dayı abartılı hareketlerle aile odasının kapısını araladı ve kafasını dar boşluğa soktu. Birkaç saniye böyle kaldıktan sonra kafasını geri çekip kapıyı kapadı. Gözleri kocamandı ve yerlerinde donakalan çocuklar dikkatle ona bakıyordu.

İşte başlıyorduk. İşkence kısmı.

"Birine bisiklet alınmış!" diye bağırdı Michael Dayı ve çocuklar tiz seslerle haykırdılar.

Nonna gözlerini devirdi ve bardağından küçük bir yudum daha içti; bu kısmı da seviyordu. Şeytani Jo'larla beraber Charlie, Olivia ve benim, ufaklıkların şu anki hâli gibi duvar dibinde çürüdüğümüz zamanları hatırlıyordum.

Altta kalmayan Jake, "Orada bir bebek evi gördüğüme oldukça eminim. Pembe bir ev," dedi.

Kızlar çığlık attı. Gürültüyle.

Telefonum masada titreşti ve onu döndürdüğümde Margot'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

MARGOT: Kaçıncı bardakta?

Elimde olmadan güldüm.

BEN: İkincisinin yarısını bitirdi. Ufaklıklar çıldırıyor.

MARGOT: Eskiden sen de öyleydin.

BEN: Yeğenim bu sabah nasıl?

MARGOT: Onun yanından yeni döndüm. O muhteşem ve henüz onu kucaklayamadığım için paramparçayım. Feci ağladım. Şimdi memelerime şu pompaları bağladık ve vücudumun diğer tüm parçaları gibi, onlar da asla aynı olmayacak.

BEN: Tanrım, Margot, sabahın köründe bu görüntüye ihtiyacım yoktu.

MARGOT: Giysiler çok şirin. Elbette annem nereden geldikleriyle ilgili milyon tane soru sordu.

BEN: Ona yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm.

MARGOT: Ziyaretin için ödenecek küçük bir bedel. Bizi görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Mükemmel bir hediyeydi.

Gözlerime dolan yaşları silmek için elimi yüzümde gezdirdim. Nonna beni izliyordu, hemen sonra bardağını indirdi.

"Sanırım içeri girmeye hazırım," dedi.

Dakikalar içinde kâğıtlar, kurdeleler ve fiyonklar kuvvetli bir kasırgaya kapılmışçasına havada sertçe savruluyordu. Bu kaostu ama kesinlikle en iyi türüydü. Nonna gördüğü her hediyeye yorum yaparak ve kargaşadan keyif alarak etrafta dolaşıyordu. Yanıma geldiğinde durup fısıldadı, "Annen bana birkaç şey göndermişti. Bu sabah elinin boş kalmasını istemedi." Nonna, Olivia'nın yanındaki küçük bir yığını işaret etti.

Üzerlerinde ismim yazan paketlere birkaç dakika gözlerimi dikip baktıktan sonra fazla duygusallaşmamaya çalışarak onları açmaya başladım. Bana bir süredir istediğim telefon kılıfının yanında bir çift yeni çizme almış ve Sephora'dan en sevdiklerimden bir derleme hazırlamıştı. Telefonumun eski kılıfını hemen çıkardım ve yenisini takmak için bir mücadeleye giriştim.

Kelsey Teyze'nin dört kızı odada yeni prenses elbiseleriyle defile yaparken Denver ve Dallas yeni ışın kılıçlarıyla Mary ve Frannie'yle savaşıyordu. Sal Dayı'nın oğlu Banks yeni gitarını test ederken hâlâ pantolon giymeyen Webb yeni elektrikli kaykayıyla her şeyi ve herkesi ezip geçiyordu.

Olivia, içinde devasa turşu dilimleri bulunan devasa kavanozu açmak için mücadele veriyordu. Her sene bunun gibi bir kavanoz alırdı ve her sene açtığı ilk şey bu olurdu. Olivia beş yaşındayken Kelsey Teyze'nin evinde bu turşularla dolu bütün

bir kabı bitirmişti, dolayısıyla o sene Noel geldiğinde Kelsey Teyze ona büyük bir turşu kavanozu vermişti. Her sene bu gülünç boyuttaki büyük kavanozu almak nedense Olivia'yı çok mutlu ederdi.

Bir turşuyu ağzına atıp, "Daha sonra cidden biraz kestirmeye ihtiyacım olacak," dedi.

"Evet, belki öğle yemeğinden önce sıvışabiliriz."

Olivia etrafımdaki dağınıklığa baktıktan sonra ufak bir kutuyu ayağıyla bana doğru itti. "Bunu unuttun," dedi.

Sahiden de üzerinde ismim yazan, kahverengi kâğıda sarılı ufak bir paket vardı. Ambalaj kâğıdını yırttım ve düz beyaz kutuyu açtım.

İçine gümüş bir bilezik vardı; bilezikten küçük bir süsleme sarkıyordu. Ne olduğunu görebilmek için daha yakına getirdim.

"Ahh! Bu istediğin süslemeyi ekleyebildiğin bileziklerden mi?" dedi Olivia.

"Sanırım." O zaman dank etti. Bilezikten sarkan iki harf vardı – Bir *S* ve bir *G*. Elbette annem bana bunu almazdı.

"Kutunun dibinde bir kart var." Olivia bana küçük bir kare şeklindeki kâğıdı uzattı.

Sophie,

Dün annemle alışveriş yaparken bu bileziği gördüm ve aklıma sen geldin. Bu harfler sence de birlikte güzel değiller mi?

Mutlu Noeller
Griffin

Olivia'ya kâğıdı gösterdim ve okuduğunda yüzü buruştu. "Bununla ilgili ne düşüneceğimden emin değilim."

Kartı ve bileziği kutuya geri soktum çünkü evet, ben de ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Off.

Charlie büyük ihtimalle bu sabah hediye olarak aldığı bir Arkansas Üniversitesi kapüşonlusunu giymiş bize doğru yürüyordu. Olivia ellerini kaldırdı. "Seni kulübümüzden kovuyoruz."

"Ben kulübün başkanıyım, yani bu mümkün değil," dedi Charlie onun kolunu indirip aramıza otururken. "Bunu bana Ronnie Enişte verdi ve Sal Dayı fark edene dek giyeceğim. Fakat endişelenmen gereken kişi ben değilim. Sophie'ye hangi üniversitelere başvurduğunu sor."

Olivia bana bakmak için öne eğildi. Artık geçerli olduğunu bile sanmadığım eski LSU anlaşmamızı düşündüğünü biliyordum. "Nerelere başvurdun?"

"Bir sürü farklı yere başvurdum."

"Mesela Massachusetts," diye ekledi Charlie.

"Havanın fazla soğuk olmasından nefret edersin," dedi Olivia.

Charlie ellerini kaldırdı ve fikrini açıkça anlattığı için Olivia'ya teşekkür edercesine başını eğdi.

"Kesin olarak karar vermedim," dedim.

Olivia bana hafifçe kaşlarını çattıktan sonra koltuktan kalktı. "Bugün Noel ve mutfakta hâlâ tarçınlı rulo var. Gidip yiyelim."

❄ ♥ ❄

Günün yemek koması evresine ulaşmıştık. Papa, dayılarım ve enişte lerim karşılarındaki televizyonda maç oynanırken koltuklarda uyukluyorlardı. Nonna, teyzelerim ve yengelerim hâlâ yemek odasındaki masada laflıyor ve uyuyakalmamak için bol bol kahve içiyorlardı. Kuzenler aile odasını ele geçirmişti zira ufaklıklar hediyelerinden fazla uzaklaşmak istemiyordu.

"Sanırım ilk kez Şeytani Jo'ların mutlu göründüğüne tanık oluyorum," dedim Olivia ve Charlie'ye. Geniş kanepelerden birine üçümüz birlikte sıkışmış oturuyorduk. Karşımızda Şeytani Jo'lar, erkek arkadaşları Aiden ve Brent'in yanında koltukta oturuyordu.

"Bir kusurları olmalı. Oğlanların," diye ekledi Olivia.

Oğlanlar tam da Maggie Mae Yenge'nin kızlarının çıkmasını bekleyeceğini düşündüğüm tiplerdendi. Uzun boylu, gösterişli, yakışıklı. Ama aynı zamanda normal görünüyorlardı, kafamız bu yüzden karışmıştı.

Charlie bize doğru kaykıldı. "Belki şu olmadığı biri gibi davranan tiplerdendirler. Dışarıdan sıradan ama içeride garip bir uzaylı yaşam türü."

"Yahut da belki Şeytani Jo'lar yalnızca bize karşı şeytanidir. Veya belki onları erkek arkadaşlarının gördüğü gibi görmediğimiz için şeytani olan bizlerizdir."

Hem Olivia hem de Charlie bana fazladan bir başım türemiş gibi baktı.

"Sana sahilde olanları hatırlatmalı mıyım?" dedi Charlie.

Charlie'nin alnına *bunu asla aşamayacağım* dövmesi yaptırmamız gerekiyordu.

"Hepimiz sahilde olanları hatırlıyoruz," dedi Olivia.

Charlie gözlerini devirdi. "Sadece bu değil. Bunun gibi sürüyle an var. Dallas'taki su parkını hatırlıyor musunuz? Altıncı sınıftaki aktivite gününü? Yedi yaşındayken kilisedeki Paskalya yumurtası avını?" Hatırladığı her olayla birlikte Charlie'nin sesi yükseliyordu. Olivia ve ben onu susturduk.

"Şeytani Jo'lar şeytanidir," diye fısıldadı Charlie.

Onları Aiden ve Brent'le ilgili yorumlarıyla baş başa bırakarak koltuktan kalktım ve mutfağın yolunu tuttum. Öğle yemeği bitmişti ve tatlılar dışındaki tüm yiyecekler toplanmıştı. Pencereye yürüyerek Wes'in evine dikkatle baktım. Dün gece bize günün büyük bölümünde büyükannesinin evinde olacağını söylemişti ama bu beni kontrol etmekten alıkoymadı.

Arkamda bir hareket duyduğumda hızla döndüm fakat gelen sadece Mary Jo'nun erkek arkadaşı Aiden'dı. Bir çift boş bardak ve tabak taşıyordu.

"Selam," dedikten sonra bulaşıkları koymak üzere lavaboya ilerledi.

"Selam," diye karşılık verdim. Tezgâhtaki bir tabaktan bir ku-

rabiye kaptım ve mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine yerleştim.

Aiden mutfaktan çıkmak üzereyken bana döndü. "MJ bana ablanın bebeğini erken doğurduğunu söyledi. Aynısı birkaç ay önce benim ablamın da başına geldi."

Bir anda canlandım. "Şimdi iyiler mi?" diye sordum.

Masaya yaklaştı. "Evet, ikisi de iyi. Sana yeğenimin bir fotoğrafını göstereyim. Doğduğunda çok küçüktü ama birkaç ayda çok kilo aldı."

Aiden bir eliyle telefonundaki fotoğrafları kaydırırken diğeriyle bir sandalye çekti. Yanıma oturunca bana ekranı gösterdi ve orada çift çeneli, tombul, pofuduk kollu, hakikaten şirin bir küçük oğlan vardı.

"Aman Tanrım çok tatlı!" diye ciyakladım.

Aiden öne eğilip onun birçok fotoğrafını hızla kaydırarak gösterdi.

"Adı ne?" diye sordum.

"John," dedi. "Babamın adını aldı."

"Ne kadar erken doğdu?"

Aiden bakışlarını tavana kaldırdı. "Hımm, sanırım dört veya beş hafta? Bir hafta yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kaldı ama sonra eve gidecek kadar iyileşti."

Bunu duymak bana iyi geldi. Hayata Anna'yla benzer şekilde başlamış olan o tombul bebeği görmek iyi geldi.

İkimiz de *ooyy* ve *aayy* sesleri çıkararak dikkatle telefonuna baktığımızdan hemen yanımızda bitene kadar Mary Jo'nun geldiğini duymadık.

"Gitmek için hazır mısın?" dedi keskin bir sesle. Aiden'ın yüz ifadesinden bunu daha önce duyduğunu anladım.

"Tabii, sen ne zaman hazırsan," dedi Aiden. Ayağa kalktı ve beni başıyla selamladı. "Görüşmek üzere."

Ben de karşılık olarak bir baş selamı verdikten sonra Mary Jo'ya baktım. Evet, tepesi atmıştı.

Aiden gitti fakat Mary Jo yerinden kımıldamadı.

"Tüm o randevuların seni erkek arkadaşıma öyle işveli-cilveli davranamayacak kadar meşgul edeceğini düşünüyordum."

"Cidden, Mary Jo, biz sadece konuşuyorduk. Bana yeğeninin fotoğraflarını gösteriyordu. Tamamıyla aşırı tepki veriyorsun."

Gözlerini devirdi. "Evet, sanırım biz Şeytani Jo'lar böyle yaparız."

Hadi be. Onlara bu adı taktığımızı bildiklerinden habersizdim.

Ben bir cevap bulamadan Mary Jo tahtaya yürüdü ve tahta kalemlerinden birini eline aldı. "Sabah randevunun detaylarını yazmak için buraya gelemeyeceğimden bunu şimdi yapacağım."

Ah, hayır.

Bu iyi olmayacaktı.

Mary Jo şöyle yazdı:

Saat 6'da
Akşam yemeği ve bir film

Ha. Bu kötü *görünmüyordu*. Ama hemen sonra Mary Jo arkasına döndü ve bana tüyler ürpertici bir şekilde gülümsedi. Apartman dairemizin kapısını kilitleyip Charlie'yi dışarıda iç çamaşırıyla kapana kıstırdığında da yüzünde aynı gülümseme vardı.

Çekip gitti ve ben içlerinde açığa çıkarılması gereken gizli bir mesaj varmışçasına yazdığı sözcüklere bakakaldım. Bunun bir akşam yemeği ve filmden ibaret olması mümkün değildi.

Mümkün değildi.

Orada ne kadar süre dikildiğimden emin değildim ama sonunda Charlie'yle Olivia iki yanımda bittiler.

"Bu kadar basit olamaz," dedi Olivia.

"'Randevudan kaytarma' kartını kullan. Onu şimdi kullan," dedi Charlie.

"Ama hâlâ Maggie Mae Yenge var," diye itiraz etti Olivia.

Ve sonra Şeytani Jo'ların ne planladığını çözmeye çalışırken hepimiz sessizliğe büründük.

26 Aralık Cumartesi

Kör Randevu #5: Şeytani Jo'ların Seçimi

Olivia ve ben şimdiye kadarki en yavaş iş gününden sonra Nonna'nın evine döndüğümüzde ev insanla dolup taşıyordu. Randevusuz geçen iki günün heyecanı azaltmış olmasını beklerdim ama görünüşe göre tam tersi bir etki yapmıştı.

Charlie, Wes ve Olivia Şeytani Jo'larla aynı liseye gittiğinden, "randevudan kaytarma" kartını kullanmam gerekiyorsa bir işaret vermeyi önermişlerdi: Bir parmaklarını boyunları boyunca sürüklemek.

Tabii ki bu işareti Charlie seçmişti.

Maggie Mae Yenge masanın ortasındaki bahis tablosunun tepesinde dikiliyordu. "Camille, neden o kadar erken bir saati seçtin? Sophie eve o kadar çabuk dönmeyecek!" Maggie Mae Yenge'nin herkese bu oğlanın ne kadar harika biri olduğunu ve ne kadar olağanüstü zaman geçireceğimizi söylemesi oldukça çekilmezdi.

"Akşam yemeği ve sinema," dedi Sal Dayı. "Ne kadar erken biteceğini tahmin etmenin oldukça kolay olduğu kanısındayım."

"Hâlâ En İyi Randevu rekabetinin lideri benim," diye hatırlattı Sara herkese.

Şeytani Jo'lar buradaydı. Bu kez yanlarında erkek arkadaşları yoktu, bu yüzden bunun üç çiftli bir randevu tarzında olmayacağını tahmin ediyordum. Fakat onların seçtiği bir oğlanla tek olma konusunda hâlâ biraz gergindim.

Onları görmeden gelmeye ve beklerken Margot'yu kontrol etmeye karar verdim.

BEN: Anna bugün nasıl?

MARGOT: Aynı. Hâlâ o plastik kutunun içinde kalıyor. Üstelik herkes ziyaret saatlerinde yanına girmek istiyor ama çok kalabalık olduğumuz için seçmek zorundayız ve elbette seçmediğim kişilerin duyguları incinmiyor ve bir sonraki ziyaret saatine kadar uzunca bir zaman öylece oturup bekliyoruz.

Ah. Tanrım. Kulağıma sefil hâldelermiş gibi geliyordu. Orada olmayı çok istemekle birlikte olmadığıma memnundum.

BEN: Annemle babamı eve getirmek için hasta numarası yapmamı ister misin? Beni de bu akşamki randevumdan kurtarırdı.

MARGOT: Sen asıl o randevu için endişelenmelisin. Fazla kolay görünüyor. Hangi filmlerin oynadığına baktın mı?

BEN: Sinemada birkaç iyi film var... Belki fazla tepki veriyorumdur.

MARGOT: Sanmıyorum.

BEN: Ah, bu arada Noel arifesinde Griffin çıkageldi ve sonra bana bir hediye bırakmış.

MARGOT: Hımm... onu görmek nasıl hissettirdi.

BEN: Tuhaf. Sanki çok tanıdıktı ama aynı zamanda artık onu hiç tanımıyor gibiydim.

MARGOT: Hiç değilse iyi bir hediye mi?

BEN: Üzerinde isimlerimizin başharfi olan bir bileziğe iyi denilirse. Ah, bir de bunu biz ayrıldıktan SONRA almış.

MARGOT: Üf. İyi değilmiş.

"Sophie, giyinmen gerekiyor. Her an burada olabilir," dedi Maggie Mae Yenge.

Kıyafetlerime baktım. Ortaokuldayken Jake'e ait olan ve tüm doğru bölgelerde yıpranmış, en rahat kot pantolonumu ve iki

sene önce Olivia'dan çaldığım bir tişörtü giyiyordum. Kimseyi etkilemek için giyinmediğimi söylemek yerinde olurdu.

"*Zaten* giyiniğim," diye karşılık verdim.

Alnı kırıştı ve bir şey söylemek için öldüğünü biliyordum. Neyse ki kendini tuttu.

Üst kattan gelen gürültülü bir haykırış herkesin dikkatini çekti. Kafamızı kaldırıp baktığımızda Kelsey Teyze'nin kızlarından biri olan Mary'nin, yanaklarından gözyaşları hızla akarken koridorda dikildiğini gördük.

"Hannah Kafa'yı bulamıyorum!" diye tiz bir sesle bağırdı.

Bu üç kelime herkesi harekete geçirdi. Hannah Kafa yıllar önce kuzenimiz Hannah'nın doğum günü için Mary'ye hediye ettiği bir oyuncak bebekten arta kalandı. Mary ona Hannah adını vermişti ama önce sırayla uzuvlarını, ardından da gövdesini kaybettiğinde Hannah bebek Hannah Kafa hâlini almıştı. Bu kafa gittiği her yerde Mary'ye eşlik ederdi ve Mary onun saçlarını işaretparmağına dolamayı severdi, böylece başparmağını emerken onun kokusunu alabilirdi. Hannah Kafa'nın saçlarında kurumuş sümük vardı ve bir gözü eksikti, buna rağmen Mary'nin en değerli varlığıydı ve onu buluna dek rahat yüzü göremeyeceğimizi hepimiz biliyorduk.

Ailem dağılarak evin farklı bir bölümünü aramaya koyuldu. Ben doğruca Mary'nin önceki saatlerde film izlediği aile odasına yöneldim ve kanepenin altını aramak için ellerimin ve dizlerimin üstüne çöktüm. Orta kısma doğru yuvarlanmış kafayı gördüm ve onu almak için yere uzanıp kolumu kanepenin altına uzatmam gerekti.

Hanna Kafa'yı kaptığım gibi aceleyle merdivenlere doğru ilerledim.

Ancak orada Mary ile ailemi bulmak yerine biraz kaybolmuş görünerek dikilen bir oğlanla karşılaştım. Aiden ve Brent'le tanıştıktan sonra, ikizlerin arkadaşlarından birinin tam olarak görünmesini beklediğim tipteydi. Kısa kahverengi saçları, kaslı vücut

yapısı ve sıcak kahverengi gözleriyle hayli basmakalıp bir tipti; bir gömlek ve bej bir pantolon giyiyordu.

"Selam! Ben Sophie," dedim.

Oğlanın bakışları bebeğin kafası ile benimki arasında gidip gelirken gözlerindeki tiksintiyi görebiliyordum.

"Ah! Bu küçük kuzenime ait. Biraz bekle." Merdivenlere gidip Mary'ye seslendim. Elimde neyi tuttuğumu görünce aşağı koşturdu ve kendini bana fırlattı. Saniyeler içinde bebeğin kahverengi keçe saçı Mary'nin parmağına dolandı ve başparmağı doğruca ağzına girdi. Yanımdan uzaklaşırken içine derin bir nefes çektiğini duydum.

"O şey oldukça pis görünüyordu," dedi oğlan.

Öyle olsa bile bunu onun söylemesinden nefret ettim.

"Kuzenim o bebeği sever," dedim.

Ailenin geri kalanı antreye tekrar damlarken Şeytani Jo'lar kalabalığı yararak yanımıza ilerledi.

"Ah, Nathan! Gelmişsin," dedi Mary Jo. Oğlanı kolundan çekerek bana yaklaştırdı.

"Nathan Henderson, bu kuzenim Sophie Patrick."

Nathan başıyla bir selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ben de onu başımla selamladım ama hiçbir şey söylemedim.

Charlie ve Wes arkama sokulduklarında tepkilerini ölçmek için döndüm.

Charlie, Nathan'a uzun uzun bakıp ardından omuz silkti. Wes bana doğru eğilerek fısıldadı, "Okulda yeni. Buraya birkaç ay önce taşındı, bu yüzden onu pek tanımıyoruz."

Olivia önüme geçti. "Selam Nathan. Ben Sophie'nin kuzeni Olivia. Bu akşam onu nereye götürüyorsun?"

Nathan omuz silkti. "Ayaküstü bir şeyler atıştırırız ve sonrasında sinemaya gideriz diye düşündüm."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedikten sonra Nathan'a ön kapıyı işaret ettim. Randevu ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk biterdi.

Tam evden çıkmadan önce Olivia fısıldadı, "Sinemada görüşürüz." Bana destek olmak için Charlie ve Olivia da sinemaya gidecekti. Wes'i davet edip etmediklerinden emin değildim.

Arkama dönüp ona bakmadım ama başımla onayladım. Sonra Nathan'ı tekerleklerinin saçma bir yüksekliğe kaldırdığı kamyonetine kadar takip ettim. Kapıyı benim için açtı ve binmeme yardım etti.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Nathan ikimiz de bindiğimizde.

Bir kez daha başımı salladım ve yakında konuşmaya başlamazsam benim iletişim kurmaktan aciz olduğumu düşüneceğini fark ettim.

"Pekâlâ," dedim. "Okulda yeni olduğunu duydum. Nereden geldin?"

"Dallas," diye cevapladı. "Babam işi için buraya nakledildi."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yolculuk ettik. Kamyonetine bakınarak nelerden hoşlandığıyla ilgili bir fikir edinmeye çalıştım ve dikiz aynasından sarkan Hooters* logolu araba parfümü gözüme ilişti.

Ee, peki.

Bir fast food hamburger restoranının arabaya servis şeridine girdi.

"Sana uyar mı?" diye sordu.

Hissettiğim şoku yüzüme yansıtmamayı deneyerek bir kez daha başımı salladım. Beni beş yıldızlı bir restorana götüreceğini düşünmemiştim ama hiç değilse yemeğimi kucağımda yememeyi umuyordum.

Arabayı diyafonun yanına yanaştırdık ve sistemden cazırtılı bir ses geldi. "Siparişinizi alabilir miyim?"

Nathan pencereden dışarı eğilerek konuştu, "Ben çift pastırmalı bir çizburger alacağım, içinde her şey olsun. Büyük patates ve büyük kolayla birlikte."

"Hepsi bu mu?"

---

* Bir Amerikan restoran zinciri –*çn*

Nathan hızla bana döndü. "Ne istersin?"

"Ee... kızarmış tavuk parçaları alacağım sanırım."

"Menü ister misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Olur."

Siparişimi çabuk çabuk söyledi ve arabayı pencereye yaklaştırdı. Yemeğimizi alır almaz hiç vakit kaybetmedi, biz daha otoparktan çıkmadan önce çizburgerinin paket kâğıdını açıyordu.

"Bu seninki," dedi bana bir kesekâğıdı uzatırken.

Yani sanırım yemeğimizi yemek için bile arabayı kenara çekmeyecektik.

Nathan kocaman çizburgerini tıkınırken arabayı sürmeye çalışıyordu, dolayısıyla ısırdığı her lokmayla birlikte mayonez, hardal ve domates parçaları havada uçuşuyordu. Çizburgerin içinde bolca soğan da olduğunu fark ettim, yani büyük ihtimalle iyi geceler öpücüğünden yana bereketsiz geçen dönemim aynen devam edecekti.

Direksiyonu kavramam gerekmesi ihtimaline karşın bir elimi orta konsolun yakınında tutuyordum.

Biraz konuştuk ama havadan sudan muhabbetin en temel hâliydi ve birdenbire sinemanın şehrin diğer ucunda olmasından nefret ettim.

Telefonum çınladı ve Nathan kolasının son yudumunu höpürdetirken bir göz attım.

MARGOT: Kimse bana bu seferkinin bir fotoğrafını göndermedi. Tatlı mı?

BEN: Ee, sayılır? Gerçi birbirimize kanımız kaynamadı. Bu akşam uzun olacak.

MARGOT: Berbatmış. Eve erken dönmek için her zaman bir baş ağrısı uydurabilirsin.

BEN: Evet, bir ağrının başladığını hissediyorum.

"Kime mesaj yazıyorsun?" diye sordu Nathan. "Eski erkek arkadaşına mı? MJ bana onunla olan her şeyi anlattı."

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Ablama. Birkaç gün önce bir bebeği oldu ve ikisi de hâlâ hastanede."

Bana nasıl olduklarını sormasını bekledim ama Nathan hiçbir şey söylemedi. Evet, kesinlikle başımın ağrımaya başladığını hissediyordum.

İlk kez camdan dışarı baktım ve ıssız bir yerde rasgele bir yolda olduğumuzu fark ettim. Aman Tanrım. O bir seri katildi ve beni öldürmek için ormana götürüyordu.

"Sinemaya gitmiyor muyduk?" diye sordum.

"Şehrin hemen dışında harika bir arabalı sinema var. Çok beğeneceğini düşünüyorum."

Daha önce hiç arabalı sinemaya gitmemiştim. Nathan'dan başka biriyle birlikte olsaydım kulağa harika gelen bir fikirdi, diğer yandan Olivia ve Charlie'ye şehirdeki her zamanki sinemaya gitmeyeceğimizi haber vermem gerekiyordu. Ayrıca Nathan'ın cesedimi ıssız bir yere atması ihtimaline karşın onlara yolu tarif etmeliydim.

Ben onlara jet hızıyla bir mesaj gönderirken otoyoldan yenilenmemiş görünen eski bir tabelanın altındaki çakıllı bir yola saptık. Doğrusu üzerindeki ampullerden çoğu eksikmiş gibi görünüyordu.

Tamam, artık öleceğime emindim.

Kendimi toparlamaya çalışarak koltuğumda kıpırdanırken ufak bir kulübede durduk. İçerideki orta yaşlı bir adam bize biletlerimizi sattı.

"İşitseli duymak için radyoda 94.3 kanalını ayarlayın," dedi biz arabayla devam etmeden hemen önce. Çevreye dağılmış birkaç başka araba vardı. Derin bir nefes aldım. Kuşkusuz paranoyaklaşıyordum. Değil mi?

Arabayı yerimize park ettiğimizde Nathan radyoyu açtı. Hoparlörlerden dandik bir fon müziği süzüldü. Karşımızdaki devasa ekran boştu. Çakıllı bir yola park etmiştik ama onu çevreleyen bölge, aşırı büyümüş yabani otlar ve çalılarla doluydu. Dışarısı karanlık ve biraz ürkütücüydü.

"Hangi film oynuyor?" diye sordum.

Nathan etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Emin değilim. Fakat bir Noel filmidir diye düşünüyorum."

"Daha önce hiç buraya geldin mi?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Burayı bana MJ söyledi. Harika bir fikir olduğunu düşündüm."

Bölgeyi gözlerimle taradım ve otoparkın uzak ucunda bir hediyelik eşya dükkânı gördüm. Bu çok garipti. Gizlice telefonumu kontrol ettim ama ne Olivia ne de Charlie henüz cevap vermişti.

Diğer arabaları inceledim. "Diğer tüm arabaların içinde tek kişi olduğunu fark ettin mi?"

Nathan döndü ve her bir araca göz gezdirdi. "Şey, belki birlikte oldukları kişiler hediyelik eşya dükkânındadır? Veya tuvalette?"

Hediyelik eşya dükkânına tekrar baktım. Bina Nonna'nın mutfağından çok da büyük değildi. "İçerisi oldukça kalabalık olmalı."

Müzik cızırdadı ve ışıkların ekranda titreştiğini gördüm. Başlıyorduk.

Ekranda elf şapkalı, daracık ve kısa bir kostüm giymiş iki kız geçmişten kalmışa benzeyen oyuncaklarla çevrili bir atölyedeydi.

"Bu elfler gerçekten sevimliymiş," dedi Nathan gözleri ekrana yapışmış hâlde.

Üstdudağım kıvrıldı.

"Soldaki özellikle," diye ekledi.

Tamam, bu oğlan gelmiş geçmiş en kötü flörttü. Olivia veya Charlie'nin cevap vermiş olmasını dileyerek telefonumu kontrol ettim. Şu baş ağrısıyla ilgili yalan söylemek zorunda kalmayabilirdim belki de.

Sonra üzerinde yalnızca bir pantolon ve bir Noel Baba şapkası olan kaslı bir Noel Baba ekranda belirdi. Çıplak göğsü büyük miktarda yağla kaplanmışa benziyordu.

Neler oluyor?

Bunun ne tür bir film olduğunu anlamam için yalnızca bir yirmi saniye daha gerekti. İki elf kız önceden ne kadar kötü olduklarından konuşmaya başladı ve birkaç saniye daha geçtikten sonra üzerlerinde elf şapkalarından BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOKTU.

Tekrarlamam gerekirse: BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOKTU.

Ve radyodan gelen seslere hiç girmiyordum bile.

Bakışlarını henüz karşımızdaki dev ekrandan ayırmamış olan Nathan'a bakmak için hızla döndüm. En azından şaşırmış görünüyordu.

"Nasıl olur da bu akşamdan önce bu arabalı sinemadan haberim olmaz?" diye sordu.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Arabadan dışarı atladım ve hediyelik eşya dükkânına koştum, bu sırada rehberimi açarken yolumdaki neredeyse tüm dal parçalarına ve taşlara ayağım takıldı.

Wes telefonu ikinci çalışında açtı. "Sorun ne?" dedi.

"I, gelip beni alabilir misin? Lütfen. Çok lütfen. Hemen şimdi." Sesim normalden iki oktav daha yüksekti.

"Neredesin?" diye sordu.

"Sana konum atarım. İyiyim ama burada kalamam ve eve onunla birlikte dönmek istemiyorum. Burada bir hediye dükkânı var. Orada olacağım. Ah, bir de Şeytani Jo'lar sahiden şeytani."

Aramayı sonlandırdım ve ona bir konum atarken hediyelik eşya dükkânının kapısını iterek içeri girdim. Gözlerim posterlerin, kitapların, oyuncakların ve *aman Tanrım*, var olduğunu bilmemeyi dilediğim şeylerin saldırısına uğradı.

Beni gördüğüne şaşırmışa benzeyen bir kadın tezgâhın arkasındaydı. Nonna kadar yaşlı görünüyordu ama saçları turuncumsu sarıydı ve başının tepesinde bir karış yükseklikte yığın hâlinde toplanmıştı. İsim etiketinde *Alma* yazıyordu. Bir elinde bir sigara vardı ve duman onu bir hale gibi çevreliyordu.

"Selam tatlım. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bir tuvaletiniz var mı?"

Başıyla onayladı ve solundaki bir kapıyı işaret etti. Pence-

reden dışarı çabucak göz attığımda Nathan'ın hediyelik eşya dükkânına doğru hızla yürüdüğünü gördüm.

Alma'ya onu göstererek, "Şu oğlana randevumuzun bittiğini söyle. Beni almak için gelen biri var," dedim. Hemen sonra tuvalete koşturdum.

Alma'nın mesajımı ilettiğini duyabiliyordum fakat bu, Nathan'ın tuvaletin kapısına şiddetle vurmasını önlemedi.

"Hadi ama, Sophie. Bilmiyordum. Yemin ederim. Seni eve götüreyim."

Tuvalet küçüktü ve feci kokuyordu. Hiçbir şeye değmemek için tam ortasında, ellerim iki yanıma yapışmış bir pozisyonda ayakta dikiliyordum.

"Git buradan. Bir arkadaşım beni almaya gelecek."

Nathan bana yarım ağız karşı çıkarken ona kulak asmadım. Kapının kırılgan kilidini yoklamadığı için minnettardım. Sonunda, "Her neyse," dediğini duydum. Ardından sessizlik çöktü.

Birkaç dakika sonra kapıya bir kez daha vuruldu.

"Tatlım? O gitti, istersen dışarı çıkabilirsin."

Bir tereddütten sonra kapıyı araladım. Kadın bir tabure çıkardı ve onu tezgâhın yanına koydu. "Beklerken gel de otur."

Ona teşekkür ettim ve tezgâha doğru yürürken gözlerimi yerde tuttum. Telefonumu kontrol ettiğimde Wes'ten yolda olduğunu söyleyen bir mesaj gördüm. Bir rahatlama içimi doldurdu.

"Bu konuda konuşmak ister misin, canım?" diye sordu kadın.

Ona hayır demek niyetindeydim ama nedense konuşmaya başladım ve durmadım. Ona Griffin'i, randevuları, Nonna'yı, Ahtapot Harold'ı, Wes'i ve Margot'yla bebeğini anlattım. İçimi dökmem onu şaşırtmamış gibiydi, ben konuşurken sadece başını salladı ve başka bir sigara yaktı.

"O hâlde seni buraya getiren şu oğlan..."

"Nathan," dedim.

"Evet, Nathan. Şeytani biri böyle yapmasını söylediği için mi bunu yaptığını düşünüyorsun?"

Şiddetli bir kahkaha attım. "Şeytani Jo'lar. İkiz kuzenlerim Jo

Lynn ve Mary Jo'ya böyle diyoruz. Şeytani Jo'lar şeytanidir," dedim Charlie'yi taklit ederek. Bir daha bundan asla şüphe etmeyecektim.

Kadın başını salladı. "Diğer yandan seni almak için yolda olan oğlan..."

"Wes."

"Sadece bir arkadaş mı?"

Altdudağımı çiğnedim. "Evet. Belki daha fazlası. Belki değil. Emin değilim. Kafam çok karışık."

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve ateşin sigarayı yarısına kadar yakmasını izledim. "O oğlanın onca yolu seni almak için gelmesi acayip nazik bir davranış. Şu randevulardan birine onunla çıkma şansın olur mu?"

"Bu kesinlikle benim elimde değil," dedim. "Başka birinin onu seçmesi lazım."

Alma kaşlarını çattı. "Eh, bu pek doğru görünmüyor."

Küçük hediyelik eşya dükkânının ön penceresinden ışıklar salınarak geçti ve Wes'in kamyonetini gördüm. Ben taburemden kalkamadan Wes kapıdan içeri daldı.

Hediyelik eşya dükkânının içindekileri fark ettiği ânı ayırt ettim çünkü hafifçe kızardı.

"Bu yeri o mu seçmiş yoksa Şeytani Jo'lar mı?" diye sordu Wes. "Hem nerede o?"

"Şeytani Jo'lar seçmiş, tatlım," diye cevap verdi Alma benim yerime. "Ve arkadaşın kendini tuvalete kilitledikten kısa bir süre sonra o oğlan buradan ayrıldı."

Wes bana yaklaştı. "Sen iyi misin?"

"Evet!" Aceleyle tabureden sıçrayıp ayağa kalktım. "Bu sadece aşırı tuhaftı." Dükkândan ayrılmadan önce durup Alma'ya sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim.

O da bana sarılarak karşılık verdi ve fısıldadı, "Belki de kiminle randevuya çıkacağını sen seçmelisin."

Dükkândan çıktığımızda ellerimi ceplerime soktum. "Bunun üzerine söyleyecek söz bulamıyorum," dedim kısık sesle.

"Böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum," dedi Wes saçma boyutta geniş olan ekrana gözlerini dikip bakarak.

Koluna bir yumruk attım ve tekrar bana baktığında kızardı. O zaman gülmeye başladım. Wes de bana katıldı ve çok geçmeden o da ben de gülmekten iki büklüm olduk.

Sonunda arabalı sinemadan ayrıldık ve tekrar otoyola çıkarak eve doğru yol aldık.

"Tamam, dökül," dedi.

Ona durumu ana hatlarıyla anlattım. "Komik olan şu ki onun da benim kadar şaşırdığını düşünüyorum. Ama öyle bile olsa onunla birlikte eve dönemezdim. Hayatım boyunca hiç o denli rahatsız olmuş hissetmemiştim!"

Wes başını iki yana salladı. "Beni aradığın için memnunum. Sence anneannen ne diyecek?"

Wes'i beklediğim neredeyse tüm zaman boyunca bunu düşünmüştüm. "Aptalı oynayacaklarını ve filmi Nathan'ın seçtiğini söyleyeceklerini biliyorsun. *Ah, Nonna! Hiçbir fikrimiz yoktu!*"

"Ve sonra Maggie Mae, *O oğlan süzme salakmış!* gibi bir şey diyecek!" Wes, teyzemin aksanını tam isabetle taklit etti ve ben yeni baştan gülme krizine girdim. Bana telefonunu attı. "Grubu aç ve randevunun bittiğini söyle. Herkes çılgına dönecek."

Grup sohbetini açtım ve herkesin bu akşamki randevu üzerine yaptıkları bahisleri yeniden saydığı mesajları kaydırdım. Ailemin büyük kısmı en azından 20:30'a kadar dayanacağımı düşünüyordu.

"Cidden mi?" dedim Wes'e. Sırıttı ve omuz silkti. Telefonuna dönüp yazdım:

WES: Ben Sophie. Randevu yaklaşık olarak 20 dakika önce bitti.

Wes'in telefonu ânında çınlamaya başladı ama onu koltuğa fırlattım.

Birkaç kilometre sonra Wes, "Tüm yol boyunca sinirden kafayı yiyeceğimi düşündüm. Ödümü kopardın," dedi.

"Üzgünüm," dedim. "Neler olduğunu açıklamam gerekirdi ancak çılgına dönmüştüm. Bu, mahvettiğim ikinci gecen."

"Sorun yok. Beni aradığın için memnunum." Bir an duraksadıktan sonra ekledi, "Hiçbir şeyi mahvetmedin."

Döndüm ve pencereden dışarı, bulanık bir biçimde yanımızdan geçip giden karanlık geceye baktım. Dikkatli olmazsam Wes beni bütünüyle mahvedecekti.

"Buradalar," dedi Wes, Şeytani Jo'ların arabalarından birinin arkasına park ederken.

Ön kapıdan girerken Wes hemen arkamdaydı. Mary Jo ve Jo Lynn tezgâhta Nonna'yla birlikte oturuyordu. Her birinin önünde bir dilim elmalı tart ve bir top dondurma vardı.

Hasar kontrolü yapmak için burada olduklarını anlamıştım. Fakat öyle kolay kazanmalarına izin veremezdim.

"Enfes, bu çok güzel görünüyor! Bir parça alabilir miyim?" Wes'e döndüm. "Sen de ister misin?"

"Elbette!" dedi yüksek sesle, bana göz kırparak. "Nonna'nın pişirdiklerini asla geri çevirmem!"

Tamam, sonuçta en iyi oyuncular değildik.

Nonna taburesinden fırladı ve bize bir tabak hazırlamaya başladı. "Randevun nasıldı? Beklediğimden daha erken döndün. Film güzel miydi?"

Şeytani Jo'lar gardlarını almış hazırda bekliyorlardı. Sırıttım.

"Benim hoşuma gitti ama Nathan açısından emin değilim. Biraz hassaslaştı ve ayrılmak zorunda kaldı, bu sebeple beni alması için Wes'i aradım."

Jo Lynn bir şey söylemek üzereydi fakat Mary Jo kaburgalarına bir dirsek attı.

"Bu iyi olmamış," dedi Nonna ve Şeytani Jo'lara acıyan bir bakış attı.

"Yani gerçekten beğendin mi?" dedi Jo Lynn. "Beğeneceğini biliyorduk. Tam senin tarzın bir film olduğunu düşündük."

Tamam, demek ki kirli oynamak istiyorlardı.

Başımı yana yatırdım. "Aslında filmdeki iki kız bana oldukça sizi anımsattı. Birbirlerine çok yakınlardı, aynı şeyleri giyiyor ve aynı şeylerden hoşlanıyorlardı. Mutlaka bir bakmalısınız."

Wes ağzından keskin bir kahkaha kaçırmakla birlikte onu çabucak bastırdı.

Bana birbirinin eşi sindirici bakışlar atan Şeytani Jo'lar kusursuz bir eşzamanlılıkla tezgâhtan uzaklaştı ve Nonna'ya sarıldı.

"Gitmemiz gerekiyor, Nonna. Turta için teşekkürler," dedi Mary Jo.

"Dondurma için de," diye ekledi Jo Lynn.

Sonra da çıkıp gittiler.

Wes ve ben onların tezgâhtaki yerlerini aldık ve Nonna önümüze birer tabak koydu.

"Peki, sahiden nasıldı?" diye sordu Nonna kapının kapandığını duyar duymaz. "O kızları severim ama yanlarında ebeveynleri olmadan evime uğradıkları hiç olmamıştır. Bir felaketin gelip çatmasını bekliyormuş gibi hissettim."

"Nonna, sorun yok. Gerçekten."

Nonna, Wes'in yanından geçerken onun omzunu okşadı. "Güvenip de seni aradığı için mutluyum. Gidip onu aldığın için teşekkür ederim." Mutfaktan ayrılmadan önce, "Bir süre önce Camille uğradı, yarın akşamı merak ediyorsan tahtaya bakabilirsin," dedi.

Wes ve ben aynı anda tahtaya döndük.

Takım ruhunu göster çünkü buzun merkezine biletin var!
Shreveport Mudbugs ile Odessa Jackalopes karşı karşıya
14:30'da hazır ol – Pak saat üçte bırakılacak!*

"Ah, vay canına!" dedim. Sonra notu bir kez daha okudum. "Bu bir buz hokeyi maçı mı?" Shreveport'ta bir buz hokeyi takımı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

* Buz hokeyinde kullanılan disk –çn

Wes başıyla onayladı. "O maçlar eğlencelidir."

"Yalan söylemeyeceğim, Camille Yenge'nin benim için seçeceği tüm randevular arasında buz hokeyi kesinlikle son tahminim olurdu." Camille Yenge'nin hayvanlara duyduğu büyük ve saf sevgi iyi bilinen bir gerçekti, bu yüzden bu randevunun hayvan barınağında gerçekleşeceği üzerine bahse girerdim.

"Peki, sen maçlarına gidiyor musun?" diye sordum. Ona bunu soluk soluğa soran sesimi duyduğumda kendimi tekmelemek istedim. Kendimle ciddi bir konuşma yapmam gerekecekti.

"Bazen. Babamın şirketi sponsorlardan biri." Bana bir saniye baktıktan sonra ekledi, "Belki Olivia ve Charlie'ye gitmek isterler mi diye sorarım."

Bunun ne kadar büyük bir dikkat dağıtıcı etken olacağını düşünemeden önce Olivia ve Charlie hızla mutfak kapısından içeri girdi. İyi insan(lar) lafının üzerine...

"Randevuya çıktığın oğlanın seni öldürebileceğine dair bir mesaj gönderiyorsun ve sonra Wes'in telefonundan yazana dek senden *hiçbir* haber alamıyoruz," dedi Olivia. "Kesinlikle bazı ayrıntıları öğrenmeye ihtiyacım olacak."

Bir elimi kaldırıp onu susturdum. "Bu akşam... ilginçti."

"Ee, ne oldu?" dedi Charlie tabağımı aşırıp turtamı silip süpürürken.

Ben fırsat bulamadan Wes onlara her şeyi anlattı. Charlie bilmiş bir tavırla başını salladı. "Hepinize söyledim. Şeytaniler."

"Evet, Charlie. Bir daha asla senden şüphe etmeyeceğim."

"'Akşam yemeği ve sinema' programından çıkabilecek tüm terslikleri düşünmeme rağmen bu asla aklıma gelmedi." Olivia tahtaya yaklaştı, sonra kocaman açılmış gözlerle hızla arkasına döndü. "Oley! Biz de gidelim! Wes, babandan biletleri al," dedi. "Belki yakınlarda oturabiliriz!"

Evet. Bu epey dikkat dağıtıcı olacaktı.

21 Aralık Pazar

Kör Randevu #6: Camille Yenge'nin Seçimi

Kahvaltı kalabalığı evden ayrılmıştı; Nonna üst katta kilise için hazırlanıyordu ve Papa oturma odasındaki koltuğunda öğlen şekerlemesini yapıyordu. Hâl böyleyken bunun Addie'yle arayı kapatmak için mükemmel, sessiz bir zaman olduğunu düşündüm.

"Griffin benim için bir hediye bırakmış," dedim ona.

"Neymiş?"

"Bekle, sana bir fotoğrafını göndereceğim." Bileziği kutudan çıkardım ve harflerin bileğimin üzerinde görünmesi için onu koluma taktım. Bir fotoğraf çekip hemen Addie'ye gönderdim.

"Geldi mi?"

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra sordu. "Bunlar isimlerinizin başharfleri mi?"

"Evet." Ona hediyeyle birlikte gelen notu okudum.

"Ah," dedi.

"Bu garip mi?"

"Eh, garip çünkü bunu sen ondan ayrıldıktan sonra almışa benziyor. Aynı zamanda hediyeni almak için Noel'den önceki güne kadar beklemesi biraz *iyy*."

Evdeki ağacımızın altındaki, üzerinde Griffin'in adı yazan, üç hafta önce satın aldığım paketli hediyeyi hatırladım.

Mutfak kapısı açılıp kapandı ama ayağa kalkmadım. Aile odamızın kapısında dikilen Wes'i görünce çok şaşırdım.

"Seni bir dakikaya tekrar arayacağım," dedim Addie'ye ve o nedenini soramadan aramayı sonlandırdım.

"Selam," dedim. "Naber?" Sesim fazla mı yüksekti? Galiba fazla yüksekti. Arabada Charlie'yle konuşmasına kulak misafiri olmam ve dün akşam beni kurtarmaya gelmesiyle beraber resmen onun yakınında kendimi tuhaf hissediyordum.

Kanepede yanıma oturdu ve ufak bir tüp dudak parlatıcısını gösterdi. "Herhalde bu senin çantandan düştü. Bu sabah kamyonetimde buldum."

"Ah! Evet, o benim!" Evet. Sesim fazla yüksekti.

Parlatıcıyı almak için elimi uzattığımda bileğime kısaca baktı. Ben onu durduramadan, bileziği inceleyebilmek için elimi yukarı kaldırdı. "Bu yeni mi?"

Süslemelerinin ne olduğunu fark ettiği ânı gördüm.

"Evet," diye cevap verdim.

Elimi serbest bıraktı.

"Şey, her neyse. Sadece bunu sana geri vermek istedim. Bir de Margot ile Anna'nın durumunu öğrenmek."

Şimdi kendini kapatmıştı. Bu bileziği odanın karşısına fırlatmak istiyordum. Sanki Griffin beni bununla damgalamıştı.

"Margot ve Anna hemen hemen aynı. Sabah onunla konuştum ve bana birkaç fotoğraf daha gönderdi," dedim. "Annem bir süre daha hastanede kalacaklarını söyledi ama Anna erken doğduğu için bu normalmiş."

Wes kafasını aşağı yukarı sallayıp gözlerini boşluğa dikti.

"Hokey maçına bilet alabildin mi?" diye sordum.

Bir baş onayı verirken hâlâ bana bakmıyordu. "Evet, babamda kullanmadıkları birkaç bilet vardı." Kanepeden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Sanırım seninle orada görüşeceğiz."

Lütfen geri dön veya *Bana kalırsa bu bilezik çok tuhaf* ya da bir sürü başka şey söylemek istiyordum fakat ağzımdan çıkan sadece, "Tamam," oldu.

Ben kapıya boş boş bakarken bir noktada Nonna kiliseye gitmek için hazırlanmış hâlde ortaya çıktı.

"Evet, ben gidiyorum. Yakında dönerim."

Oturduğum yerden sıçradım. Bir oyalanmaya ihtiyacım vardı. "Bekle!" dedim ve Nonna arka kapıda durdu. "Bana üzerimi değiştirmem için birkaç dakika ver. Seninle geliyorum."

Kilise eski, büyük ve gerçekten güzeldi. Mihraptan üç sıra geride boş bir yere sıkıştık. Ben ayinin başlamasını beklerken dümdüz karşıya bakıyordum oysa Nonna sırada dönerek yoklama yaparmışçasına kim var kim yok diye kontrol ediyordu.

Ona doğru eğilerek fısıldadım, "Kimi arıyorsun?"

Gri saçları yanağımı gıdıkladı. "Burası oğlanlara göz atmak için kusursuz bir yer. İhtiyacın olan bu, pazarları kiliseye giden iyi bir oğlan."

İşte şimdi can havliyle kaçmak istiyordum. Bana birini *kilisede* mi ayarlamaya çalışıyordu?

"Ah, bak," dedi etrafımızdaki sıralarda oturan herkesin dikkatini çekmeye yetecek kadar yüksek sesle. Neyi işaret ettiğini görmek için hepsi döndü. "Shirley'nin torunu onunla birlikte oturuyor, üstelik büyüyüp yakışıklı bir genç adam olmuş." Nonna beni dürttü. "Sophie, onunla ilgili ne düşünüyorsun?"

Şimdi de herkes Shirley'nin torununa bakmaya çalışıyordu. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini kimsenin görmemesi için onu ellerimle örttüm.

Önümüzde oturan kadın sıranın üzerinden eğildi. "Onunla birlikte kalıyor çünkü uyuşturucu yüzünden okuldan atılmış," dedi kadın. *Uyuşturucu* kelimesini öyle kısık sesle fısıldadı ki onu güçbela duyabildim.

"Ah, pekâlâ, bu olmaz," dedi Nonna.

Bu felaketi parmaklarımın arasından izlerken kadının daha da yakına uzandığını gördüm. Doğruca kucağımıza devrileceğinden korkuyordum. "Torunum Thomas'ı gördünüz mü? Çok iyi bir oğlandır!" Yanında oturan ve benim kadar sinir olmuş görünen oğlanı abartılı bir baş hareketiyle işaret etti. Ona en iyi, *Büyükannelerimiz bu kadar utanç verici olduğu için üzgünüm* bakışımı attım.

Başını eğerek bunu kabul etti ve önüne döndü.

Nonna kadının omzunu sıvazlayarak, "Yakışıklı oğlan!" dedi.

Neyse ki org müziği yükselerek mekânı doldurdu ve Nonna'nın sözlerinin geri kalanı tepemizdeki balkondaki koro tarafından bastırıldı.

Ben mutfak masasında otururken Nonna ocağın başında büyük bir tencere spagetti pişiriyordu, bu fırtına öncesi sessizlikti. Öğle vaktinde herkes pazar öğle yemeği için burada olacaktı.

"Bu ikisi gülünçleşiyor," dedi Nonna randevu panosunu işaret ederek. Sal Dayı ve Michael Dayı sekiz numaralı randevuyu seçme hakkının kimde olduğu konusunda hâlâ tartışıyordu. Kendi adlarını üstte tutmaya çalışan dayılarım oraya birbirinin üstüne yapışkanlı not kâğıtları bırakıp duruyordu.

"Bu konuda bir kural koyman gerekecek çünkü bir günde iki randevuya çıkmayacağım."

Nonna dilini şaklattı. "Her şey hallolur."

O pişirme işine, ben de Addie'nin mesajıma cevap vermesini beklemeye geri döndüm.

Griffin'in adı ekranda belirdiğinde yumuşak bir vızıltı oldu ve midem altüst oldu. Noel arifesinden beri ondan hiç haber almamıştım.

Kaydırıp mesajını açtım.

GRIFFIN: Senin için bıraktığım hediyeyi aldın mı?

Birçok kez bir teşekkür mesajı yazmaya başlamış ama asla GÖNDER'e basmamıştım. Bu daha çok, hediyeyle ilgili ne düşüneceğimi bilemediğimdendi.

BEN: Aldım. Teşekkür ederim. Onu ne zaman eve bıraktın?

GRIFFIN: Noel arifesinde tekrar oraya geldim ama kimse seni bulamayınca onu anneannene bıraktım

Herhalde o geldiğinde Margot ile Anna'yı görmek için çoktan yola çıkmıştık. Nonna gittiğimizi bu sayede anlamış olmalıydı.

GRIFFIN: Nasıl hissettiğini anlamaya çalışmanın benim için sorun olmadığını söylemek istedim tekrardan ama aynı zamanda diğer erkeklerle daha fazla fotoğrafını görmediğim için mutluyum.

Buna verecek bir yanıtım yoktu. Bunun üzerine Nathan'la dün akşamki randevumdan bir fotoğrafın nasıl görüneceğini aklımdan geçirince elimde olmadan güldüm. Belki kamyonette otururken kucağımıza yayılmış fast food paketleriyle ve önümüzde oynayan on sekiz yaş üstü filmden sahnelerle bir fotoğrafımız olurdu? Veya belki arkamızdaki yetişkin oyuncakları rafı eşliğinde ben ve Alma'nın bir fotoğrafını paylaşmalıydım?

Ancak Griffin'in mesajında beni gıcık eden şey bu randevulara çıkmamın onun için *sorun olmadığını* söylemesiydi. Bir yanım bunun onun için sorun olup olmamasını umursamıyordu – bu onunla değil benimle ilgiliydi. Diğer yanım ise şunu merak ediyordu: Birine gerçekten âşık olsaydım, onun başka birileriyle randevuya çıktığını görmeyi sorun etmez miydim?

Neyse ki Nonna sarımsaklı ekmeği fırından çıkarmamı istediğinde bunu cevaplamaktan kurtuldum.

Dakikalar içinde insanlar arka kapıdan akın etmeye başladı ve gürültü seviyesi on katı yükseldi. Şeytani Jo'ları gördüğümde nasıl davranacağım üzerinde biraz düşünmüştüm fakat Maggie Mae Yenge ile Marcus Dayı'nın yanlarında sadece Jo Lynn'le içeri girmesine hazırlıklı değildim. Mary Jo'nun girmesini bekleyerek kapıya bakıp dursam da ortaya çıkmadı.

"Tamam, bir tuhaflık var," dedi Olivia arkamdan. "Onlar her zaman birliktedir. Yani her zaman."

"Biliyorum," dedim.

"Üstelik bir konuşma hazırlamıştım! Dün akşam sana yaptıkları için onlara verip veriştirecektim."

Ona dert etmemesini söyleyemeden önce Charlie hızla mutfağa girdi ve tam önümüzde durdu.

"Mary Jo'nun neden burada olmadığını mı merak ediyorsunuz?"

Olivia onun omzuna bir yumruk attı. "Tabii ki, dökül bakalım."

Charlie bize doğru eğildi. "Aiden dün akşam ondan ayrılmış."

"Niçin?" diye sordu Olivia şaşkın bir sesle.

"Duyduğuma göre Mary Jo onu Soph'la flört etmekle suçlamış. Küplere binmiş. Sanırım bunu sürekli yapıyormuş ve Aiden bundan bıkmış."

"Benimle flört etmiyordu!" dedim. "Bana yeğeninin fotoğraflarını gösteriyordu." Aman Tanrım. Mary Jo için kötü hissetmemeliydim ama ufak bir parçam kötü hissediyordu. Bir ayrılığın ne kadar korkunç hissettirdiğini biliyordum.

"Buna hemen son ver, Soph," dedi Charlie. "Yüzündeki o ifadeyi görüyorum fakat onun için üzülmüyoruz!"

Nonna yanımızdan geçti ve masayı hazırlamamızı söyleyerek bizi kovdu.

"Sence Nonna onun için bir randevu panosu hazırlayacak mı?" diye sordu Olivia birkaç dakika sonra tabakları masaya yerleştirirken. Gümüş sofra takımıyla onu takip ediyordum.

"Hiçbir fikrim yok!" dedim. Nonna'nın geçen hafta çıkardığı ve Olivia, Charlie, Sara, Graham, Jake ve benim sahiplendiğimiz ilave masaya ilerledik. Jake onu UM (Ufaklık Masası) ve MSS'nin (Mama Sandalyesi Sırası) aksine BMBAK (Büyük Masaya Bir Adım Kala) olarak adlandırıyordu.

Sonunda Patrice Teyze mutfak tezgâhındaki boş bar taburesini fark etti.

"Mary Jo nerede?" diye sordu.

BMBAK'deki herkes yaptığı işi bıraktı ve kafasını kaldırıp baktı.

Maggie Mae Yenge taburesinde hızla döndü. "Uyandığında

rahatsız hissediyordu, bu sebepten ona evde kalıp dinlenmesini söyledik. Kısa sürede turp gibi olacaktır."

"Sahiden bu ailede bir şeyi sır olarak saklayabileceğini mi düşünüyor?" diye fısıldadı Sara.

"Herkesin Maggie Mae Yenge'den ne kadar korktuğunu hafife alıyorsun. Hepimiz bu konuda konuşacağız ama onun önünde değil," diye ekledi Jake.

Graham da başını onaylarcasına salladı. "Nonna'nın bile bir şey söylemeyeceğine bahse girerim."

Şimdi Mary Jo için daha da kötü hissediyordum. İlk başta kör randevu panosuna gösterilen ilgiden nefret etsem de bunun beni garip bir şekilde aileme daha fazla yaklaştırdığını inkâr edemezdim. Mutluluğunuzu destekleyen bunca insanın olması oldukça iyi hissettiriyordu. Ve Mary Jo bunun bir parçasına sahip olma şansını kaçırabilirdi.

❄ ♥ ❄

Aile elbette Nonna'nın spagetti öğle yemeğinden sonra beni hokey maçı için kimin almaya geleceğini görmek amacıyla kaldı. Şey, Maggie Mae Yenge ve onun ekibi dışındaki herkes.

"Yarın geç saate kadar çalışmak zorundayım," dedi Ronnie Enişte. "Evden alma faslını kaçırmamam için o sırada birinin beni görüntülü araması gerekiyor."

Charlie merdivenin yakınında Graham'ın yanında duruyordu. Ona doğru eğilerek, "Bu hokey maçları yaklaşık iki saat sürüyor. Maç saat üçte başlarsa, o hâlde beş gibi bitecektir. Ve arenadan buraya arabayla yirmi dakika kadar sürer."

Graham bir elini kaldırdı. "Ama bu Sophie dün akşamki gibi randevunun yarısında sıvışmazsa geçerli. O tipi sepetlemeden önce hiç değilse filmin bitmesini bekleyeceğini düşünüyordum."

Dün akşamki bahsi Jake kazanmıştı –bunun sebebi programın sadece *akşam yemeği* kısmını duyup *film* kısmını kaçırmış olmasıydı– ve gün boyunca bunu herkesin başına kakıp durmuştu. Charlie ve Graham bu akşam onu yenmekte kararlıydı.

Onlara yaklaştım. "İçeriden bilgi almak ister misiniz? Camille Yenge büyük ihtimalle nispeten düzgün birini seçmiştir, yani erken ayrılacağımı öngörmüyorum."

Charlie ve Graham bahis tablosunda 17:25 ile 17:30 boşluklarına isimlerini karalarken gülümsüyordu.

"Fakat kazanırsanız bana yarısını borçlusunuz," dedim yanlarından uzaklaşmadan önce.

"Hey," diye söylendi Ronnie Enişte odanın diğer tarafından. "Siz geri kalanımızın bilmediği bir içeriden bilgi mi aldınız?"

Charlie başını iki yana salladı ve gözlerini devirdi. "Lütfen. Sophie'nin sağı solu belli olmaz. Şu randevulardan birinde ne yapacağını asla kestiremezsin."

Ronnie Enişte'ye dönerek omuz silktim. "Bunda bir doğruluk payı var."

Wes randevuya çıkacağım oğlanın gelmesi için belirlenmiş vakitten hemen önce damladı. Olivia ve benim yanımda durduğunda, "Merhaba," dedim.

Beni başıyla selamladı. "Merhaba."

Ben başka bir şey söyleyemeden önce kapı zili çaldı ve kalabalık sessizliğe büründü.

"Bu gittikçe gülünçleşiyor, millet," dedim kapıya ulaşmak için ailemi ite kaka ilerlerken. Ailemden pek çok kişi bahsini yazmak için kapışıyordu.

Kapıyı hızla açtığımda diğer tarafta tanıdık bir yüz görmek beni şaşırttı.

"Selam!" dedim coşkuyla.

"Selam," dedi Wyatt kapıdan girip bana çabucak sarılırken. Wyatt'la geçen yaz Camille Yenge hepimizi büyük bir evcil hayvan sahiplendirme faaliyetine yardım etmemiz için ikna ettiğinde tanışmıştım. Wyatt ve ben, kurtarılmak için en iyi şansa sahip olsunlar diye organizasyon başlamadan önce tüm köpekleri yıkamıştık. Gerçekten iyi biriydi ve en az bir ortak özelliğimiz vardı –Camille Yenge'ye hayır diyememiz– ama en çok da bu

randevu pek fazla sürpriz barındırmıyormuş gibi görünmüştü için rahatlamıştım.

"Durun! Bu kurallara aykırı!" diye bağırdı Michael Dayı. "Birbirlerini zaten tanıyorlar. O hâlde bu bir kör randevu olamaz."

Camille Yenge aceleyle öne çıktı. "Yanlış. Sophie bu akşam onunla çıkacağını bilmiyordu. Bu tam da kör randevunun tanımı."

Wyatt ve ben sadece boş gözlerle onlara bakıyorduk. Kesinlikle kafayı oynatmışlardı ve saat daha 14:30'du.

"Daha önce sadece bir kez karşılaştık," dedi Wyatt. "Ve birbirimizi gerçekten tanımıyoruz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi yola çıkmazsak maçın başını kaçıracağız. Ve daha önce hiç hokey maçına gitmediğim için bunun olmasını *gerçekten* istemiyorum. Sizinle sonra görüşürüz." Wyatt'ın elini tutup onu açık kapıdan dışarı çektim. "Ah, bu arada bizi beklemeyin. Eve dönerken bir dondurmacıya uğrayabiliriz." Graham ve Charlie'ye göz kırptım. Dayılarım ve enişteleriyle bir araya toplanıp endişeyle fısıldaşmaya başladı.

Camille Yenge ön verandadan el sallarken, "Orada görüşürüz!" dedi.

"Bizimle mi geliyor?" diye sordum Wyatt'a, arabasına giderken.

Wyatt omzunun üstünden baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Ten rengi çok soluktu, dolayısıyla yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı saklayamıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Seni bu maça götürmek ister miyim diye sordu ve ben de elbette dedim. Bana biletleri verdi. Tüm bildiğim bu."

Arenaya giderken geçen yazdan bu yana arayı kapattık. Wyatt, Olivia, Charlie ve Wes'le aynı okula gidiyordu ama onları iyi tanımıyordu çünkü kocaman bir okuldu. Benim okulum çok küçük olduğundan bunu kafamda canlandırmam zordu. Son sınıftan ve üniversite seçeneklerinden konuştuk ve çok geçmeden varmıştık.

Wyatt arabasını sezonluk bilet sahiplerine ayrılan kapıya çekti. "Teyzen bize bir otopark bileti de verdi," dedi.

Bu aklımı başımdan alıyordu. Burada bir buz hokeyi takımı olduğunu bile bilmiyordum. Bir de Camille Yenge büyük bir buz hokeyi hayranı mıymış?

Park ettiğimizde arabadan indim ve bölgeyi inceledim. "Neden tüm bu insanların köpekleri onlarla birlikte?"

Wyatt ve ben kendi etrafımızda döndük ve evet, girişe yürüyen neredeyse herkesin tasmalı bir köpeği vardı. Küçük köpekler. Büyük köpekler. İkisinin arasındaki her boyda köpekler. Birdenbire Camille Yenge'nin randevu seçimi daha mantıklı bir hâl almıştı.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi Wyatt. Biraz sonra birden durup binanın yan tarafında asılı duran geniş bir afişi işaret etti. Şöyle yazıyordu:

KÖPEĞİNİZİ SAHAYA GETİRME GÜNÜ!
Maça tüm köpekleri bekliyoruz
(Sahipleri de isterse eşlik edebilir)

"Ah, vay canına," diye mırıldandı Wyatt.

Wyatt taranmaları için biletlerimizi uzattı ve içeri girdik. Giriş holü yerel hayvan kurtarma görevlilerinin, evcil hayvan kuaförlerinin ve veterinerlerin masalarıyla doluydu. Hatta sahiplenilmeye hazır evcil hayvanlar bile vardı. Annemin beni muhakkak öldüreceğini bilmesem buradan kesinlikle sevimli ve tüylü bir canlıyla ayrılırdım.

Bizi koltuklarımıza götürecek koridora girmeden hemen önce Camille Yenge'yi geçen sene kendisine bir organizasyonunda yardım ettiğimiz aynı hayvan kurtarma grubunun masasında gördük. Durup el salladık.

"Bu muhteşem, değil mi?" diye haykırdı holün karşısından.

"Oldukça heyecan verici!" diye haykırarak karşılık verirken sesimin fazla yüksek çıktığından biraz endişelendim. Gerçi endişe etmeme gerek yoktu – köpek havlaması sesinden duyulmak imkânsızdı.

Wyatt biz arenaya girerken biletlerimizi inceliyordu. Müzik gürültülü ve eğlenceliydi, aynı zamanda spiker maçın ilk arasında gerçekleşecek olan Buz Üstünde Köpekçik Geçidi'yle ilgili bağırıyordu.

"Yerlerinizi bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Mudbugs tişörtlü bir adam Wyatt'a.

"Lütfen," dedi Wyatt biletleri uzatırken.

"Ah! Localardan birindesiniz." Adam camın bitişiğinde, kare şeklinde bölünmüş birkaç alanı işaret etti. Kare şeklinde bölünmüş her alanda bir L koltuk ve Papa'nınkine benzer iki tane kabarık yatar koltuk vardı. "Siz ortadakindesiniz. Tam buz sahasının merkezinde."

"Tamam, teşekkürler," diye karşılık verdi Wyatt. Şaşkınca bakıştıktan sonra onu koltuklarımıza doğru takip ettim.

Her alanın etrafı koltukla aynı yükseklikteki kısa bir duvarla çevriliydi ve içeri girmek için sadece küçük bir açıklığı vardı. Dahası koltuğun önünde, üstünde bir çift su şişesi bulunan bir tepsi olan bir sehpa vardı.

Wyatt cama yürüyerek, "Bu çok güzel. Demek istediğim, burada neredeyse buzun tam üstündeyiz," dedi.

Su şişelerine dayanmış bir notu kaldırdım, *Maçın tadını çıkarın! Sevgiler, Camille Yengen.* "Sanırım ilk buz hokeyi maçını izlemenin en iyi yolu bu," dedim bir sırıtmayla. Burası soğuktu, beklediğimden daha soğuktu ve bir ürpertinin bedenimde tepeden tırnağa dolaşmasına engel olamadım.

Wyatt ceketini çıkardı ve omuzlarımın üstüne koydu.

"Olmaz, ceketin olmadan sen üşüyeceksin," dedim onu geri vermeye çalışırken. Elimi hafifçe itip uzaklaştırdı.

"Bu kazağın altında uzun kollu bir tişörtüm var. Böyle iyiyim."

Ceketi kendime daha fazla çektim ve koltuklardan birinin kenarına oturdum. Bu loca çok güzeldi ama sadece ikimiz için müthiş derecede büyük bir alandı. Arkamızdaki standart koltuklarda yükselen insan ve köpek kalabalığına baktım. Bu beni bir akvaryumdaymışız gibi hissettirdi biraz.

"Maçı olduğu kadar bizi de izleyeceklermiş gibi hissediyorum," dedim. Wyatt tribüne bakmak için arkasını döndü. O sırada Camille Yenge locaya girdi.

"Ee, ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Onun locayı mı yoksa taşıdığı dört küçük yavru köpeği mi kastettiğinden emin değildim.

"Tanrım! Ne kadar da sevimliler!" diye ciyakladım. Bir tanesini onun kollarından çektim ve burnumu kürküne gömdüm.

Teyzem diğer üçünü Wyatt'a verdikten sonra, kolları aynı şekilde köpek yavrularıyla dolu olan bir başka kadına işaret etti. "Onları buraya getir, Donna!"

Donna locamızdaki yavru köpeklerin sayısını ikiye katladı. Yavrular mobilyaların üzerinde ağır ağır yürüyor, su şişelerini deviriyor ve halı boyunca birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyorlardı.

"Donna ve ben maçı köpek parkını yeniden yapılandırmak için imza toplayarak geçireceğiz, dolayısıyla bu kürklü bebeklerin oyalanabilmesi için bir yere ihtiyacımız var."

"Ah, tamam," dedim. Bir yavru Wyatt'ın ayakkabı bağcığını kemirirken bir diğeri kot pantolonumun paçasına tırmanıyordu.

"Kapıyı kapatın yeter, kendi başlarının çaresine bakarlar," dedi Camille Yenge. Ardından o ve Donna locadan aceleyle çıkıp gitti.

"Kesinlikle bunu bekliyor olmalıydık," dedi Wyatt.

"Gerçekten öyle," diye karşılık verdim.

Yavru köpekler ufak kare alanı keşfederken ikimiz de içlerinden birinin şimdiden halıya çişini yaptığını fark ettik.

"Sence kaçabilirler mi?" diye sordu Wyatt.

Omuz silktim. "Belki onlara yardım etmeliyiz?" Yalnızca kısmen şaka yapıyordum.

Tam Wyatt ile ben oturabilmek için kanepede biraz yer açabilmişken Olivia'nın arkamızda bir yerden bağırdığını duydum, "Soooopppphhhieeee!"

Arkama döndüm ve onu bulana dek her sırayı inceledim. En üst sıradalardı – yani bizden mümkün olabildiğince uzaktalardı.

Kolumu havaya kaldırıp el salladım. Olivia da el sallayarak karşılık verdi. İkisi de sırıtan ve sahaya en uzak koltuklarından bana el sallayan Charlie ile Wes'i görmeyi beklemekle birlikte yanlarında Sara, Graham ve Jake'i de görmeyi beklemiyordum.

"Yukarıdakiler senin ailen mi?" diye sordu Wyatt.

Hızla ona döndüm. "Evet. Hepsinin geleceğinden habersizdim. Bu randevu olayı ailemin kendisini aşırı kaptırdığı çok garip bir seviyeye taşındı."

Wyatt bir kahkaha atarak yanıma oturdu. "Bence büyük bir ailen olması harika. Benimki annemin yemek masasını bile doldurmuyor."

Işıklar kısıldı. Buza yansıtılan bir projektör, süslü kırmızı bir elbise giymiş ve Milli Marşı söyleyerek buzda kayan bir kızı öne çıkarıyordu.

Kız marşı söylemeyi bitirdiği sırada Olivia, "Selam!" dedi.

Kanepede dönüverdim. Locanın kapısına dikilmiş aile üyelerim, yavru köpeklerin dışarı bırakılmak için hevesli göründüğü kadar içeri alınmak için hevesli görünüyorlardı. Wes burada ne aradığından emin değilmişçesine kalabalığın arka tarafında duruyordu.

Wyatt da yüz ifadelerini okuyabilmiş olmalıydı çünkü, "Hepiniz burada bizimle birlikte mi oturmak istiyorsunuz?" dedi.

Dinleyen herkes sadece kibarlık ettiğini anlayabilirdi ama ailem derhal içeri atıldı.

Charlie yavru köpeklerden birini kucağına alarak yatar koltuklardan birine pat diye kendini bıraktı. "Dostum, şu maçlardan birini işte böyle seyretmelisin." Graham ve Jake yandaki locada oturan kızlarla sohbet edebilmek için kısa duvara abanıyordu. Sara ve Olivia, halının temizliği şüpheli görünmesine rağmen yere oturdu ve saniyeler içinde ikisi de yavru köpekler tarafından kuşatıldılar.

Daha önce bir hokey maçını televizyondan bile izlememiştim, bu yüzden ilk periyot süresince buzu izlemeye ve köpeklerden hiçbirinin kaçmadığından emin olmaya eşit ölçüde zaman har-

cadım. Hemen önümüzdeki faaliyetten büyülenmemek zordu... aynı anda sekiz yavru köpekle çekişirken ne kadar mümkünse.

Spiker haykırdı, "Güç oyunu!" ve herkes tezahürat etti.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum özellikle birine yöneltmeden.

Wyatt cevap vermek için ağzını açsa da Jake kanepede pat diye yanıma oturdu.

"Diğer takımın yirmi üç numaralı oyuncusu sopasını savurduğu için ceza kulübesine gönderildi, yani buzda onlardan daha fazla oyuncumuz var demek oluyor," dedi.

Graham yerde önüme oturdu ve üç yavru köpeği kucakladı. "Bu, skor yapmaya çalışmak için en iyi zamandır."

Oyuncular birbirlerini pleksi duvara çarpıyordu ve biz olan bitenden sadece birkaç santimetre uzaklıktaydık. Jake ve Graham'ın aralıksız yorumları sayesinde güç oyunları, skor yapmak ve ani ataklar hakkında iyi kötü bilgi sahibi olmuştum.

Wyatt, Jake'in üstünden eğilerek, "Ben tuvalete gidiyorum. Dönüşte büfeden getirmemi istediğin bir şey var mı?" dedi.

Jake, "Patlamış mısır!" dedi. Yan tarafına dirseğimi geçirdim. "Ne?"

Ona bir bakış attım. "Ben hâlimden memnunum, Wyatt. Teşekkürler!"

Wyatt başıyla onaylayıp locadan ayrıldı. Jake, Mudbugs'ın az önce kazandığı penaltıyla ilgili Graham'la çok teknik bir muhabbete girdi. Ben de kanepede kayarak ilerleyip Wes'e yaklaştım. Gözleri buza odaklı hâlde kanepenin kolunda otururken güçbela alanımızın içinde sayılırdı.

"Hey," dedim.

Bana şöyle bir bakarak, "Hey," dedi.

"Maç iyi gidiyor," dedim azıcık fazla coşkuyla.

Wes başını olumlu anlamda salladı. "Evet, şimdiye kadar iyi bir sezon çıkardılar."

"Resmî olarak randevuların yarısını bitirdim," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığımdan. Bileziği gördüğünde ne

düşündüğünden emin değildim ancak Griffin'e dönmeye niyetimin olmadığını bilmesini istiyordum.

Bana baktığında yüz ifadesini okuyamıyordum. "Her şeyin normale dönmesinden mutlu olacağını biliyorum."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Tatili bu şekilde geçirmeyi beklemiyordum ama her şeyin düşündüğümden daha iyi ilerlediğini itiraf etmek zorundayım."

Şifreli konuşuyormuşum gibi hissediyordum. Neden arabada onun Charlie'yle yaptığı gibi açık konuşamıyordum? *Griffin'le herhangi bir şey yapacağıma siz üçünüzle birlikte hiçbir şey yapmamayı tercih ederim.*

"Evet, eminim Griffin aptalca bir hata yaptığını şimdiye kadar fark etmiştir."

Ben Wes'i düzeltemeden Mudbugs bir gol attı ve tüm arena tezahüratla yıkıldı. Kalabalığın çoğu buzun üstüne küçük, plastik kerevitler fırlattı ve buz patenli sevimli çocuklar neredeyse kendi boyutlarındaki küreklerle hepsini topladı.

Wyatt yanıma oturdu. "Görünüşe göre tam zamanında dönmüşüm," dedi başıyla buzu işaret ederek.

Wes yerinden çevik bir hareketle kalkarak Charlie, Jake ve Graham'ın oturduğu koltuğa geçti.

"Böyle istila edildiğimiz için üzgünüm," dedim. Ve *üzgündüm*. Bu durum Wyatt için adil değildi.

Omuz silkti. "Sorun değil. Onlar için de yerimiz var."

İlk periyot biter bitmez Camille Yenge çıkageldi. "Ah, güzel! Bu, işleri kolaylaştıracak," dedi locadaki kalabalığı görünce.

Bu noktada, bana randevuyu ayarlayan akrabam anlamadığım bir şey söylediğinde biraz paniğe kapılıyordum. "Neyi kolaylaştıracak?"

"Her yavru köpeğin bir insanı var! Geçit töreni için çok daha kolay olacak."

Evcil hayvan sahipleri buzun üstünde köpekleriyle birlikte sıraya diziliyordu. Hoparlörlerden "Who Let The Dogs Out?"*

* Köpekleri Kim Serbest Bıraktı? –*çn*

çalıyordu ve şarkıcı her havlama sesi çıkardığında köpekler çıldırıyordu.

Camille Yenge tasmaları elden ele dağıtmaya başladı. "Birer yavru seçip beni takip edin!"

"Neler oluyor?" diye sordu Olivia.

Graham'ın gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten bu köpeklerle birlikte buza mı çıkacağız?"

"İçlerinden biri oraya kakasını yaparsa ne olacak?" diye sordu Charlie.

Wes güldü. "Sanırım kaka yapan seninkiyse onu temizlersin."

Camille Yenge bizi locamızın yakınındaki bir yan kapıya yönlendirdi ve biz tek sıra hâlinde buzun üstüne çıkarken onu açık tuttu. Daha önce hiç buzda yürümemiştim ve kaymadan önce yalnızca iki adım atabildim. Kollarım tutunacak herhangi bir şey bulmaya çalışırken kuş gibi çırpındı ama boşunaydı. Düşüyordum.

Kendimi gülünç bir duruma düşürmeme saniyeler kala biri beni belimden yakaladı ve ayaklarımın tekrar sağlam basması için destek oldu. Onun Wyatt olduğunu sandım ama Wes'ti.

"Yürümeye çalışmak yerine ayaklarını sürü," dedikten sonra beni serbest bıraktı. Ancak henüz dengemi sağlamamıştım ve bir kez daha düşmeye başladım.

Wes ellerini kalçalarımda sıkılaştırarak beni buza sabitledi. "Seni bırakırsam düşer misin?" diye sordu.

Nefesim kesildi. "Sanırım nasıl yapacağımı anladım."

Fısıldadı, "Unutma: Yürüme, ayaklarını sürü." Hemen sonra gitmişti.

Tavsiyesine uyarak ayaklarımı başlangıç çizgisine doğru sürüdüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Sara ciyakladı, "Kerevit kostümü giyen şu sevimli, küçük, pofuduk tüylü köpeğe bakın!"

Olivia onun yanına ilerledi ve onlar diğer köpeklere bakıp *oyy* ve *ayy* sesleri çıkarırken ben ise ayaklarımın bir kez daha yerden kesilmemesi için dua ediyordum. Yavru köpeğim soğuktan hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden ayaklarıma otur-

maya çalışıyordu. Bunun da dengemi korumama hiç yardımı dokunmuyordu.

Wyatt yanıma kaydı ve buz sahasında ilerlerken yanımda kaldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Hemen başımla onaylarken yanaklarımın fazla kızarmış görünmediğini umuyordum. Buzdan havlama sesleri yankılanıyordu ve birden fazla sarı birikintinin yanından geçmiştik.

Buz parlatıcı araç ardımızdan yavaşça bizi takip ederken sonunda sahayı turlamayı bitirdik ve maç yeniden başladığı sırada locamıza geri döndük. Mudbug oyuncularından biri rakiplerinden birinin yüzünü önümüzdeki cama çarptığı her defasında Graham ve Jake de cama vuruyordu. Zavallı adamlar iki taraftan da hırpalanıyordu.

İkinci periyotta Wyatt'ın yakınında kalmak için gayret sarf ettim. Önümüzdeki hareketin –havlayan köpekler ve diğer takım pakı kaybettiği her seferinde "Beceriksiz" diye haykıran taraftarlar– üzerinden konuşmaya çalışmamıza rağmen boşa kürek çektiğimizi hissediyordum. Tam yanımdaki Wyatt'ın söylediklerindense locanın diğer tarafındaki Wes'in hareketlerine daha dikkat kesilmiştim.

İkinci araya ulaştığımızda maç yeterince çabuk bitemeyecekmiş gibi hissediyordum.

"İlk aradaki köpekçik geçidinden daha iyisini nasıl yapacaklar?" diye sordu Sara. Yeniden yavru köpeklerle kuşatılmış vaziyette yerde oturuyordu ve içlerinden birini eve götürmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyordum.

Oyuncular soyunma odasına gider gitmez bir adam buzun üstünde patenle kaymaya başladı. Bir smokin giyiyor ve elinde bir mikrofon tutuyordu; sesi arenada yükseldi.

"Bayanlar ve baylar," dedi. "Zaman geldi!"

"Kiss Me*" şarkısı hoparlörlerden çalmaya ve buz sahasının üzerinde asılı duran dev ekranda kırmızı kalpler hoplamaya başladı. Midem altüst oldu.

* Öp Beni –*çn*

"İşte karşınızda Öpücük Kamerası!" diye bağırdı sunucu.

Kamera daha yaşlı bir çiftte durdu, gülümseyip el salladılar ve ardından çabuk bir öpüşme için birbirine yaklaştılar. Kamera yeniden kalabalığa çevrilerek utanmış görünen bir çiftte durdu. Başları çarpıştı ve gülmeye başladılar.

Birçok çift daha öpüştü ve şarkının sesi alçaldı. O zaman sunucu konuştu, "Bu akşam stadımızda çok özel bir çiftimiz var! Sophia ve Wyatt!"

Hemen sonra, *Aman Tanrım*, büyük ekrandaydık.

"İlk randevularındalar! Umarız ilk öpüşmeleri için fazla erken değildir!"

Sürünerek bir çukura girmek ve orada ölmek istiyordum. Tribündeki insanlar öpüşmemiz için bize tezahürat ediyordu, locamızdaki herkes ise kahkahalar atarak fotoğrafımızı çekiyordu. Şey, Wes dışında herkes. Onun beni geçen gece öpmesini ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemedim.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Wyatt. Yanakları kıpkırmızıydı.

Arkamdaki Wes'e bir göz attım ve bakışlarımız buluştu. Sonrasında locadan çıkıp gözden kayboldu.

Tekrar Wyatt'a baktım ve başka ne yapacağımı bilemeyerek başımla bir onay verdim. Bana yaklaştı. Dudakları benimkilere değmeden hemen önce hafifçe kımıldadım ve ağzı benimkinin kenarını sıyırdı. Hızlıydı ve büyük ihtimalle ikimiz dışında kimse bunun gerçek bir öpüşme olmadığını bilmiyordu. Kalabalık çıldırdı.

Geri çekilip birbirimizden uzaklaştık, neyse ki ekran artık bizi yayınlamıyordu.

"Bu gerçekten tuhaftı," diye fısıldadı.

Güldüm. "Camille Yenge'yi öldüreceğim," dedim.

Çocuklar ödül kazanmak için buzda merkez çizgiden bir paka vurup gol atmaya çalışıyordu. Wes koltuğuna döndü mü diye görmek için tribünü inceledim. Tepkisini ölçmek için ölüyordum.

Ama gitmişti.

Maç bittiğinde Charlie bizi âdeta arabaya sürükledi.

"Bahis zamanıma yarım saat kaldı," diye bağırdı. "Acele edin, millet!"

"Wes nereye kayboldu?" diye sordu Olivia.

"Büfede tanıdığı birkaç kişiye rastladığını söyledi. Sanırım bir partiye gidiyorlardı," diye cevapladı Graham.

Hayal kırıklığı içime bir bıçak gibi saplandı. Sebebi bu muydu yani? Yoksa gerçekleştiğini sandığı ama gerçekleşmeyen öpüşme miydi? Kafamı sallayarak düşüncelerden arındım ve Wyatt'la ben grubun geri kalanına veda ettik.

Arabasına bindiğimizde Wyatt motoru çalıştırmadan önce bana bakmak için koltuğunda döndü.

"Bu randevu oldukça garipti, değil mi?"

Bir kahkaha attım, Wyatt'ın gerilimi dağıtması içimi rahatlatmıştı. "Evet. Maç eğlenceliydi ama o locada olmak çok baskı altında hissettirdi. Sonra ailem habersizce üzerimize çullandı. Gerçekten üzgünüm."

Wyatt gülümseyerek arabayı çalıştırdı. "Sorun değil. Bunu yanlış anlama ama bu randevuya Wes'le çıkmayı tercih edeceğini biliyorum."

Ağzım açık kaldı. "Sen ne... Wes'le ben sadece... arkadaşız."

Dikkat çekmemek buraya kadarmış demek.

"İkinizin arasında bir tuhaflık olduğunu anlayabiliyordum. Onun ne yaptığıyla fazla ilgili görünüyordun ve o da seninle aynı şekilde ilgiliymiş gibi duruyordu."

"Özür dilerim. Daha iyi bir randevu olmalıydı."

Wyatt güldü. "Sorun yok. Sahiden. Jake bu hafta başından geçenleri açıkladı. Sadece küçük bir ailem olmasından memnunum diyelim."

Nonna'nın sokağında girene dek eve dönüş yolculuğunun geri kalanında rahat bir sohbet sürdürdük. Yol boyunca Charlie bizi takip etmişti; bir dönüş yaptığımız her defasında arkamızda-

ki kamyoneti gözüme ilişmişti ve şimdi ise yan aynasından hızla eve doğru işaret ettiğini görüyordum. Saate göz ucuyla baktığımda, dört dakika içinde eve girmezsem Charlie'nin kaybedeceğini gördüm.

Wyatt arabayı Nonna'nın evinin önünde park etti fakat motoru durdurmasına engel oldum. Şaşkın görünse de kendini çabuk topladı.

"Jake sana bahsi de anlattı mı?" diye sordum.

"Hımm, hayır, bu kısmından bahsetmedi."

Onu aceleyle bilgilendirdim. Az önce paylaştığım çılgınlıkla ilgili söyleyecek tek kelimesi bile yokmuş gibiydi.

"Charlie'nin zaman diliminin tam ortasındayız. Ona ter döktürmek ister misin?"

Wyatt güldü. "Kesinlikle."

Sonunda kapı kollarına uzandık ve arabasından indik.

Charlie ön bahçede volta atıyordu. "Ucu ucuna yetişeceksin, Soph," diye yüksek bir tonda fısıldadı.

Wyatt'la ben evin önündeki yolda acelesiz bir tempoyla yürüdük. Daha verandaya bile ulaşmamıştık ki kapı hızla açıldı ve Sal Dayı'yla Graham gözlerini bize dikti.

"Kazananın belirlenmesi için evin içinde mi olman gerekiyor?" diye fısıldadı Wyatt.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Yaklaşık bir dakika sonra bugünün bahis parasını Sal dayım kazanacak."

Wyatt koluma girdi. "Charlie sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. Basamakları *çok* yavaş çıkalım."

Charlie'nin bahis zamanı sona ermeden hemen önce eşikten geçtik ve Charlie ön bahçede gürültülü bir şekilde sevinçle haykırdı. Sal Dayı yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı ve mutfağa yöneldi.

Ailemin diğer üyeleri nihayet çıktığım oğlana baş başa veda etmeme izin verme nezaketini gösterdi. Bahis kâğıdı hakkında homurdanarak evin farklı kısımlarına dağıldılar.

Wyatt eğilerek bana hızla arkadaşça sarıldı. "Wes'le iyi şanslar."

Gülerek, "Biz sadece arkadaşız. Gerçekten," dedim.

Bana bir bakış attığında kızardım. Ardından son bir kez el sallayarak evden ayrıldı.

Wyatt kapıdan adımını yeni atmıştı ki Bruce Enişte mutfaktan bağırdı, "Soph, marşmelov tatlısı sever misin?"

Mutfağa doğru yürüdüm ve tahtanın etrafında toplanmış bir kalabalık gördüm. Yarınki randevuyu Maggie Mae Yenge ayarlıyordu; "randevudan kaytarma" kartını büyük ihtimalle kullanacağıma çoktan karar vermiştim.

"Neden?" diye sordum. Dayılarımla eniştelerim önünü kapadığı için tahtayı okuyamıyordum. Ama eninde sonunda kenara çekildiler.

Dışarısı serin olabilir,
fakat bu ateş seni sıcak tutacak!
Akşamüstü 4'te

Ve tahtanın yanındaki masada kalıp kalıp çikolatalar, mısır unlu bisküviler ve şu büyük, pofuduk marşmelovlarla dolu ufak bir sepet vardı.

"Bu fazla bir ipucu vermiyor," dedim mutfağı incelerken. Maggie Mae Yenge'yi veya çekirdek ailesini hiçbir yerde görmüyordum.

"Evet, kartını kullanmalısın. Onu şimdi kullan," dedi Olivia. "Ayrıca neden randevun saat dörtte başlıyor? Bir gariplik var."

Nonna başını iki yana sallıyordu. "Bunu yapma, Sophie. En azından kimi seçtiğini gör! Önceki akşamdan iptal etmenin eğlencesi nerede?"

Nonna'yla yüz yüze gelmek için hızla döndüm. "Çünkü Maggie Mae Yenge'nin bana ayarladığı kimseyle çıkmak istemem mümkün değil." Beni almaya gelecek olan kişinin büyük ihtimalle Maggie Mae Yenge tarafından değil, Şeytani Jo'lar tarafından seçildiğinden bahsetmiyordum bile.

"Hâlâ sabah iptal etme şansın var. Bu akşam bir karar verme," dedikten sonra haklılığımı savunup bundan ayrılmadan önce mutfaktan kaçtı.

Ronnie Enişte boş karelerle dolu beyaz bir kâğıt çıkardı. Tahtaya baktıktan sonra tekrar bahis kâğıdına baktı. "Akşamüstü dört ile dört on beş zaman dilimini seçiyorum. Kazanma şansı çok yüksek olan bahisleri severim."

Üst kata kaçıp annemi aradım. Ne ondan ne de Margot'dan pek haber almamıştım ama çok meşgul olduklarını biliyordum.

İkinci çalışta telefonu açtı.

"Merhaba anne. Anna nasıl?"

"Hemen hemen aynı. Oksijen seviyesini yakından takip ediyorlar." Sesi yorgundu.

"Bu normal mi?"

"Erken doğmuş bir bebek için evet."

"Ya Margot?"

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, "O iyi. Hâlâ çok güçsüz. Kendini yorduğunda başı dönüyor, bu yüzden dinlenmesini sağlamaya çalışıyoruz," dedi.

"Bu kulağa iyi gelmiyor."

"Sadece kendini fazla yoruyor," diye bana güvence verdi annem. "Ağırdan alacağına söz verdi."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra annem, "Anna'yı ziyaret etmemizin vakti neredeyse geldi. Bir fotoğrafını çekip sana göndereceğim," dedi.

"Tamam. Yapabilirsen onu benim için öp."

"Elbette," dedi annem ve hemen sonra kapattı.

Alt kata geri dönmeden önce bir an tereddüt ettim. Her şeyin annemin söylediği gibi yolunda olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

28 Aralık Pazartesi

Kör Randevu #7:
Maggie Mae Yenge'nin Seçimi

Noel'den sonraki pazartesi bir seranın yoğun olmasını öngörmezdiniz ve bunda haklı çıkardınız. Her ne kadar Olivia'yla ben onu çiçekçiyi açmamaya ikna etmeye çalıştıysak da Nonna normal çalışma saatlerine sadık kalmamızda kararlıydı.

Çalışanların sadece yarısı görev başındaydı ve hepsi yapacak bir şey çıkmasını bekleyerek boş boş oturuyordu. Olivia ve ben çiçekçinin dükkân kısmındaydık, bir müşterinin gelip de bizi içine düştüğümüz sıkıntı çukurundan kurtarması için dua ediyorduk.

Nonna dükkân kısmına geldi. "Bugün tüm bahçe heykelleri yarı fiyatına. Umarım dedenizin ben şehir dışındayken o satıcıdan aldığı şu çirkin cücelerden kurtulabiliriz."

"O şeyler korkunç. Bedavaya bile verebileceğimizden şüpheliyim," dedi Olivia.

Olivia'ya baktım. "Senden daha fazla satabileceğime iddiaya girerim."

Bir kaşını kaldırdı. "Kabul edildi."

Nonna işaretparmağıyla çenesine hafifçe vuruyordu. "Superior Grill'den elimde kalan fazladan bir hediye kuponum var. En çok satış yapana yirmi beş dolarlık bir hediye kuponuna ne dersiniz?"

Olivia ve ben bir beşlik çaktık. Meydan okuma kabul edilmişti.

İki saat sonra lider bendim. Tek satışla.

Olivia an itibarıyla suni gübre almaya gelmiş yaşlı bir adama bir heykel satmak için uğraşıyordu.

"Bay Crawford, bunlardan biri bahçenizde çok güzel görünecektir!" dedi biraz fazla hevesle.

Adamın kafası karışmış görünüyordu. O çirkin şeyi istemesine imkân yoktu ama Olivia'ya hayır demeyecek kadar kibardı. Özellikle ısrarcı bir Olivia'ya.

Olivia sonunda onu bezdirdi ve adam kolunun altında bir heykelle dükkândan ayrıldığı an bir zafer dansı yaptı.

"Şimdi berabereyiz!" dedi.

"Evet ama o adam büyük ihtimalle bugünkü son müşterimizdi."

"Öyleyse zamanımızı akıllıca değerlendirip burada çalışanları yoklamalıyız. Papa'nın Nonna'nın partisi için sana birini seçmesi gerekiyor ve yalnızca burada çalışanları tanıyor."

Bu biraz daha dik oturmama yol açtı. Nonna'nın yılbaşı gecesi için seçeceği kişiyle ilgili o kadar endişeliydim ki Nonna'nın partisi aklımdan çıkmıştı. Şimdi artık yanımızdan geçen her çocuğu inceliyordum.

Üstelik bugün çekirdek kadro çalıştığımız için çok fazla seçenek yoktu.

"Bugün burada olanlar sadece Randy, Jason, Chase ve Scott. İçlerinden ikisi evli ve Chase'in bir kanun kaçağı olduğuna oldukça eminim," dedim. "Papa'yla konuşman gerekecek. Birini seçmekte yardıma ihtiyacı var mı diye öğrenmelisin."

"Hiç değilse tüm aile Nonna'nın partisinde olacak. Büyük olasılıkla çocukla takılmak zorunda kalmazsın bile."

Başımla onayladım ve başka kimlerin çalıştığını görmek için gelecek haftanın takvimini çıkardım. Olivia da omzumun üzerinden okuyordu.

"Salı günü Wes ve Charlie çalışacak," dedi.

"Bunu görüyorum," diye karşılık verdim. Şu anda Wes'le aramızın garip olduğunu biliyor muydu acaba?

Olivia çenesini omzuma dayadı. "Wes'le ailesi partiye davetli olduğundan Papa'nın onu seçmesi bir bakıma mantıklı olur. Ama muhtemelen sizin sadece arkadaş olduğunuzu biliyordur."

Evet, Wes'le ilgili hislerimden habersizdi. Neredeyse öpüştüğümüzden bahsetmemiş olmam herhalde en iyisiydi.

"Bu akşam için kaygılı mısın?" diye sordu.

"Biraz. Maggie Mae Yenge söz konusu. Hem bir randevu neden dörtte başlar?"

Olivia taburesinde dönüp duruyordu ve sırf onu izlemek bile beni sersemletmeye yetiyordu. Kapının çanı çaldı ve ikimiz de gerçek bir müşteri ihtimalinin heyecanıyla kafamızı kaldırıp baktık. Ama gelen müşteri değildi. Olivia'nın erkek arkadaşı Drew'ydu ve Seth de onunla birlikteydi.

"Bugün meşgul görünüyorsunuz," dedi Drew gülerek. "Yakınlardaydık ve uğrayıp sizi görelim dedik."

Seth tezgâha yaslandı. "Selam. Ablan nasıl?"

"O iyi," dedim. "Yeğenim de öyle."

Seth eğilerek bana daha fazla yaklaştı. "Güzel. Bana neler olduğunu anlattığında endişelenmiştim."

"Evet, ben de."

Sıkıntılı bir duraksama oldu. "Ee, hâlâ buralardayken boş vaktin olursa bana haber ver," dedi.

İçime heyecanın akın etmesini –hatta azıcık yüzümün kızarmasını– bekledim ama hiçbir şey yoktu.

Kafamı karıştırdığını anlamış olmalıydı ki ekledi, "Ama çok meşgul olduğunu biliyorum."

Rahatlamıştım. Seth harika biriydi ve onunla ikinci bir randevuyu düşünmemek için aptal olmalıydım. Ama bana baskı yapsaydı sanırım cevabım hayır olurdu; bunun nedenini veya ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Belki tüm bu randevu olayı sona erdiğinde hepimiz tekrar birlikte çıkabiliriz," dedi Drew. "Olivia, Sophie'nin bir daha onu geri plana atmasına izin vermeyeceğini söylüyor, dolayısıyla sık sık Minden'a gidecekmişiz gibi görünüyor. Seth de bizimle gelebilir."

Bu meseleden ilk kez bahsetmiyorlardı ve birdenbire buna daha fazla dayanamadım. "Seni geri plana falan atmadım."

Olivia bana tuhaf bir bakış attı. "Biraz mesajlaştık ama aylar üstüne aylarca bir araya gelmedik. Charlie de aynı şeyi söylüyor. Asla buraya gelmeyi istemiyordun ve biz ne zaman oraya gelmekten bahsetsek sudan bir bahanen vardı. Eve döndüğünde öylece tüymene izin vermeyeceğim." Kendisiyle Drew arasında bir parmağını salladı. "Başına kaldık." Ardından Seth'i işaret etti. "Ayrıca o da başına kalmış olabilir."

Güldüler ve Seth, "Bunun garipleştirdiğin için teşekkürler," dedi.

Halbuki ben hâlâ Olivia'nın söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

Drew ve Seth ayrılmaya hazırlardı ve Olivia, Drew'yu kapıya geçirdi. Seth'i kenara çektim.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedim. "Seni şu bahçe cüce-lerinden birini satın almaya ikna edebilmemin bir yolu var mı?"

Duvara dayalı, tüyler ürpertici küçük heykelleri işaret ettiğimde Seth görüntüleri karşısında korkuya kapılmışa benziyordu.

"İblisler tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyorlar."

"Onlar zararsız. Fakat Olivia ve ben bir bahse girdik. Kapıdan çıkana kadar sakın seni onunla görmesine izin verme yoksa Drew'ya iki tane aldırır."

Birkaç dakika sonra Seth'le Drew arabalarının yolunu tutarken Olivia'yla ben ön verandadan onları izliyorduk.

Seth, Drew'nun arabasının yolcu koltuğuna bindi. Hareket etmelerinden hemen önce camını indirdi ve cüceyi gösterdi.

"Ne? Bu haksızlık!" diye bağırdı Olivia ona.

"Görünüşe göre bir farkla ben öndeyim!" Bir zafer dansı yaptım.

İçeri döndüğümüzde ben tezgâhın başına geçtim, Olivia da geri kalan cüceleri düzenlemeye başladı. Birkaç saniye sonra telefonum öttü.

"Ah, hayır," dedim.

"Sorun nedir?" diye sordu Olivia. "Margot'dan mı?"

"Hayır. Bir gönderide etiketlendim ve bakmaya korkuyorum."

Olivia gözlerini devirdi. "Ah. O bendim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Tam burada oturuyorum. Önce bana göstermeyi düşünmedin mi? Veya, Tanrı korusun, onu paylaşmanı istiyor muyum diye bana soramadın mı?" Sesim berbat bir cırtlak seviyeye ulaşmıştı.

"Karşı çıkardın," dedi Olivia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Hem dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız varmış gibi hissettim."

"Ne yaptın?"

Olivia omuz silkti ve çok geçmeden ciyakladı, "Ah! Bayan Townsend geliyor! Her şeyi satın alır." Hemen sonrasında, dükkânın önündeki yolda yürüyen ufak tefek yaşlı bir hanımın peşinden koşmak için gitmişti.

Derin bir nefes aldım ve Olivia'nın ne tür bir zarar verdiğini görmek için kaydırarak telefonumun ekran kilidimi açtım.

İşte buradaydı.

Dünkü buz hokeyi maçındaki dev ekranın bir fotoğrafıydı ve altında şöyle yazıyordu: *Buzu eritecek kadar ateşli! Umarım @mudbugshockey suyun üstünde kayabiliyordur!* Dahası on tane falan alev emojisi vardı. Wyatt yarım saniyeliğine sadece ağzımın kenarını öpmüştü ancak fotoğraf bunu dudaklarımız sonsuzluk süresince birbirine kenetlenmiş gibi gösteriyordu. Dev ekrandaki büyük kırmızı bir kalp, kenarlarındaki sürüsüne bereket minik kalp bizi çerçeveliyordu. Wes bunu dün görmemiş olsaydı bile muhakkak şimdi görürdü.

Of.

Diğer tüm gönderilerde olduğu gibi Griffin yorumlarda birçok kez etiketlenmişti.

"Olivia!" diye bağırdım dükkânın diğer tarafına. Olivia zavallı Bayan Townsend'i arka taraftaki seraya geri sürüklemeden önce bana çabucak el salladı.

Griffin'den bir mesaj bekledim ama hiçbir şey gelmedi.

Olivia ve ben paydos ettiğimiz sırada telefonum elimde titreşti. Neredeyse bunu görmezden gelecektim ancak ekranda annemin ismi gözüme ilişti.

"Anne?"

"Selam Sophie." Sesi titrekti.

Ön basamaklara çöktüm ve Olivia yanıma oturdu. "Sorun ne?" diye fısıldadı. Olivia'nın da duyabilmesi için telefonu aramızda tuttum.

"Bugün oldukça zorluydu," dedi annem. "Sana buradaki son gelişmeleri haber vermek istedim sadece."

Henüz sorunun ne olduğunu öğrenmemiştim ama şimdiden kusmak üzereymişim gibi hissediyordum. "Bana her şeyi anlat."

Annem derin bir nefes aldı. "Anna'nın oksijen saturasyonu seksen civarında. Bu iyi değil."

"Aman Tanrım! Ne yapacaklar?"

"Ona yatıştırıcı verip bir solunum cihazına bağlayacaklar. Küçük bedeninin güçlenmek için dinlenmeye ihtiyacı var ve makine bir süreliğine onun solunumunu sağlayacak."

Ağzımdan bastırılmış bir feryat kaçtı. Mideme yumruk yemişim gibi hissediyordum.

"Sophie, bu kulağa olduğundan daha kötü geliyor, seni temin ederim. Doktorlar, ona biraz zaman verirlerse büyük ihtimalle iyi olacağını düşünüyorlar. Yalnızca bir gün kadar solunum cihazına bağlı kalacağını ve sonra onu cihazdan ayırmaya başlayacaklarını umuyoruz."

"Büyük ihtimalle mi?" diye tiz bir sesle bağırdım. "Söyleyebilecekleri en iyi şey bu mu? *Büyük ihtimalle* iyi olacağı?"

"Şu anda hiçbir garanti veremiyorlar ama kendilerinden çok emin konuşuyorlar."

Boğazımdaki yumruyu bastırdım. "Margot nasıl?"

Annem bir kez daha derin bir nefes aldı; gelecek darbe için kendimi hazırladım.

"Dün akşam onun çok güçsüz olduğunu ve başının döndüğünü sana söylemiştim. Doğumda hayli kan kaybetti ve olması

gerektiği gibi toparlanamadı. Hemoglobin değeri altı ve bu çok düşük. Muhtemelen kan nakline ihtiyacı olacak. Doktorlar şimdi onun yanında, yani ne yapacaklarını birazdan öğreniriz."

Olivia elimi sımsıkı tuttu. Kalbim büyük bir şiddetle gümbürdüyordu. "Anne, iyileşecekler mi?"

"Seni çok fazla haberle şaşırttığımı biliyorum ama bana inan ki doktorlar bunun beklenmedik olmadığına bizi ikna etti. Herkes ikisinin de bunu atlatmasını ve yakında eve dönmelerini bekliyor. Bu sadece yoldaki bir tümsek."

Daha doğrusu bir dağ.

"Oraya geleyim mi?" diye sordum.

"Hayır, tatlım," dedi annem. "Orada kal. Ben seni gelişmelerden haberdar edeceğim. Margot ve bebek eve dönüğünde bir ziyaret için tekrar geliriz. Zaten şimdi Anna'yı göremezsin ve Margot'nun da dinlenmesi gerekiyor."

"Beni arayıp her şeyden haberdar edeceksin, değil mi?"

"Evet, elbette," dedi. "Ah, bir de bundan ne kadar nefret etsem de Nonna'nın doğum günü partisi için dönebileceğimizi sanmıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olana dek buradan ayrılamayız."

"Babam nasıl? Bana birkaç kez mesaj attı ama onunla doğru düzgün konuşmadım."

Annem alçak sesle kıkırdadı. "Yerinde duramıyor. Bunu düzeltememekten nefret ediyor." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Brad'in babası ona durmadan sigorta satmaya çalışıyor."

Babamı, Brad'in babası bıktırıncaya dek konuşurken o rahatsız hastane koltuklarından birine tıkışmış olarak kafamda canlandırınca gülümsemekten kendimi alamadım.

"Yani kısaca sefil hâlde."

"Aşağı yukarı. Seni Margot'yla ilgili bilgilendireceğim. Endişelenme, tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapadığımızda Olivia bana sarıldı, sonra beni çekip

ayağa kaldırdı. "Hadi, Nonna'nın evine gitmek için yola koyulalım. Randevuya çıkacağın oğlan yakında orada olur."

Bu akşamki randevu hakikaten aklımdaki son şeydi. Randevuya çıkmama imkân yoktu. Margot ve Anna'yı kontrol etmek için güneye doğru hareket edecektim.

Üst katta giysilerimi bir çantaya fırlatıyordum. Herkesin aşağıda tıpkı dün akşamki gibi gülüp sohbet ettiğini duyabiliyordum. Bu, kalbimi ağrıtıyordu.

Annemin adı ekranımda parladığında telefonumu kaptım.

"Merhaba," dedim.

"Selam tatlım."

"Durumları nasıl?" diye derhal sordum.

"Doktorlar birkaç ünite kan vermenin Margot'nun toparlanmasına yardımcı olacağını söylüyor. Her ne kadar kan nakline ihtiyacı olmamasını dilesem de onu iyileştirmek için ellerinden bir şey geldiğine memnunum."

"Bundan hoşlanmıyorum. Her şey dağılıyormuş gibi hissediyorum."

"Bu sadece yoldaki bir başka tümsek. Seni son gelişmelerden haberdar etmeyi sürdüreceğim. Kulağa epey korkutucu gelmesine rağmen kan nakli uzun sürmeyecektir. Anna güzelce dinleniyormuş gibi görünüyor. Sabah oksijen seviyesini kontrol edecekler. Yarın daha iyi bir gün olacak."

Annemle birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattık.

Evet, yarına kadar beklemeyecektim.

Yatağın altını araştırırken komşu evden basketbol topunun tanıdık gümbürtüsünü duydum. Yavaşça pencereye süründüğümde oradaydı, garaj yolunda duruyordu. Wes bir kot pantolonla bir kapüşonlu giyiyordu ve gerçekten iyi görünüyordu. Topu potaya atmıyor, sokağa doğru bakarken yalnızca sektiriyordu.

Neye bakıyordu öyle?

Yüzümü cama ne kadar yapıştırsam da Wes'in önünden on adım ötesini göremiyordum. Tam vazgeçip eşyalarımı toplamaya dönecekken garaj yoluna giren bir araba beni durdurdu.

Wes sürücü tarafındaki pencereye yaklaşıp eğildi. Kiminle konuştuğunu görememek beni öldürüyordu. Birkaç dakika bu şekilde kaldıktan sonra doğruldu ve yolcu tarafına yürüdü. Wes koltuğa oturmadan hemen önce kafasını kaldırıp pencereme baktı. Kendimi yere bıraktım.

Ona kadar saydım. Yavaşça. Ardından pencereden dışarıyı dikizleyecek kadar kalktım. Araba hareket edip gözden kaybolmadan önce sürücüyü bir an için gördüm.

Laurel'dı.

Aşağı geri kaydım ve pencerenin altındaki duvara yaslandım. Laurel'la birlikte gidiyordu.

"Sophie!" dedi Olivia odanın içinde belirerek. "Saat dörde on var. Aşağı inecek misin?"

Kendimi yerden kaldırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Ben artık yokum. Arabama atlayıp Margot ve Anna'yı kontrol etmeye gidiyorum."

Olivia elimdeki çantaya baktı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Tatilin sonuna kadar orada kalabilirim. Henüz karar vermedim." Yerdeki tüm kıyafetleri toplayıp çantaya tıktım.

"Tamam. Bunu aileye söyleyecek misin? Yoksa öylece gidecek misin?" Ses tonu dikkatimden kaçmadı. Benim kaba ve duygusuz olduğumu falan düşünüyordu ancak şu anda tek istediğim ebeveynlerim, Margot ve Anna'yla beraber olmaktı.

"Nonna'yı yoldan ararım. Beni durdurmasını istemiyorum." Kapıya giderken duraksadım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Çantamı arabama koyar mısın, böylece bana soru sormaz?"

Uzun bir an birbirimize baktıktan sonra Olivia nihayet çantamı aldı ve tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Onun peşinden alt kata inerken üzerimde hâlâ iş için giydiğim kot ve tişört vardı. Saçlarım dağınık bir atkuyruğuyla toplanmıştı

ve hiç makyaj yapmamıştım. Sadece randevu için gelecek oğlanı gönderip yola koyulmaya ihtiyacım vardı.

Charles Dayı bana bir bakış attıktan sonra Charlie'ye döndü. "Git ve bahsimi değiştir. Saat dörtteki boşluğu seçiyorum."

Ronnie Enişte odanın karşısından bir kahkaha attı. "Çok geç. O yeri çoktan aldım."

Tam vaktinde kapı zili çaldı ve Sara hızla koşturarak kapıyı ardına kadar açtı. Tüm oda sessizliğe büründü.

"Mümkün değil," diye mırıldandı Charlie.

Açık kapıda duran Griffin'di.

Charlie benim önüme geçerek, "I-ıh. Mümkün değil. Bu olmayacak," dedi.

Griffin ileri doğru hareket etti. "Sophie, yalnızca bir saniye benimle konuş. Benimle çıkmak istemezsen seni tamamen anlarım."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Sal Dayı arkamdan. "Yeterince nazik bir çocuğa benziyor."

Banks, "Bu eski erkek arkadaşı," dedi.

"Ah," diye karşılık verdi Sal Dayı kelimeyi uzatarak.

Gülümseyen Maggie Mae Yenge'ye baktım. "Sophie, Griffin benden yardım istedi ve onu seçmem için bana âdeta yalvardı."

Nonna bana arkadan yaklaştı ve bir kolunu belime doladı. "Gitmek zorunda değilsin, tatlım."

Griffin'in gözleri bana yalvarıyordu. "Karar vermeden önce birkaç dakika benimle konuş. Lütfen."

Sırf buradan çıkmam gerektiği için başımla onayladım. Ama evden ayrılmadan hemen önce arkama döndüm.

"Kartı kullanıyorum," diyerek kapıyı arkamdan kapadım.

Biraz mahremiyet elde etmek için ön verandaya yürüdük. Griffin durduğunda aramızda birkaç adımlık mesafe bırakarak onunla yüz yüze gelmek için döndüm. "Teyzen haklı," dedi. "Haftanın geri kalanında randevularını kimin seçtiğini öğrenmek için Mary Jo'yu aradım ve bana annesinin numarasını verdi."

Ah, Mary Jo'nun bunu yaptığına emindim. Griffin yardım isteyebileceği tüm kuzenlerim arasından onu mu seçmişti?

"Bu akşam seninle bir randevuya çıkamam," dedim. Ağzının açıldığını gördüm –büyük ihtimalle itiraz etmek içindi– ama o konuşmaya başlayamadan önce onu durdurdum. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Aslına bakarsan, geri kalan tüm randevularımı iptal ediyorum ve hastaneye doğru yola çıkıyorum. Ablam ve yeğenimin durumu iyi değil ve onlarla birlikte olmaya ihtiyacım var."

"Öyleyse seni ben götürürüm," dedi.

"Bunu yapman gerekmiyor," dedim verandanın ön basamaklarını inerek arabama yönelirken.

Griffin bana yetişti. "Üzgünsün. Seni benim bırakmam daha güvenli olur. Sonra ebeveynlerinle dönebilirsin."

Evin önündeki yolun ortasında durup ona baktım. "Beni arabanla bırakacaksın. Ablamı görmem için birdenbire üç saat araba sürmeye mi karar verdin? Ya sonra ne yapacaksın?"

Başını yana yatırdı. "Ne lazımsa. Orada seninle beklemem gerekiyorsa, bekleyeceğim. Veya benden gitmemi istersen, geri döneceğim."

Birkaç saniye ona baktım ve ardından başımla kamyonetini işaret ettim. "Tamam."

Evin ön kapısı açıldığında kaldırım kenarına doğru yürüyorduk. Charlie ve Olivia dışarı çıktı.

"Ben hemen çantamı alayım," dedim Griffin'e.

Arabama yöneldim, Charlie ve Olivia da benimle orada buluştu.

"Onunla çıkacak mısın?" diye sordu Olivia.

Charlie'nin başı bir Griffin'e bir bana dönüyordu.

"Bir randevuya çıkmıyoruz," dedim. "Griffin beni hastaneye götürüyor."

Olivia irkildi. Onun benimle gelme teklifinin üzerinden on dakika bile geçmediğinin ikimizin de aklına geldiğini biliyordum.

Çantamı arka koltuktan çekip çıkardım. "Bak, beni götürmeyi teklif ettiğini biliyorum ama eminim ki yapacak başka işlerin..."

"Tam aramızın yeniden iyi olduğunu düşünürken beni dışarıda bırakıyorsun," dedi Olivia. "Tıpkı önceden yaptığın gibi."

Hızla ona döndüm. "Affedersin? *Ben* mi *seni* dışarıda bırakmışım? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Charlie aramıza girdi. "Bekleyin, bekleyin" dedi ellerini uzatarak. "Pişmanlık duyacağımız bir şey söylemeyelim."

"Belki Sophie iki yıl önce ailesinden kaçtığı zaman bir şey söylemeliydik," dedi Olivia, Charlie'ye. "Belki o zaman bunu açık açık konuşsaydık tamamen ortadan kaybolmazdı."

"Aman Tanrım, benimle dalga mı geçiyorsun?" Bağırmak istiyordum.

Aile üyelerimizden birçoğu ön verandaya çıkmıştı. Nonna basamakların yarısını inmişti.

"Ben asla ailemden kaçmadım," dedim. "Sen ve Charlie'yle bir arada olmaktan başka bir şey istemedim. Ve Wes'le. Ama hepiniz benden uzaklaştığınızda bunu yapmak zorlaştı. Her pazar, üçünüzün diğer günlerde de hâlâ birbirinizin yanında olacağınızı bilerek sizden ayrılmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyorsunuz. Tanımadığım başka arkadaşlarınız vardı. Benim dahil olmadığım kulüpleriniz. Ve benim davet edilmediğim partileriniz. Benim de bunların bir parçası olduğumu asla hissettirmeye çalışmadınız. Ortadan kaybolduğumu mu düşünüyorsunuz? Beni itip uzaklaştıran sizdiniz."

Bitirdiğimde gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim. Çok şaşırdıklarını söyleyebilirdim.

Griffin yakınımızda bekliyordu. "Çantanı senin için taşımama izin ver," dedi onu ayaklarımın dibinden kaldırırken.

"Bakın, bunu şimdi yapamam. Geri döndüğümde konuşuruz," dedim yanlarından geçip giderken.

Griffin'i, kapısı açık yolcu koltuğunun yanında durduğu kamyonetine kadar takip ettim. Ben binmeden önce Laurel'ın arabası Weslerin birkaç adım önümüzdeki garaj yoluna saptı.

Araba vınlayarak garaj yolunda ilerleyip görüş mesafesinden

çıkmadan önce, bakışları Griffin'le benim aramda gidip gelirken Wes'in yüzünü görebildim.

Evet, buradan gitmem gerekiyordu. "Hadi gidelim," dedim Griffin'e.

Griffin kamyonetin önünden dolaşarak sürücü koltuğuna bindi. Garaj yolundan uzaklaşırken arkama bakmadım.

Yalnızca on dakikadır kamyonetteydik ve sessizlik rahatsız ediciydi. Sonunda Griffin, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Artık eve dönmeye hazır mısın? Orada saplanıp kaldığında ailenden ne kadar bunaldığını biliyorum."

İrkildim, Olivia'yla tartışmamız hâlâ çok yeniydi. "Aslında orada olmak bana iyi geldi. Onları ne kadar fazla özlediğimin farkında değildim." *Bir de Wes'i.*

Bir homurtu çıkardı. "Evet, belli ki harika zaman geçirdin," dedi alaycı bir tavırla. "Komşu evde yaşayan o herif de kim? Fotoğraflardan birinde onunla birlikteydin. İkiniz bir randevuya mı çıktınız?"

Derin bir nefes aldım ve onu yavaşça dışarı bıraktım. Griffin'le bir yıldır birlikte olup da nasıl ona en eski arkadaşlarımdan birinden asla bahsetmemiştim?

"Onunla birlikte büyüdüm. Küçüklüğümüzden beri arkadaşız ve o Charlie'nin en yakın arkadaşı. Ve hayır, onunla bir randevuya çıkmadım."

Griffin'le ilgili bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerektiğini hissettiğim hâlde o yavaş baş sallamasının ne anlama geldiğinden emin değildim. Kamyonetinde olmanın bu kadar tanıdık ama yine de garip gelmesi beni huzursuz ettiğinde koltuğumda kıpırdandım.

Neyse ki radyoyu açtı ve bir country şarkısı sessizliği kovdu.

Aslında bu, son araba yolculuğumda Olivia'nın alay ettiği şarkılardan biriydi.

"Bu şarkı bir Lifetime filmini hatırlatıyor," dedim ortamı yumuşatmayı umarak.

Griffin bana aşırı aptalca bir şey söylemişim gibi baktı. "Bu da ne demek?"

Açıklamaya başladım ancak yüz ifadesine bakınca anlamadığını görebiliyordum. "Boş ver."

Dört şarkı sonra okul hakkında konuşmaya başladık, yani güvenli ve bildik gelen tek konudan.

"Geçen hafta iyi bir haber aldım," dedi.

Ona biraz daha rahat bakabilmek için yan döndüm. "Ah, öyle mi?"

Başını olumlu anlamda salladı. "TCU'dan erken kabul aldım."

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Bu olağanüstü! Oraya başvurduğunu bile bilmiyordum." Bunu neden bilmiyordum ki? Teksas'taki okullardan konuşmamıza rağmen Griffin TCU'dan hiç söz etmemişti. Orası benim listemde bile değildi.

"Evet, şey, kabul edilmezsem diye bir şey söylemek istemedim."

"Gitmek istediğin üniversite o mu?"

"Parayı bulabilirsem, evet. İlk tercihim orası."

Ardından bir on beş kilometre daha sessizlikle geçti.

"Bu akşam için ne planlamıştın?" diye sordum.

Gülümsedi. "Seni evine geri götürebilmek için erken bir saat seçtim. Başlangıçta bu hafta yapmayı istediğin gibi senin evinde takılabileceğimizi düşündüm. Sadece sen ve ben. Daha sonra araziye uğrayabilirdik. Eli ve diğer çocuklar bu akşam bir şenlik ateşi yakacak."

Ona kocaman gülümsedim ama bunun hakkında düşündükçe gülümsemem de hızla kayboldu.

Griffin bakışlarını yoldan bana çevirdi. "Bu hafta yapmak istediğin buydu, değil mi? Böyle söylemiştin. Sadece sana istediğini vermeye çalışıyorum."

"Böyle söylemiştim." Ama neden bunu bana daha önce veremişti ki?

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. Sinyal vererek sonraki çıkışa saptı. "Benzin almam lazım."

Benzin istasyonunda durduğumuzda marketi gezerek atıştırmalık bir şeyler aradım. Griffin bana katıldı ve birer içecekle birer paket cips aldık.

Kamyonete döndüğümde telefonum cebimde vızladı. Griffin'in beni bir gönderide etiketlediğinin bir bildirimi gelmişti.

Griffin'e göz attım ama bana bakmıyordu. Telefon ekranımı kaydırıp açtım ve biz az önce kasa sırasında dikilirken çektiği bir *selfie*mizi gördüm. Griffin telefonunu yukarıda tutmuş kameraya bakıyordu, bense kendi telefonuma bakıyordum. Altında şöyle yazıyordu: *Kız arkadaşıma destek olabildiğim için mutluyum.*

Bu da neydi... Cidden iki adım ötemde dururken bunu çekip ardından bana söylemeden paylaşmış mıydı?

Bir şey söylemeden önce eyaletlerarası yola tekrar çıkmamızı bekledim. Telefonumu göstererek konuştum, "Yalan söylemeyeceğim, bu biraz garip geldi."

"Onu paylaştığım için kızgın mısın?" diye sordu.

"Anlamıyorum. Ablamı ve yeğenimi görmek için hastaneye giderken yolda bir benzin istasyonunda durmuştuk sadece. Ben kameraya bakmıyorum bile. Bunu neden paylaştın?"

Yüzü karardı. Bunun üzerine beni götürmesindeki sebepleri sorgulamaya başladım.

"Bu sadece bir fotoğraf," dedi Griffin. "Büyütmeye gerek yok. Tanrım, seninleyken işlerin neden kolay yürümediğini hiç bilmiyorum."

"'Kız arkadaşıma destek olabildiğim için mutluyum' mu? Birincisi ben senin kız arkadaşın değilim. Biz ayrıldık. Ve ikincisi, niyetin gerçekten bana destek olmak olsaydı, ailemin yaşadıklarını gönderine aptal bir yazı olarak eklemek için kullanmazdın."

Ellerinin direksiyondaki kavrayışı sıkılaştı. "Parker'la konuştuğum da buydu işte. Artık senin için her şey daima çok ciddi. Eskiden böyle değildin."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Ailemi ve en iyi arkadaşlarımı kaybettiğimi düşünmüş, bu boşluğu Griffin'le, İlham Panosu'yla ve gerçekten istemediğim diğer her şeyle doldurmak için fazla didinmiştim. "Bak sana ne diyeceğim? Haklısın. Eskiden böyle değildim. Bu geçtiğimiz hafta bana kendimden ne kadar fazla şey kaybettiğimi gösterdi."

Griffin'in yüzü inanmaz bir ifadeye büründü. "Yani şimdi sıkıcı olman benim hatam mı?"

Bıkkın bir şekilde kahkaha attım. "Hayır. Benim hatam."

Kamyonet sessizleşti ve bana kalırsa ikimiz de bu araba yolculuğundan sonra ilişkimizin biteceğini biliyorduk. Hayatımın ne zaman bu kadar tersyüz olduğunu çözmeye çalışırken başımı koltuğuma yasladım. Ayrıca geçtiğimiz hafta boyunca Olivia'nın beni kaybetmekle ilgili, beni geri kazandıklarını hissettikleriyle ilgili söylediği her şeyi düşündüm.

Belki de incinen yalnızca ben değildim.

"Buraya kadar, değil mi?" dedi Griffin nihayetinde.

"Evet," dedim. "Öyle."

Hastanenin otoparkına girdiğinde kamyonetini park etmedi bile. Kilit açma düğmesine bastı ve "Umarım en kısa zamanda iyileşirler," dedi.

"Beni bıraktığım için teşekkür ederim," dedim çantamı kavrarken.

Ve ben daha hastane kapısına varmadan Griffin uzaklaşmaya başlamıştı bile.

❄ ♥ ❄

Öncekiyle aynı koridorları, asansörleri ve yürüyen merdivenleri kullanarak ilerledim ama bu kez doğrudan Margot'nun odasına yöneldim. Yolda bir bekleme odasına girdim ve doğrudan annem, babam ve Brad'in ebeveynlerine rastladım. Annem de babam da ayağa fırladı.

"Sophie!" diye çığlık attı annem.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı babam.

Fakat hemen sonra bir baktım ki ikisi de beni nefesimi kesecek şiddette kucaklıyordu.

"Gelmek zorundaydım," dedim. "Margot bu zor zamandan geçerken burada olmamam imkânsızdı."

Sonunda serbest bırakmadan önce bana çok uzun bir süre sarıldılar. Oturduğumuzda annemin eli benimkini sımsıkı tutarken babamın kolu sandalyemin arkasına dayalıydı.

"Bana son gelişmeleri anlatın," dedim.

Annem başladı. "Şu anda Margot'ya kan nakli yapıyorlar. Brad içeride onunla birlikte. Aslında bu çok basit bir işlem ve neredeyse bitmek üzere olmalı. Tüm kanı dört saatlik bir süre içinde nakletmeleri gerekiyormuş yoksa poşetteki kan bozuluyormuş veya öyle bir şey."

"Yirmi dört saat içinde eski gücüne kavuşacağını söylediler," diye ekledi babam.

"Ya Anna?"

Annem gülümsedi. "İyileşiyor. Oksijen seviyesini az önce kontrol ettiler ve her şey iyi görünüyormuş."

"Buraya kadar tek başına mı sürdün?" diye sordu babam.

"Beni Griffin getirdi," dedim. İkisinin de kaşları hızla yukarı kalktı.

Annem odanın etrafına bakındı. "Peki o nerede?"

"Tahminimce eve dönüş yolundadır. Yolda gelirken ilişkimizin gerçekten bittiğine karar verdik." Bu sözcükleri yüksek sesle söylediğimde beklenmedik bir rahatlama duygusu hissettim.

Babam omzuma hafifçe vurdu. "Bu senin için uygun mu?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet."

Annem başka bir şey sormak üzereyken köşeden gelen bir gürültü duyduk.

"Son dönüşümüzde sola sapalım demiştim."

"Son dönüşümüzde sola *saptık*."

"Öyleyse şimdi sağa sapmalıyız!"

Saniyeler sonra geniş ailem bekleme odasını ele geçirdi. Nonna, teyzelerim, yengelerim, dayılarım ve enişteleriм sırayla an-

neme ve babama sarılıyordu. Olivia, Charlie, Jake ve Graham da buradaydı.

Olivia bana sarılırken az kalsın beni yere deviriyordu. Sonra Charlie ikimize de sarılıyordu. Olivia hafifçe geri çekildiği hâlde iki elimi birden sımsıkı tutuyordu. Charlie ikimize de birer kolunu doladı.

"Tüm yol boyunca bundan konuştuk ve bu meseleye hiç senin açından bakmamıştım. Senin için ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Seni çok özlüyorduk. Bunu bildiğinden emin olmalıydım," dedi Olivia.

"Evet, sensiz hiçbir şey aynı değil," dedi Charlie. "Ve ne olursa olsun, Massachusetts'te okula gitmeyeceksin."

"Dışlanmış hissettiğimi size söylemeliydim. Ben de hepinizi özledim." Bekleme odasına bakındım. "Bu nasıl oldu?"

"Eh," dedi Charlie, "nereye ve neden gittiğini duyar duymaz hastaneye gelmek için hepimiz plan yapmaya başladık."

"Herkes gelemedi. Bazılarının evde kalıp ufaklıklara göz kulak olması gerekiyordu," dedi Olivia.

Bu aile tarafından kuşatıldığında genellikle afallamış görünen babam, oturup Brad'in babasıyla sigortayla ilgili konuşacak başkaları olduğu için rahatlamışa benziyordu. Annemle Lisa Teyze oturup kafa kafaya verdi, annem görünüşe göre onu son gelişmelere dair bilgilendiriyordu.

Üçümüz onların karşısındaki sandalyelere ilerledik. Lisa Teyze yerinden kalkıp bana sarıldı.

"Hepinizin geldiğine inanamıyorum," dedim ona.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden? Sen nasıl burada kardeşinin yanında olmak istiyorsan biz de burada *kendi* kardeşimizin yanında olmak istiyoruz." Tekrar annemin yanına oturduğunda el ele tutuştular.

Konuyu bu yönden düşünmemiştim bile.

"Griff nerede?" diye sordu Charlie.

"Eve dönüyor." Yüzümü ekşittim. "Bu araba yolculuğu sonuncusu kadar eğlenceli değildi demekle yetineceğim."

Charlie bana şok içinde baktı. "Griff'in biz üçümüz kadar eğlenceli olmadığını mı söylemek istiyorsun? Öyle olmadığını söyle!"

Onun kolunu ittim. "Ha. Ha."

Mavi önlüklü bir kadın odanın ortasında durdu. "Yüce Tanrım," dedi. "Ne kalabalık bir aile."

Annemle babam Brad'in ebeveynleriyle birlikte ayağa kalktı ve birkaç saniye doktorla konuştular. Sonra annem onları koridorda Margot'nun odasına takip etmemi işaret etti.

Kapı açıldığında onun nasıl görünmesini beklediğimden emin değildim fakat o tıpkı... her zamanki Margot gibiydi.

"Hey!" dedi beni gördüğünde. Onun yatağına doğru koştum. Ebeveynler geride kalarak bize biraz alan verdi.

"Ödümü kopardın," dedim. "İyi misin?" Gözlerimden boşanan gözyaşlarına engel olamadım ve yatağa onun yanına atlamamak için kendimi zorlamam gerekti. Ama ne olursa olsun, yanaklarının renklendiğini görmek ve sesindeki kuvveti duymak için o yolu gelmeye değerdi.

"İyiyim. Şimdi içimde pompalanan biraz daha fazla kan olduğundan çok daha iyiyim. Sonraki birkaç saatte ağırdan almamı istediler ama tansiyonum düşerse ayağa kalkıp etrafta dolaşabileceğim."

Biz onu birkaç dakika gördükten sonra annem tüm ailenin onu görme fırsatı olsun diye herkesi sırayla içeri sokup dışarı çıkardı. Ben Margot'nun odasından ayrıldığımda Olivia ve Charlie'yi tutup cam duvarın arkasından Anna'yı görmeye götürdüm.

"Ona bağlanmış tüm bu zımbırtıları görmekten hoşlanmıyorum," dedi Charlie.

"Evet, ama o yine de çok güzel," dedi Olivia iç geçirerek.

"Ona âşığım," dedim.

Aile Margot'nun odasından yavaş yavaş çıktıkça hepsi kendini yanımızda, cam duvarın arkasından Anna'ya bakarken buldu. Bu fırsatı sıvışıp Margot'yla biraz daha fazla zaman geçirmek için kullandım.

Geri gittiğimde odada yalnızca annem vardı. Gidip kahve bulma bahanesiyle oradan ayrıldı ve o zaman Margot'yla baş başa kaldık.

Birkaç akşam önce yaptığım gibi yatakta onun yanına uzandım.

"Onu görmeye gittin mi?" diye sordu.

"Evet. Büyük bir hayran kulübüne sahip. Diğer tüm bebekler onu kıskanıyor."

Margot bir kahkaha attı. "Hepinizin buraya kadar geldiğine inanamıyorum. Bu gerçekten çok tatlı."

"İkiniz de çok seviliyorsunuz."

"Biz de seni seviyoruz. Annem Griffin'i anlattı. Sen gerçekten iyi misin?"

Başımla onayladım. "Gerçekten iyiyim."

"Eh, daha çıkacak birkaç randevun daha kaldığından bu güzel. Papa'nın partide sana kimi ayarlayacağını buldun mu?"

Ona garip bir bakış attım. "Burada kalıyorum. Annem ve babam dönene kadar ben de dönmüyorum."

Bana bakabilmek için geri çekildi. "Yüzünü görmek beni son derece sevindirmekle birlikte burada kalmak istemezsin. Ben iyiyim. Yarına kadar harika olacağım. Ve doktorlar Anna'yı solunum cihazından ayırmaya başlayacaklar."

"Seni bırakamam," diye sızlandım. Dahası geri dönüp de Wes'i Laurel'la beraber göremezdim.

"Birkaç güne buradan çıkabileceğimizi umuyorum. Sonra geri gelip istediğin kadar kalabilirsin. Hastanede perişan olursun. Ayrıca şu randevuların nasıl sona ereceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Gidip bunu benim için tamamla."

Yanağımı onun omzuna yasladım. "Sırf şu anda sana hayır diyebileceğimi hissetmediğim için kabul ediyorum," dedim.

Birkaç dakika sonra bekleme odasına döndüm ve Nonna'nın önünde durdum. "Margot geri dönüp randevuları tamamlamam gerektiğini düşünüyor."

Nonna ellerini kavuşturdu. "Ah, elbette!"

Michael Dayı yeni bir kâğıt çıkardı. "Bir kalemi olan var mı? Benim ayarlayacağım randevu için bahislere şu anda başlayabiliriz."

Sal Dayı odanın karşısından dikleşti. "Ama yarın benim günüm."

"Nonna..." dedim.

Elini kaldırdı. "Buna eve gittiğimizde bir çare düşünürüz."

Bir saat sonra hepimiz vedalaşıyorduk. Nonna, Olivia, Charlie ve ben Michael Dayı'nın arabasına doluştuk. Baş etmem gereken sadece üç randevu daha olduğunu fark ettim. Sonrasında Noel tatili bitmiş olacaktı ve her şey normale dönecekti.

Tüm bunlar başladığında tek istediğim buydu.

Öyleyse neden hepsinin bitiyor olması şimdi beni korkutuyordu?

29 Aralık Salı

Kör Randevu #8:
Michael Dayı'nın/Sal Dayı'nın Seçimi

Gözlerimi açtığımda ilk işim telefonumu kontrol etmek oldu. Annemin Margot veya Anna'dan haber vermek için arama ihtimaline karşı elimde telefonumla uyumuştum fakat belli ki çok yorgundum çünkü bir saat kadar önce gönderdiği mesajın bildirimini duymamıştım.

ANNEM: Margot bu sabah çok daha iyi hissediyor! Uyandı, etrafı dolaşıyor. Anna'yı görmek için hazırlanıyoruz. Seni biraz sonra arayacağım. Seni seviyorum.

Yatağa geri gömüldüm ve derin bir oh çektim. Margot daha iyiydi. Şimdi sadece Anna'nın o solunum cihazından ayrılmasına ihtiyacımız vardı.

Margot'yla sohbetimizi açtım ve ona bir mesaj gönderdim.

BEN: Annem daha iyi hissettiğini söyledi!

Cevabı ânında geldi.

MARGOT: Bugün çok daha iyiyim! Bir maraton koşabilirmişim gibi hissediyorum.

BEN: Senin garaj yolunun sonuna kadar bile koşmuşluğun yoktur.

MARGOT: Tamam belli ki abartıyorum ama sen ne demek istediğimi anladın. Çok iyi hissediyorum. Şimdi sadece bebeğimin kendi kendine nefes almaya başlamasına ihtiyacım var ve belki o zaman bu hastaneden çıkabiliriz.

BEN: Sen eve döner dönmez ziyarete geleceğim ve Anna'yı aralıksız on saat falan kollarımda tutacağım.

MARGOT: Haha sabırsızlanıyorum.

Bir süre sonra Olivia odaya daldı ve yatağa sıçradı.

"Neden sabahları bu kadar enerjiksin?" diye sordum ona. "Eve birkaç saat önce döndük."

Yastığını kabartıp sonrasında bana döndü. "Esasında bu bir yetenek." Birkaç saniye beni izledi. "Ee, Griffin'le ne oldu?"

Onu araba yolculuğu ayrılığımızla ilgili bilgilendirdim. Bana gıpta ettiğim o bir kaşı yukarıya kalkmış bakışı attı.

"İyi olduğuna emin misin? Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Derin bir nefes verdim. "Hoşlanıyordum ama artık birlikte olmamamız benim için gerçekten sorun değil."

Olivia başını onaylarcasına salladı. "Bugün yeni bir gün ve hem Sal Dayı hem Michael Dayı alt katta."

Ellerimle yüzümü sıvazladım. "Bana seçtirecekler, değil mi?"

Olivia beni yataktan kalkana kadar çekiştirdi. "Hiçbir fikrim yok ama gidip görelim!"

Michael Dayı ile Sal Dayı dışında ailenin yarısı da buradaydı. Nonna tezgâha eksiksiz bir kahvaltı büfesi kurmuştu ve masadaki tüm sandalyeler ve sandalye çekilebilecek yerler doluydu.

Sal Dayı ile Michael Dayı randevularımın yazıldığı tahtanın önünde sandalyelerde oturmuş kahve içiyorlardı.

"Ah! İşte burada," dedi Nonna. "Bak, şöyle yapacağız: Sal ve Michael planladıkları randevuyu teker teker yazacak ve sonra ikisini oylayacağız. Burada olmayanların oylarını Charlie mesaj yoluyla alacak."

Charlie tezgâhın başında yarı uykuda görünüyordu.

"Hepimiz mi oy vereceğiz?" diye sordum.

Nonna bana bir bakış attı. "Elbette! Bu noktada artık hepimiz bu işe dahiliz, dolayısıyla adil olan bu. Unutma, bunu Margot için yapıyorsun!"

"Hı hı. Bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacağını biliyordum." Sonra ona sarılıp, "Hodri meydan," dedim. Artık bununla savaşmanın bir faydası yoktu.

Olivia ve ben Camille Yenge ile Charlie'nin annesi Ayo Yenge'nin arasına sıkıştık.

Sal Dayı sandalyesinden sıçradı ve beyaz tahtaya yürüdü. Tahtayı ikiye bölen siyah bir çizgi vardı. Üst kısma yazmaya başladı.

Sal Dayı kenara çekildiğinde hepimiz tahtayı okuduk.

Mutfakta ortam kızışacak!
Öğleden sonra 2'de

"Öyleyse bunun bir aşçılık randevusu olduğunu tahmin ediyorum?" dedim. Mutfağın her yanında çok fazla fısıldaşma vardı.

Sal Dayı yerine geri oturduğunda Michael Dayı başını iki yana salladı. "*Mutfakta ortam kızışacak* mı? Bulabildiğin en iyi şey bu mu?"

"Eh, sende ne varmış görelim," diye karşılık verdi Sal Dayı.

Michael Dayı gösterişli hareketlerle bir bez çıkarıp siyah çizginin altındaki zaten temiz olan alanı sildi. Sonra derin düşüncelere dalmışçasına yumruğunu çenesinin altına koyarak boş yüzeye uzun uzun baktı.

"Hadi yaz şunu, Michael," dedi Nonna sandalyesinden.

Her harfi öyle yavaş yazıyordu ki sabırsızlıkla inlemek istedim. Sonunda kenara çekildiğinde kendinden çok hoşnut görünüyordu.

Sophie Patrick, Lane-ister Hanesi'nin bir üyesi olacak*
Biz Grupça Hareket Ettiğimizden Uzak Düşmeyiz!
Tam Puanlık Bir Poz Ver ve saat 6'da hazır ol!
Sansasyonel olacak!

"Kime oy vereceğimi biliyorum!" diye bağırdı Camille Yenge.

Sal Dayı ona bakmak için döndü. "Sahi mi?"

Camille Yenge omuz silkti. "Bu çok hoş, Sal. Ve bunu biliyorsun."

Tahtayı üç defa okudum.

"Yani... bu bir bowling randevusu mu?" diye sordum.

"Evet! Ve benim takımımda, Lane-ister Hanesi'nde, olacağın için buna uygun giyinmen gerekecek."

"Bu bir *Taht Oyunları* göndermesi mi?" diye sordu Charlie.

Michael Dayı'nın yüz ifadesi, Charlie'nin sorusunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü bize gösteriyordu.

Olivia hoplayıp zıplıyordu. "Ben de gitmek istiyorum! Lütfeeeeeen!" diye mızmızlandı, sonra Sal Dayı'ya baktı. "Üzgünüm. Seninki de eğlenceli görünüyor."

"Bizim takım tamamen dolu ama I Can't Believe It's Not Gutter** takımında sana bir yer bulabilirim," dedi Michael Dayı. "Fakat romantik bir romanın kapağındaymışsın gibi giyinmen gerekiyor."

Şimdi kafam gerçekten karışmıştı. "Şu sahte margarinle romantik roman kapağının ne ilgisi var?"

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Çünkü romantik roman kapaklarında yer alan adam, Fabio, tüm o sahte margarin reklamlarında oynuyordu." Cümlenin sonunda bir *yok artık* demediği kalmıştı.

---

* Bowling'de topların yuvarlandığı kulvar –*çn*

** "Gutter" bowlingte kulvarın iki yanındaki oluklara verilden addır. Ses benzerliğine dayanarak burada I Can't Belive It's Not Butter adlı margarin markasına bir gönderme yapılıyor. –*çn*

"Beni. De. Yaz!" diye ciyakladı Olivia.

"Sen burada bile yaşamıyorsun ki, nasıl bir bowling takımında olursun?" diye sordu Sal Dayı Michael'a.

"Burada yaşamadığım için burada arkadaşlarım olmayacak diye bir kural yok. *Sosyal medya* denilen bir şey var ve birbirinden uzakta yaşayan insanların iletişimi koparmamasını sağlıyor. Belki duymuşsundur?"

Sal Dayı gözlerini devirdi. "Her neyse. Benim randevum da eğlenceli olacak!"

"Pekâlâ, iki randevu da eğlenceli görünüyor! Ama yine de oylamamız gerekiyor." Nonna tahtanın önünde ayakta duruyordu. "Aşçılık randevusuna oy verenler elini kaldırsın."

Çocuklarının yarısıyla birlikte elbette Sal Dayı da elini kaldırdı. Kelsey Teyze'nin dört kızı ellerini hızla kaldırdı ama neye oy verdiklerini bildiklerinden kuşkuluydum.

"Sophie'nin bowlinge gitmesini isteyenler el kaldırsın!"

Kalabalığa bir iki saniye göz gezdirdikten sonra Nonna, "Tamam, neredeyse herkes bowlingi seçiyor," dedi.

Charlie telefonunu gösterdi. "Burası oybirliğiyle bowlinge karar verdi."

Olivia ayağa kalktı. "Michael Dayı, randevu için birini seçmekte yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü bir önerim olabilir."

Michael Dayı başını iki yana salladı. "Onu hallettim!"

Olivia'yı bluzunun kolundan çektim. "Önerin kim?"

Öne doğru eğilip fısıldadı, "Bir süredir seni izliyordum." Bir anlığına durdu ve başıyla arka kapıya doğru işaret etti. "Onu da izliyordum."

Wes arka kapıda dikiliyordu. Charlie'yi görünce tezgâha doğru ilerleyip onun yanına, Bank'ten az öce boşalan tabureye oturdu. Ardından mutfağı bakışlarıyla inceledi. Gözleri bende durduğunda bana hafifçe gülümsedi.

"Evet. İkinizi de izliyordum," dedi Olivia bir kez daha.

Gecenin geç saatlerindeki araba yolculuğumuzdan yorgun düştüğümüz ve alışverişe gitmemiz gerektiği için Nonna bize o gün için dükkândan izin vermişti. Bowlinge gitmeme karar verildiğinde Olivia, Charlie, Wes, Graham, Jake ve Sara'yı kenara çekmişti. Yaklaşık yarım saat önce bowling salonunu arayıp kendi takımlarını eklemişlerdi. Bir süre fikir alışverişinde bulunduktan sonra nihayet bir *Grease* teması kullanarak takımlarına Pin* Ladies ve T-Balls** adını vermekte karar kılmışlardı. Hepimiz takımlarımızın temasına uygun bir şeyler bulabilecek miyiz bir bakmak için ikinci el mağazasının yolunu tuttuk; kızlar bir arabadaydı, erkekler de arkadan takip ediyordu.

Biz rafların arasında gezinirken Wes'le Charlie mağazanın diğer tarafından yanımıza geldi.

"Selam çocuklar," dedi Olivia biraz yüksek sesle. Wes'e, sonra bana ve sonra tekrar Wes'e baktı. İncelikli davranmıyordu. Hem de hiç.

Buz hokeyi maçında bizden ayrıldığından beri Wes'le hiç yan yana gelmemiştik. Göz teması kurduğumuzda başıyla selam verdi.

Gülümsedim ve ben de başımla selam verdim. "Bu akşamki bowling için heyecanlı mısın?"

"Evet. Hiç ucuz, siyah derimsi ceket gördün mü?" dedi Wes.

"Çünkü biz T-Balls'uz," diye ekledi Charlie ve kıs kıs gülmeye başladı. Küçük bir çocuk gibiydi.

"Ben sana yardım ederim, Charlie. Buraya gel," dedi Olivia onu mağazanın diğer tarafındaki erkek bölümüne çekerken. "Wes, sen *Taht Oyunları*'nı izliyorsun. Soph'a giyecek bir şeyler bulmasında yardım et."

Bana göz kırptı.

Kesinlikle incelikli değildi.

"Birkaç gündür seni görmüyorum," dedim sonunda rahatsız edici sessizliği bozmak için.

---

* (İng.) Lobut *–çn*

** (İng.) Top *–çn*

Başını salladı. "Evet, son birkaç gün biraz çılgıncaydı. Charlie dün Margot ile Anna'ya olanları anlattı. İkisinin de daha iyi olmasına sevindim."

"Evet, ben de öyle. Çok korkmuştum."

Başını sallayarak onayladı. "Charlie bana aynı zamanda sen Griffin'le gitmeden önce yaptığınız sohbetten de bahsetti."

Bir kahkaha patlattım. "Aramızda geçene sohbet demek ne hoş bir ifade biçimi!"

Wes sırıttı. "Evet, sanırım. Ama Sophie cidden, seni yanımızda istemiyormuşuz gibi hissettirmiş olmamızdan nefret ettim. Düşündüğünün bu olduğunu bilseydim ben..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ne?" Tanrım, sesim neden nefes nefese çıkıyordu? Kendimi toplamalıydım.

"Yanımızda olmanı ne kadar çok istediğimizi anlamanı sağlardım."

Kızarıyordum. Bunu hissedebiliyordum. Arkamı dönüp oradaki rafı karıştırmaya başladım.

"Bir Lannister olmam gerektiği hâlde sanırım Arya Stark gibi giyineceğim."

Wes bir kahkaha attı. "Michael buna bayılacak." Ben fazla uzaklaşamadan önce, "Görünüşe göre sonunda öpücüğünü almışsın," dedi.

Olduğum yerde durdum. Sırtım ona dönüktü ve Olivia'nın bir ceket bulmada Charlie'ye yardım etmesini izlerken, arkamı dönerek Wes'e bir cevap verip vermeme arasında gidip geliyordum. Sonunda cesaretimi topladım.

"Evet, galiba öyle. Ama benim istediğim öpücük o değildi."

Bunu sahiden söylemiş olmam beni şok etti. Wes de aynı ölçüde şaşırmış görünüyordu.

"Dün akşam hastaneye gidiş yolculuğun nasıldı?" diye sordu.

"İhtiyaç duyduğum bir bitişti." Şimdi de özgüvenimle şaşırtıyordum.

Wes bir kez daha başını salladı ve yüzünde oynaşan ufak bir gülümseme gördüm. "Buna sevindim. Mutlu görünüyorsun."

Onun da Laurel'la aralarında olup biteni anlatmasını umuyordum ama bunu yapmadı.

"Wes, bu sana uyuyor mu bir denesene," diye seslendi Charlie mağazanın diğer tarafından. Wes bana son bir defa uzun uzun baktıktan sonra yürüyüp gitti.

Olivia tekrar yanıma yaklaştı.

"Nihayet bu konuda konuşabilir miyiz?" diye sordu. İkimiz de onun Wes'ten bahsettiğini biliyorduk.

Omuz silktim ve önümdeki ayakkabı yığınını karıştırdım. "Bu hafta kafam çok karışıktı. Ve Griffin'le yaşadıklarım çok yeni. Ve o da benim gibi mi hissediyor hiçbir fikrim yok. Ve başka birinden hoşlanmak için fazla erken olmasından endişe ediyorum."

Olivia gözlerini devirdi. "Öncelikle Wes yeni tanıştığın rasgele biri değil. Onu hayatın boyunca tanıyordun. Ve hayatının yarısında da ona âşıktın."

Söylediği şeyi reddetmek için ağzımı açtım fakat Olivia elini havaya kaldırdı. "Benim yüzümden bu duygunun peşine düşmediğini biliyorum. Ayrıca ben ondan beş dakikalığına hoşlandım diye bunca zamanı boşa harcamış olabileceğiniz için kötü hissediyorum."

"Büyük ihtimalle böylesi daha iyidir," dedim. "On dört yaşındaydık. İlişkimiz sürmezdi. Özellikle de farklı şehirlerde yaşadığımız ve farklı okullara gittiğimiz için. Bunun arkadaşlığımıza yaptığına bak."

Olivia hafifçe somurttu. "Keşke bunu değiştirebilseydik."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi iyiyiz. Önemli olan tek şey bu."

"Fakat zamanlama şimdi mantıklı geliyor. Neredeyse on sekiz yaşındasınız ve ikiniz de aynı üniversiteye gideceksiniz... LSU'ya gitmeyi planlıyorsun, değil mi? Hâlâ milyon kilometre uzaklıkta bir yere gitmeyi planlamıyorsundur, değil mi?"

Olivia'nın omzunu dürttüm. "LSU İlham Panomda ilk sırada, yani güçlü bir yarışmacı."

"Peki... sen eninde sonunda okula bizimle birlikte gitmek istediğini kabul ettiğinde, ikiniz tam anlamıyla yan yana binalarda yaşayacaksınız. Ve biz oda arkadaşı olacağız. Her şey harika olacak."

"Bilmiyorum. Bu çok mu garip? Demek istediğim, garip olabilir. Bu bana bağlı bile olmayabilir. Wes iki akşam önce Laurel'laydı."

"Ya da olağanüstü olabilir. Ama risk alana dek bunu bilemeyeceksin. Kaldı ki Wes yarım saat onunla birlikteydi. Laurel'ın büyükannesiyle büyükbabası ikisinin arasında geçenlerden bihaber olduklarından Wes'e bir Noel hediyesi almışlar, bu yüzden gidip hediyeyi almak için Laurel'ın arabasına bindi ve sonrasında Laurel onu derhal eve geri bıraktı."

Ah.

Kasada ödeme yaparken Olivia'nın elinde kendisi ve Sara için pembe ceketler, bendeyse Arya Stark gibi giyinebilmek için bulabildiğim en benzer giysiler vardı. Google'da tüm görsellerini taradıktan sonra onun daha geç bölümlerdeki görüntüsünü yansıtmaya karar vermiştim ve üzerime oturan koyu zeytin yeşili bir pantolon ile kahverengi bir deri ceket bulabilecek kadar şanslıydım. Tek ihtiyacım olan bir kılıçtı.

Olivia ve ben arabamın yanında duruyorduk ve Charlie doğrudan Wes'in kamyonetine yönelirken Wes yanımızdan ayrılmakta acele etmedi.

"Sanırım bu akşam seni göreceğim," dedi.

"Evet, kılıç taşıyan kişi ben olacağım." Hemen sonra başımı iki yana salladım. "Tamam, belki kılıç taşıyan tek kişi olmam."

Wes kahkaha attı. "Ben ise kusursuz güzellikteki sahte bir deri ceketi, sırtına beyaz boyayla *T-Ball* kelimesini yazarak mahvetmiş kişi olacağım."

Wes öyle yakınımdaydı ki isteseydim elimi uzatıp ona dokunabilirdim. Ve elini usulca tutmayı gerçekten istiyordum.

Ama yapmadım ve o da bana elini uzatmadı. Çok geçmeden yürüyüp uzaklaştı.

Arabaya bindiğimde Olivia kahkahalarla gülüyordu. "Siz ikiniz beni öldürüyorsunuz."

Bowling randevusu için beni kimin almaya geleceğini görmek üzere kalabalık tekrar Nonna'nın evinde toplanmıştı.

Randevuya çıkmanın canıma tak edeceğini asla düşünmezdim fakat durum resmen buydu.

Pin Ladies ve T-Balls oldukça iyi görünüyordu ve parlak pembe bir ceket yerine bir kılıcım olduğuna üzülmemek için kendimi zorlamam gerekti.

Ronnie Enişte bahis zaman dilimlerini inceliyordu, beni bir dakika inceledikten sonra bakışlarını bahis zaman dilimlerine döndürdü. "O diziden kim gibi giyindin?" diye sordu.

"Arya gibi giyindim. Topu atma sırası bana geldiğinde, tıpkı Arya'nın öldürmek istediği insanlara yaptığı gibi bu hafta randevuya çıktığım oğlanların isimlerini tekrar tekrar yineleyeceğim."

Ronnie Enişte'nin başı hızla yukarı kalktı.

Ona kocaman gülümsedim. "Sadece şaka yapıyorum!"

Yavaşça gerileyerek benden uzaklaştı.

Michael Dayı merdivenlerden uçarcasına indi. En azından artık çok da abes hissetmiyordum. Sarı yerine siyah saçları hariç tıpatıp Jamie Lannister'a benziyordu. "Altın" sahte eli bile kılığına eklemişti.

"O şeyi takarken topu atabilecek misin?" diye sordu Charlie.

Charlie arkaya taranmış saçları ve siyah ceketinin altındaki o beyaz tişörtüyle iyi göründüğü hâlde, kostüm giymeye imrendiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Biz küçükken sırf kılıç taşıdığı için dört yıl üst üste korsan kılığına girmişti.

Michael Dayı sahte eli kolayca çıkardı ve tekrar taktı. "Beni merak etmeyin," dedi, sonra beni baştan aşağı süzdü. "Biz Laneister Takımıyız! Sana gönderdiğim fotoğrafların hiçbirine bakmadın mı?"

Gülümsedim. "Baktım ama kendimi Cersei'den çok Arya'ya yakın hissediyordum."

"Her neyse." Michael Dayı açık kapı aralığında dikilerek gözleriyle sokağı taradı. Belki de oğlan söz verdiği hâlde gelmez, diye düşündüm iyimserlikle.

Birkaç dakika sonra Michael Dayı elini havaya kaldırıp, "Sonunda!" diye bağırdı, evin önündeki yoldan kapıya yürüyen oğlana.

"Park edecek bir yer bulmaya çalışırken blokun çevresinde üç tur atmak zorunda kaldım," dedi oğlan. "Birileri bir parti falan veriyor olmalı."

Ah, tanışmak için içeride onu kimlerin beklediğini görene kadar beklesin.

Kapıdan girdiğinde Michael Dayı, "Bu Jason Moore," dedi.

Jason içeri ilerledi. Genişçe gülümseyerek elini uzatırken Sara'yı ben zannetti.

Sara ne olduğunu anlamadan Jason onun elini sıkıyordu. "Merhaba, seninle tanıştığıma memnun oldum!"

Oğlanın heyecanı gözlerinden okunuyordu ve Sara kafası karışmışsa bile aynı derecede etkilenmiş de görünüyordu. Onları kapıdan dışarı itekleyip bu randevuya birlikte çıkmalarına izin verebilmeyi dilerdim.

"Hımm, ben de öyle ama ben Sara. Sophie'nin kuzeniyim." Başıyla yan tarafa doğru işaret etti. Jason'ın gözleri Sara'dan ayrılarak beni buldu. Ve evet, o heyecan kayboldu.

"Ah." Gönülsüzce Sara'nın elini bıraktı ve benimkine uzandı. "Sophie. Tanıştığımıza memnun oldum."

Aile fısıldaşmaya başladı. Charlie kâğıdı çıkarıp bahisleri düzenlemeye başladı. Michael Dayı telaşlanmış görünüyordu.

"Bu faaliyet yaklaşık ne kadar sürer?" diye sordu Sal Dayı.

Michael Dayı başını iki yana salladı. "Belli olmaz."

Ronnie Enişte Sal Dayı'ya yaklaşarak, "Michael ondan onu çeyrek geçeye kadar olan aralığı seçti," dedi.

"Şey, gitsek iyi olur," dedi Michael Dayı ve bizi âdeta kapıdan dışarı itekledi.

Tam evden ayrılmadan önce Sara'ya döndüm ve ağzımı oynatarak sordum, *Bizimle gelmek ister misin?*

Bir an için bunu değerlendirdiğini düşündüm fakat sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Orada görüşürüz," diye fısıldadı.

Belki de ailedeki tek çöpçatan Nonna değildi.

Jason, Michael Dayı ve ben Jason'ın arabasına bindik. Araba yolculuğunu üçümüzün birlikte yapmasını beklemiyordum ama randevu oyununun bu noktasında artık hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

Bowling salonuna gidiş yolunda Jason ve ben çene çaldık. Onun Olivia, Wes ve Charlie'yle aynı okulda lise ikinci sınıf öğrencisi olduğunu öğrendim. Charlie'yle birlikte Medya Sanatları dersi alıyordu ve Charlie'nin eğlence adına yaptığı tuhaflıklarla ilgili hikâye üstüne hikâye dinledim.

Keşke bunlardan herhangi birinin beni şaşırttığını söyleyebilseydim ama şaşırtmamıştı.

Otoparktaki herkes bir tür kostüm giydiğinden doğru yere geldiğimizi anladım.

"Tek *Taht Oyunları* takımı biz değiliz, ha?" dedim Michael Dayı'ya.

"I-ıh," dedi. "Bowl-ton Hanesi var." Sırtında "derisi yüzülmüş adam" resmi olan siyah tişörtlerle siyah kot pantolon giyen, kapıya doğru yürümekte olan bir grup genç adamı işaret etti. "Ayrıca Pin-terfell Lordları var." Beni bir kez daha baştan aşağıya süzerek ekledi, "Bu kılıkla sanırım onlarla birlikte oynamalıydın. Bir Takımın Adı Yok da dahil oldu. Fakat ilk bizdik!"

Jason'a dönüp sordum. "Daha önce bunu hiç yaptın mı?" Henüz Michael Dayı'nın onunla nasıl tanıştığını öğrenmemiştim.

"Hayır. Ama abim Michael'ın takımında, bu sayede bir şeyler duydum. Hikâyeler bunun hakkını vermiyor."

"Her bir araya gelişinizde farklı bir kılığa mı giriyorsunuz?" diye sordum Michael Dayı'ya.

"Hayır, sadece sene sonu eğlencesi için."

İçeri girdiğimizde Jason ve benim ayakkabı kiralamamız gerekti. Buna ihtiyaç duyan sadece ikimizdik. Diğer herkes kendi ayakkabılarına sahip olmanın yanında görünüşe göre kendi bowling toplarına da sahipti. Ayrıca takım temaları çoğunlukla topların desenine eklenmişti.

Biz yan yana oturmuş, mavili-kırmızılı ayakkabıları giyerken bir grup yarı çıplak erkek içeri girdi. Sanki önlerinde saçlarını kusursuz bir şekilde arkaya üfleyen görünmez bir vantilatör vardı.

"Olivia o takımda olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacak."

Jason güldü. "Öyle yağa bulanmanın bowling oynamayı zorlaştıracağını düşünürdüm."

Hem de nasıl yağa bulanmışlardı. Floresan ışıkların altında resmen parlıyorlardı.

Michael ve takım arkadaşları herkesin adını tepedeki skorborda girerken Jason'la ben insanları gözlemliyorduk. Yanımızdaki kulvarda Kutsal Yuvarlayıcılar adında, rahip ve rahibe gibi giyinmiş bir grup vardı. Ayrıca bir grup önlüklü doktorun E-bowl-a* Takımı'nı, Gutt-er-done Takımı'ndaki taşralı görünüşlü adamları ve Duman-Topu Takımı'ndan otçuları gördük.

Ancak benim kişisel favorim Spare** Wars Takımı'ydı.

"Her zaman böyle giyinmedikleri için biraz hayal kırıklığına uğradım şahsen," dedim Jason'a.

"Tamam, hepimiz burada olduğumuza göre bir takım fotoğrafı çekme zamanı," dedi Michael Dayı. Herkesi bir araya topladı ve Jason'la beni önde ortaya koydu. "Lane-isterlar olduğumuza göre kibir ve ukalalık görmek istiyorum." Bir kez daha kılığıma dik dik baktı. "Ya da kılıçlarımızı ortadaki haine doğrultabiliriz?"

"Ha. Ha," dedim.

Biraz tartışmadan sonra Jason'la ben kollarımızı göğsümüzde kavuşturduk ve sırt sırta vererek yüzümüzü fotoğrafımızı çeken

* Ses benzerliğiyle ebola hastalığına atıfta bulunan bir kelime oyunu –*çn*

** Bowlingde, ikinci atışta tüm labutları devirmeye denir. –*çn*

kadına döndük. Siyah kalem etekle beyaz bluz giyiyordu, siyah bir gözlük takıyordu ve saçları topuz yapılmıştı.

"O hangi takımda?" diye sordum.

"Top-haneciler Takımı," diye cevap verdi Jason'ın abisi Hank. "Hiçbir şey bowling oynayan bir kütüphaneciden daha seksi değildir."

Kadın birkaç pozumuzu çektikten sonra Michael Dayı bunları tüm sosyal medya hesaplarına yükleyip gruptaki herkesi etiketledi.

Telefonum bildirimlerle aydınlandığında ekranı kaydırıp açtım. İçerik akışımda gördüğüm ilk şey, Griffin'in bizden bir alt sınıftaki Sabrina adındaki bir kızla bir fotoğrafıydı. Bir şenlik ateşinin karşısında, katlanan sandalyelerde otururken yüzleri yan yanaydı.

Gönderinin altında bir yazı yoktu, sadece bir dizi alev emojisi vardı.

Bu aşırı ezikçeydi.

Ve neyse ki bunu gördüğümde hiçbir şey hissetmedim.

Pin Ladies ve T-Balls nihayet mekâna geldi. Bizim kulvarımızla onlara tahsis edilenin arasında dört kulvar vardı. Olivia bir grup fotoğrafı için onları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Aceleyle yanına gittim. "Benim çekmemi ister misin?"

Olivia telefonunu bana verdikten sonra Charlie ile Wes'in arasına geçti. Ekranda aileme ve Wes'e bakarken bir Pin Lady olmayı her zamankinden fazla istedim.

Birkaç poz çektim, sonrasında telefonunu Olivia'ya geri verdim.

"Bekle," dedi Wes. "Dördümüzün bir fotoğrafını çekelim."

"Evet!" diye ciyakladı Olivia.

Olivia ve ben ortaya geçtik, Wes benim yanımda duruyordu. Belime dolanmış kolu beni daha yakınına çekiyordu. Gülümsememin komik olduğunun farkındaydım ama elimde değildi. Yeniden Efsane Dörtlü olduğumuzu hissediyordum.

"Ah, ben o takımda olmalıydım," dedi Olivia fotoğraf çekme-

yi bitirdiğimizde. Sonunda I Can't Believe It's Not Gutter takımı gözüme çarpmıştı.

"Sophie," diye seslendi Michael Dayı. "Senin sıran!"

İki tur oynadıktan sonra iyi bir bowling oyuncusu olmadığım belli oldu. Aslına bakılırsa iki turun sonunda skorum sıfırdı.

Sıfır.

Jason benden çok daha iyi olmadığı hâlde hiç değilse çift basamaklardaydı.

"Kaç oyun oynuyoruz?" diye sordum.

"İki," diye cevapladı takımımdaki herkes aynı anda. Skorumun takımımızı aşağı çekmesine rağmen bana nazik davranmaya çalışıyorlardı; yine de genç bir adamın başını ellerinin arasına gömdüğünü gördüm.

Kendi kulvarımdan çok dört kulvar yanımızı izliyor olmam kötü müydü? Muhtemelen. Fakat Pin Ladies ve T-Balls'dan gözlerini alamayan tek kişi ben değildim. Jason da on-on beş kez Sara'ya kaçamak bakışlar atmıştı.

Yeniden benim sıram geldiğinde hizamı yerdeki şu noktalara göre alırken takımın her elemanının inlediğini neredeyse duyabiliyordum.

"İlk adımını bowling topunu tuttuğun taraftan atmalısın," dedi Wes yanıma yaklaşarak. Elinde hayali bir top vardı ve sağ ayağıyla adımlarken aynı anda sağ elini ileri doğru sallandırıyordu. "Aynı harekette yapılmalı."

"Diğer takıma yardım mı ediyorsun?" diye bağırdı Charlie. İkimiz de ona aldırmadık.

Wes bana başıyla işaret etti. "Bir dene ama topu henüz bırakma."

Topumu önümde tutarak bana az önce gösterdiği hareketi taklit etmeyi denedim fakat zamanlamam yanlıştı. Gerileyip bir kez daha denedim ama sonuç aynıydı. Derken Wes arkama geçti, sol elini kalçama ve sağ elini dirseğime koydu.

"Tamam, bir kez daha deneyelim," dedi kulağıma.

Başımla onayladım çünkü bu noktada sözcükler beni bütü-

nüyle terk etmişti. Ben sağ ayağımla ileri adımlarken Wes dirseğime asıldı ve ben topu sallarken beni takip etti.

"Şimdi hazırsın," dedi.

Derin bir nefes alıp başlangıç çizgisine döndüm. Hemen sonra harekete geçtim. Top kulvarda iki kez sektikten sonra lobutlara doğru çok yavaşça yuvarlanmaya başladı. Hızla dönüp Wes'e baktım.

"Buna dayanamıyorum. Bana nasıl sonuçlandığını söylersin."

Arkamdaki topun yavaş ilerleyişini izlerken güldü. Takım arkadaşlarım hâlâ gülümsüyordu, demek ki topum henüz yandaki oluklara girmemişti.

Wes başını yukarı aşağı sallarken mırıldanıyordu. "Devam et... devam et."

Düşen lobutların seslerini duyduğumda tam zamanında dönerek lobutların yedisinin devrildiğini gördüm.

Hoplayıp zıpladım, sonra kollarımı Wes'in boynuna doladım. "Başardım!"

Wes'in elleri belimi kavradı ve beni kendine çekti. "Doğuştan kabiliyetlisin," dedi kulağıma.

Wes beni serbest bırakarak, ikinci denememi yapmak üzere topu almam için dürttü. Elbette bu kez topum doğrudan oluğa girdi. Ama skorborddaydım!

Wes grubunun yanına döndü ve ben de Michael Dayı'nın yanına oturdum.

"Demek bu akşam senin için yanlış oğlanı seçtim, öyle mi?" dedi bir sırıtışla. "Şimdi Olivia'nın neden yardım teklif ettiğini anlıyorum."

Omuz silktim. "Jason iyi biri. Onunla tanıştığım için memnunum." Arkamızda Sara ve Jason'ın konuştuğu yeri başımla işaret ettim. "Bana kalırsa keyfi yerinde."

"Evet, bunda berbatım." Michael Dayı bir kahkaha attı. "Komşu çocuk da seninle aynı hisleri paylaşıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Tüm gece gözleri sendeydi."

Michael Dayı'nın koluna vurdum. "Cidden mi?"

Bir kahkaha daha atarken başıyla onayladı. "Cidden."

Wes oyunun geri kalanında kulvarımıza dönmedi ama birden fazla kez birbirimizi izlerken yakalandık. Ve oyunun bitiminde, tüm takım skorları hesaplandığında Lane-isterlar sonuncu olmadı. Buna yakındık... ama en alt sırada değildik. Bunu bir zafer olarak kabul ettik.

Jason ve ben kiralık ayakkabılarımızı resepsiyona geri götürdük. "Bu eğlenceliydi," dedi Jason, biz görevli kızın kendi ayakkabılarımızı getirmesini beklerken. "Gerçi pek de hayal ettiğim gibi gitmedi."

Ona kısaca sarıldım. Gerçekten iyi biriydi ve başka bir zaman olsa onunla randevuya çıktığım için şanslı hissederdim.

"Yarın akşam Eastridge'de anneannemin doğum günü partisi var." Sara'ya baktıktan sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Tüm ailem orada olacak. Sen de uğramalısın."

Jason sırıttı. "Sen harika bir kızsın, Sophie. Ve anneannenin partisine gelmeyi çok isterim."

Bana yeniden çabucak sarıldıktan sonra kapıya yöneldi.

"Az önce seni sepetledi mi?" dedi Olivia arkamdan.

Hızla döndüm. Tüm ailem orada durmuş benim için savaşmaya hazır görünüyordu.

"Hayır, öyle değil. Randevumuzu burada bitirmeye karar verdik."

Charlie saatine baktı. "Kahretsin! Yarım saatle kaçırdım!" Sonra telefonunu eline aldı, büyük ihtimalle mesaj grubuna randevunun bitiş zamanını yazıyordu. "Yine Ronnie Enişte kazandı. Bu nasıl mümkün olur?" diye kendi kendine mırıldandı.

"Ama birinin beni eve bırakmasına ihtiyacım var," dedim. Duygularımın yüzümde yazılı olduğunu bildiğimden Wes'e bakmaktan kaçınıyordum.

Olivia bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kapıya doğru çevirdi. "Elbette. Ama önce gidip pizza yiyelim."

Hâlâ sağ ayağında şu kırık botunu giyen Jake topallayarak önümüze geçti. "Suşi yiyelim," dedi. "Her zaman pizza yiyoruz."

"Benim oyum Whataburger'a," dedi Graham ama Olivia bu fikri reddetti.

"Whataburger'a gitmiyoruz."

Graham başını iki yana salladı. "Bir kerecik seçimi ben yapmak istiyorum."

Tartışma otoparka kadar devam etti. Yüzümdeki gülümsemeyi söküp atamıyordum.

Olivia'nın kolu hâlâ omuzlarımdaydı ve grubun geri kalanıyla aramıza biraz mesafe koymak için yavaşladı.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Gerçekten iyiyim."

Olivia'nın ağzı bir yana doğru kıvrıldı. "Tüm o *Sana bowling oynamayı öğretmeme izin ver* hamlesini gördüm. Klasik." Alaycı bir ses çıkarıp onu dirseğimle dürttüm.

Charlie ile Wes, Wes'in kamyonetinin yanında duruyordu ve ailenin geri kalanı Graham'ın SUV'sinin yanındaydı. Olivia beni Wes'in kamyonetine çekti.

Wes yolcu kapısını açarken sordu, "Gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle hazırım."

30 Aralık Çarşamba

Kör Randevu #9: Papa'nın Seçimi

"Haberler güzel," dedi Olivia. "Bu sabah sadece birkaç saat çalışmamız gerekiyor, sonra Papa bize bu akşamüstü için izin verecek, böylece bu akşamki parti için saçlarını ve tırnaklarını yaptırmaya Nonna'yla birlikte gidebileceğiz."

Bu beni canlandırdı. "O şımartılırken sadece onunla takılacak mıyız yoksa biz de şımartılacak mıyız?"

Olivia'nın gözleri parladı. "Papa diğer kuzenlere boşboğazlık etmememiz şartıyla bize de ısmarladığını söyledi. Ona en gözde torunları olduğumuzu bildiğimizi ve bu bilgiyi *yıllardır* sır olarak sakladığımızı, şimdi gevezelik edeceğimizden kaygılanmaya başlamasına gerek olmadığını söyledim."

Yataktan usulca kalktım. "Yalan söylemeyeceğim, bir pedikür fikri şu anda bana muhteşem geliyor. Fakat Nonna'nın gitmemek için bir mücadele vereceğini biliyorsun."

"Şu an tam da öyle yapıyor, zaten Papa bizi bu yüzden onunla gönderiyor. Diğer türlü gideceğini düşünmüyor."

Mutfağa girdiğimizde Nonna lavabonun başındaydı. Tahtayı kontrol ettiğimde gördüğüm not beni şaşırtmadı:

Nonna'nın Doğum Günü Partisi!
Akşam 7'de!

"İyi ki doğdun, Nonna!" dedim. Evyeye arkasını dönerek Oli-

via ve bana coşkuyla sarıldı. "Papa'nın bana kimi ayarladığını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama ilginç olacak!"

Tezgâhtaki bir servis tabağından muffin kapıp Olivia'nın arabasına yöneldik.

Dükkânda işler durgundu. Acı verici derecede. Olivia beni ekip Drew'yla serada bir yürüyüşe çıktı. Açelyaların arkasında öpüştüklerine emindim. Papa bu akşamki partide süsleme olarak hangi bitkilerin kullanılacağına karar verirken Wes ve Charlie'yi arka tarafta meşgul ediyordu.

Telefonum Margot'dan gelen bir mesajla çınladı. Çok şeyle uğraştığını bildiğimden onu rahatsız etmemeye özen gösteriyordum fakat onunla konuşmayı çok özlemiştim.

MARGOT: İyi bir haberim var! Anna'nın solunum cihazından aldığı oksijen miktarını dün akşam azaltmaya başladılar; şimdi oksijeninin sadece %25'ini makineden alıyor ve harika gidiyor! Boruların da yarın çıkarılacağını umuyoruz!

BEN: BU GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ HABER!!!!!!

BEN: Çok rahatladım!!!

MARGOT: Bir de bana sor. Mini minnacık bebeğine o kadar çok makinenin bağlı olduğunu görmek korkunç.

Keşke orada olup onu kucaklayabilseydim. Anna'yı da öyle.

MARGOT: Duyduğuma göre çöpçatanlıkta Nonna kadar fenaymışsın.

BEN: Bu ailenin ciddi bir dedikodu sorunu var.

MARGOT: Nonna'nın partisini kaçırmaktan nefret ediyorum. Papa'nın kimi seçtiğine dair bir fikrin var mı?

BEN: Hayır. Ve biraz endişeliyim.

Nonna elleri önünde kenetli bir şekilde çiçekçinin dükkân kısmına geldi.

"Sana güzel bir haber vereceğim," diye ciyakladı.

Benden bir tepki bekliyor olmalıydı ama dümdüz birbirimize bakıyorduk. Sonunda, "Yarın akşam randevuya çıkacağın oğlanı buldum!" dedi.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Huzurevinde Gigi'yi ziyaret ediyordun."

"Evet, biliyorum! Bu şekilde gelişmesi ne komik. Olacağı varmış."

Sonra heyecanla ofisinin yolunu tuttu. Ben ise huzurevinde kimi görmüş olabileceğini merak ederek arkada kaldım.

Öğle molasına yakın Wes'i gördüm. Bugün kot pantolonu ve Greenhouse Fidanlık tişörtüyle çok hoş görünüyordu. O tezgâha yaslanırken Charlie yanımdaki tabureye oturdu. Saksı toprağıyla kaplıydı.

"Bir kaza mı geçirdin?" diye sordum.

Toprağı üzerinden silkeliyordu. "Bir sago palmiyesiyle iki raunt dövüştük ve palmiye kazandı diyelim."

Wes güldü. "Bir insanın bir saksı bitkisiyle kavgaya tutuşması mümkün değil sanırdım ama Charlie beni haksız çıkardı."

"O bitki yaklaşık yirmi kilo ağırlığında! Ve son basamağı görmedim," dedi Charlie.

Olivia telefonunu çantasına atıp, "Tamam, çocuklar, bundan sonrası sizde. Biz kaçıyoruz," dedi.

Charlie ayağa fırladı. "Ne? Nasıl günün geri kalanında izin alabildiniz?"

Çantamı yerden kaldırırken, "Nonna'yı saçlarını ve tırnaklarını yaptırmaya götürüyoruz," dedim.

"Tümüyle haksızlık. Gün boyunca Nonna'yı oradan oraya götürmeye ben de gönüllü olurdum."

Olivia ve Charlie dükkânın önüne doğru giderken, kimin neden gözde torun olduğunu tartışırken ben de Wes'le konuşmak için arkada kaldım.

"Bu sabah Garden Park Huzurevi'nde olma ihtimalin var mı?" diye sordum.

"Hayır. Neden?"

Başımı iki yana sallarken hayal kırıklığımın belli olmadığını umuyordum. "Bir sebebi yok. Boş ver."

Olivia ön kapıdan seslendi. "Nonna'yı arabaya bindirmeme yardım et! Gitmek istemediğini söylüyor."

"Sonra görüşürüz," dedim Wes'e, ardından Olivia'ya yardım etmek için aceleyle dışarı çıktım. Olivia'nın arabasına binmesi için Nonna'yı neredeyse zorladık.

"Tüm bir günü güzellik salonunda geçirmek çok saçma," dedi Nonna sonunda yolcu koltuğuna yerleştiğinde. "Kulüpte olup bizimkilere akşam için yapılan hazırlıklarda yardım etmeliyim."

Nonna'nın partisi Eastridge Country Kulünü'ndeki ziyafet odalarından birinde düzenlenecekti. Nonna bunu küçük tutmak istemişti ama tek başına bizim ailemiz kalabalıktı, bu yüzden alana ihtiyacımız vardı.

"Annem ve tüm teyzelerim bununla ilgileniyor," dedi Olivia. "Sana sürpriz yapmak istiyorlar."

Nonna bir *üff* sesi çıkarmakla birlikte nihayet sızlanmayı bıraktı.

"Papa bana kimi ayarladığını sana söyledi mi?" diye sordum ona.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, üstelik tüm sabah onu bu konuda sıkıştırdım. Yani, akraban olmayan kimi tanıyor ki?"

Şiddetli bir kahkaha patlattım. "Aynı şeyi sana yılbaşı gecesi randevum için de sorabilirim!"

Arkaya doğru bakıp bana göz kırptı. "O randevu en iyisi olacak. Bekle de gör."

İnlememi gizlemeye bile çalışmadım.

Telefonum çınladı ve Margot'nun ismini gördüğümde yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ekrana tıkladığımda Anna'nın birbiri ardına dört fotoğrafı belirdi. Onu görebilmesi için telefonumu Nonna'ya verdim. O büyük borunun ufak ağzına girdiğini ve hâlâ ilaçla yatıştırılmış olduğunu görmek oldukça kötüydü ama

sağlıklı, pembemsi bir rengi vardı. Bunu iyi bir işaret olarak kabul ediyordum.

Nonna telefonu bana geri verdi. "Hepinizin olduğu gibi tombul ve mutlu bir bebek olması uzun sürmeyecek."

"Umarım."

MARGOT: Doktorlar onu solunum cihazından ayırmaya başlayacak!! Oksijen saturasyonu seviyesi iyi görünüyor. Şans dile!!

BEN: Şans için el ve ayak parmaklarımla yapabildiğim her yeri çaprazladım!!

Güzellik salonunda Nonna'yı tırnaklarına azıcık parıltılı açık pembe bir oje sürdürmesine ikna ettik. Olivia ve ben de aynı rengi seçtik. Nonna'nın saçlarını yıkayıp şekil verdiler, hatta ona makyaj yapan bir kadın bile vardı.

Nonna'nın evine döndüğümüzde giyinip kulübe gitmek için bir saatimiz kalmıştı.

Olivia'nın akşam giyeceği elbise yanındaydı, biz de birbirimizin makyajına yardım etmek için misafir banyosunu paylaştık.

"Bu hafta çıktığım birçok kötü randevunun ardından Papa'nın kimi seçtiğiyle ilgili kaygılanmamam gerekir ama kaygılıyım," dedim Olivia sağ gözkapağımın üst köşesine dikkatle sıvı eyeliner çekerken. Sıvı eyeliner uygulamak benim sahip olmadığım bir yetenek gerektiriyordu.

"Şşş, yoksa bunu batıracağım," dedi. "Hem kimi seçtiğinin bir önemi olmayacak. Hepimiz orada olacağımızdan, oğlan her kimse onu başından savabilirsin. Bu arada bahiste durum iyice kızıştı. Herkes on ila on otuz arasındaki zaman dilimlerini almak için kavga ediyor."

Yapabilseydim gözlerimi deviriردim fakat Olivia gözkapaklarımdan birini çok sıkı germişti. "Herkesin şansını heba etmek için randevumla gece yarısını geçene kadar kalacağım."

Olivia bir adım gerileyerek bana baktı. "Gerçekten mi? Bahsimi değiştirmeli miyim?"

"Aman Tanrım, hayır," dedim.

Herkes parti için son dakika görevleriyle uğraştığından antre Nonna, Papa, Olivia, Charlie ve benim dışımda mutluluk verici bir biçimde boştu. Ne var ki Charlie'nin telefonuna yapışma şekline bakılırsa ailedeki herkesin dakikası dakikasına haber aldığına kuşkum yoktu.

"Papa ve Nonna, müthiş görünüyorsunuz," dedi Olivia. Ve gerçekten öylelerdi. Papa siyah bir pantolon ve yepyeni beyaz bir gömleğin üstüne deniz yeşili bir kazak giyiyordu. Nonna'nın üstünde uzun siyah çizmelerle, üzerine oturan koyu gri bir pantolon ve gümüşi görünen bir bluz vardı.

"İkiniz on numarasınız!" dedi Olivia gelmiş geçmiş en kötü İngiliz aksanıyla.

"Zannedersem kendimize hoş bir şekilde çekidüzen verdik," dedi Papa, Nonna'ya bakarak. Nonna karşılık olarak ona baktığında gözleri bir gülümsemeyle kırışmıştı. Kendimi sırıtmaktan alamadım.

Kapı zili çaldı. Papa ellerini kenetledi ve yüzü saf sevinçle aydınlandı.

Ama kapı ardına kadar açıldığında orada duran Wes'i gördüğümde tek kelimeyle şok oldum.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi gizleyemedim. "Sen ne..."

"Wes, burada ne yapıyorsun?" dedi Papa. "Peter nerede?"

İşte o an hayal kırıklığı bana bir çekiç gibi vurdu. Peter dükkânda çalışan bir oğlandı. Olivia ile daralttığımız olası adaylar grubuna dahildi.

"Peter tam biz dükkânı kapatmak üzereyken hastalandı. Epey hastalandı. Dinlenme odasının her yanına kustu." Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. Hayal kırıklığını yüzümden okuyabildiğini fark ettim ve aceleyle ona yanıldığını, randevumun onunla olmasını istediğimi söylemeyi arzu ettim.

Wes, Papa'ya dönerek devam etti, "Ona buraya gelip ikinizi de durumdan haberdar edeceğimi söyledim."

Papa yıkılmış görünüyordu. "Ah, Sophie! Seni yüzüstü bıraktım."

Hızla yanına gidip ona sarıldım. "Hiç de değil, Papa. Zaten Nonna'nın partisinde randevuya çıkmak garip kaçabilirdi. Böyle olması gerekiyormuş, inan bana."

Papa da bana sarıldı, ardından Wes'e döndü. "Eh, belki bu bir kayıp değildir! Wes sana eşlik edebilir. Yalnızca arkadaş olduğunuzu biliyorum ama..."

Papa lafını bitiremeden Wes'in arkasından içeri Laurel girdi. Bize, "Selam!" dedikten sonra Wes'e döndü. "Annen buraya uğradığını söyledi. Hazır olduğunda gidebiliriz."

Wes partiye Laurel'ı getiriyordu. Bu, beni mideme yumruk yemişim gibi sarstı. Wes'in gözleri bir iki saniyeliğine bana çevrildiğinde bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. Bunun yerine Papa'ya döndü. "Orada görüşürüz."

Ve gittiler.

❋ ♥ ❋

Şu anda Olivia'nın arabasının arka koltuğunda oturan Charlie'ye göre bu akşamki bahsin kazananıyla ilgili büyük bir tartışma vardı. Bazısı saat yediye en yakın zaman dilimini seçenin kazandığını söylerken bazısı hakiki bir randevu olmadığı için bunun geçersiz olduğunu düşünüyordu.

"Parayı yarına devredin ve kazanan her zamanki paranın iki katını alsın," dedi Olivia.

Charlie bu mesajı iletti, ardından, "Tamam, böylesi herkes için uygunmuş," dedi.

"Wes neden Laurel'la birlikteydi? İlişkilerinin bittiğini sanıyordum," diye sordu Olivia, Charlie'ye.

"Bilmiyorum ama oraya vardığımızda Wes'e soracağım ilk şey bu olacak," diye cevap verdi.

Olivia benim yüzüme bakabilmek için ön koltukta döndü. "Üzgünüm. İlişkilerinin bittiğini söylemişti... ve bu akşam onu getireceğinden hiç bahsetmedi."

Başımı iki yana salladım. Bu Olivia'nın suçu değildi. Her küçük söz ve davranıştan çok fazla çıkarım yapan bendim. Diğer yandan Wes'i Laurel'la görmenin beni Griffin ve Sabrina'nın fotoğrafını görmekten daha fazla üzmesi ne anlama geliyordu?

Charlie bize baktı. "Neden ondan özür diliyorsun? Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey!" dedim. Charlie'den sır saklamak istemiyordum ama Wes'in üzgün olduğumu öğrenmesini de istemiyordum.

"Sophie ekildiği için üzgünüm," dedi Olivia doğaçlama olarak. "Ve Wes'in de randevusunun yerini almak için müsait olmamasına."

Neyse ki Eastridge, Nonna'nın evinden fazla uzak değildi de Wes ve Laurel'la ilgili daha fazla konuşmaktan kurtuldum. Arabadan inerken derin bir nefes aldım. Efsane Dörtlü yeniden bir arada geldiği için, bu ne kadar berbat hissettirse de Wes'in yakınlarında olmaya alışacaktım.

Herhalde LSU'da önümüzdeki güz dönemi Olivia'nın betimlediğinden biraz daha farklı geçecekti.

Olivia parmaklarımızı birbirine geçirerek elimi sıktı. Charlie'nin birkaç adım arkasındaydık. "Çok üzgünüm," dedi Olivia alçak sesle. "Gerçekten ayrıldıklarını düşünüyordum."

"Ben sadece görmek istediğimi gördüm," dedim. "O bana iyi bir arkadaş gibi davranıyordu ve ben bunu olduğundan fazlası hâline getirdim."

Charlie durup köşedeki büyük bir palmiye ağacını işaret etti. "Beni az kalsın öldürecek olan buydu."

Bitkinin yapraklarının yarısı eksik görünüyordu ve saksının yan tarafında toprağı sızdıran devasa bir çatlak vardı. "İyi bir mücadele sergilemişe benziyor," dedim.

"Sanırım dükkândaki tüm bitkiler burada," dedi Olivia biz kulübün girişinden içeri geçerken. Gerçekten de bir bahçenin içindeymişiz hissi veriyordu.

Ana balo salonuna girdiğimizde ağzına kadar doluydu. Önünde dans pisti olan bir sahnede kurulum yapan bir müzik

grubu vardı. Beyaz örtülü yuvarlak masalar salona yayılmıştı ve büfe arka duvarın bir ucundan diğer ucuna uzanıyordu. Her masanın ortasında pembe ve beyaz taze çiçekler vardı; ayrıca ne tarafa dönsem anneannemin yıllar boyunca çekilmiş bir sürü fotoğrafının büyütülmüş hâlini şövalelere yerleştirilmiş olarak görüyordum.

Nonna ve Papa büyük bir insan kuyruğunun anneanneme mutlu yıllar dilemek için beklediği giriş tarafında duruyordu. Nonna ilgiden yakınmayı sevdiği hâlde, herkesin burada olmasının onu mutlu ettiğini anlayabiliyordum.

Salonda aile için ayrılmış masaları arayarak ilerlerken yanından geçtiğimiz hemen herkes merhaba demek için bizi durdurup, "Sen kimin çocuğusun?" diye soruyordu. Salonun diğer tarafına ulaşmayı başarana dek bana bir ömür boyu yetecek kadar kucaklanmış, öpülmüş ve yanağımdan çimdiklenmiştim.

Ronnie Enişte ve Patrice Teyze dans pistinde sürtünmeyle swing karışımı garip bir şekilde dasn ediyordu, pist kenarına ufak bir kalabalık toplanmıştı.

"*Kimse izlemiyormuş gibi dans et* deyişi *kimse izlemiyorken dans et* olmalıydı," dedi Charlie. "Hem yaşlıların müziğiyle nasıl böyle dans edebiliyorlar?"

Olivia ve ben onları dehşete kapılmış yüz ifadeleriyle izliyorduk. Etrafta böyle hareket etmek için akşamın çok erken saatleriydi, özellikle bu büyükanne kalabalığı sizi izlerken.

"Gidip biraz yiyecek alalım," dedi Olivia.

"Bu gösteriye şahit olduktan sonra iştahımın kaldığından emin değilim," diye cevap verdim Olivia beni büfe kuyruğuna çekiştirirken.

Önümüzdeki masaya yayılmış yiyeceklerin çoğunun İtalyan olması kimseyi şaşırtmadı. Büyük yassı kaplarda lazanya, spagetti, köfte, zeytin salatalı minik *muffuletta* sandviçler ve makarna salatası vardı. Hepsi hayli lezzetli olmasına rağmen hiçbiri anneannemin aşçılığıyla boy ölçüşemezdi.

Jake, Sara, Graham ve Banks'le aynı masaya oturduk. Wes'le Laurel'a bakmamaya ne kadar çok uğraşsam da kendimi tam olarak bunu yaparken bulup duruyordum.

Grubumuzdan ayrı olarak yakında oturuyorlardı. Laurel'ı birçok kez masada tek başına oturmuş, telefonunu karıştırırken gördüm. Wes bu sırada dans pistinin civarında Charlie'yle takılıyordu.

Benim onlardan haberdar olduğum kadar birbirlerinden haberdar görünmüyorlardı.

Neyse ki Nonna yemeğimizi bitirir bitirmez bizi dans pistine çıkardı ve müzik grubu iyi bildiğim şarkıları çalmaya başladı. Sonunda Wes'le Laurel hakkında endişelenmeyi bırakıp Nonna'yla dans etmenin tadını çıkarmaya başladım.

Üstelik Nonna'nın müthiş *hareketleri* vardı! Çok geçmeden ışıklar kısıldı ve herkes kare şeklindeki ahşap ufak dans pistine doluştu. Durmadan dans ettik; ayakkabılarımızı uzun zaman önce pistin hemen kenarındaki yığına terk etmiştik. Çıktığım birinin olmamasından hiç bu kadar mutluluk duymamıştım. Gece boyunca fotoğraf ve kısa videolar çektim ve onları annemle Margot'ya gönderdim.

Anneannemle dedem düğünlerinde ilk danslarını yaptıkları şarkıda dans ederken salonda gözleri dolmayan kalmadı.

Vakit geç oluyordu ve Wes yanımda belirdiğinde ben farklı lezzetlerdeki *cannoli*lerle dolu masayı inceliyordum. Laurel'ın yarım saat önce gittiğini görmüştüm ama bu gece Wes bana ilk kez yaklaşıyordu.

"Hangisini tercih edeceksin?" diye sordu.

"Şey, çikolatalı ile fıstık ezmeli olan arasında kaldım," dedim. "Belki ikisini de alırım."

Wes güldü. "Kesinlikle ikisini de almalısın."

İkimiz de birer tatlı tabağı doldurduk ve masaya kadar beni takip etti. Tabağımı koyup sandalyemi çekmeye başladım fakat kolumdaki eli beni durdurdu.

"Önce dans edelim," dedi.

Grup slow bir şarkı çalıyordu. Dans pistinde Jason ile Sara dahil birçok kişi vardı.

"Tamam," dedim ve Wes'in peşinden dans pistine yürüdüm.

Birbirimize döndük ve elini belime koyarak beni yakınına çekti. Çok yakınına. Ellerimi omuzlarının üstüne koyup boynuna dolarken neredeyse hiç mesafe katetmediğim kadar yakınına. Müzikle birlikte hareket ederken salona göz gezdirip hangi aile üyelerinin bizi izlediğine bakmaya cesaret edemedim. Başka bir yerde olmamızı her zamankinden fazla diliyordum. An itibarıyla en az beş farklı sohbetin konusu olmadığımız bir yerde.

"Laurel eve mi gitti?" diye sordum ve sonrasında kafamı duvara vurmak istedim. Neden ondan bahsetmiştim? Çok aptaldım.

"Arkadaşlarıyla buluşmaya gitti," diye cevap verdi Wes.

"Ah," dedim. Bu ezik bir cevaptı ama gerçekten istediğim Wes'in yakasına yapışıp, *Bana her şeyi anlat,* diye bağırmakken elimden gelen bu kadardı.

Üstelik onun daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyordum. Ağzını açsa da hiçbir sözcük çıkmadı. Sonunda konuştu. "Ebeveynleri ve büyükannesiyle büyükbabası da bu akşam davetliydi. Daha öncesinde hepsi buradaydı. Geçen gece büyükannesinin evindeyken Laurel buraya birlikte gelip ilişkimiz konusunda ne yapacağımızı çözmemizi istedi. Buraya gelirken yolda konuştuk ve ikimiz de farklı şeyler istediğimizi kabul ettik. Ailesi gider gitmez sıvıştı, böylece şehrin diğer tarafındaki başka bir partiye katılabilecek. Sanırım bir kapanış yaptık diyebiliriz."

"Kapanış," diye tekrarladım. Bu bana önemli geliyordu. Acaba buna farklı anlamlar mı yüklüyordum? Wes'in tüm yaptığı bir arkadaşına içini dökmek miydi?

"Peter'ı evine bıraktığımda ve bana seninle bu akşamki randevusuna gelemeyeceğini söylediğinde Laurel çoktan evime gelmek üzere yoldaydı."

Aman Tanrım. Bu söylediğine yüzlerce farklı anlam yükleyebilirdim. Bir milyon farklı anlam yükleyebilirdim.

"Böylesi daha iyi oldu. Tüm ailem buradayken ne kadar iyi bir randevu geçirebilirdim emin değilim," dedim.

"Peter oldukça hayal kırıklığına uğradı." Wes bana hafifçe gülümsedi. "Tıpkı onun yerini alamadığımda benim hissettiğim gibi."

Ben bir şey söyleyemeden Charlie aniden yanımızda belirdi; bir elini Wes'in omzuna diğerini benimkine yerleştirdi. Çığlık atmak istiyordum.

Wes'e bakıyordu. "İki seçenek var: Birincisi, tüm bu bitkileri önceden planladığımız gibi sabah ilk iş dükkâna geri götürürüz veya ikincisi, bunu bu akşam partiden sonra yaparız, böylece yarın saat ona kadar dükkânda olmamız gerekmez."

Wes eninde sonunda bakışlarını benden Charlie'ye çevirdi. "Bu akşam. Yarın sabah uyumak isterim."

"Aynen!" dedi Charlie ikimizin de omzuna hafifçe vurarak. "Parti sona ermek üzere, bu yüzden gidip dışarıdakileri toplamakla başlayalım. Ben kamyoneti kapıya getiririm."

Bunun üzerine yanımızdan ayrıldı.

Âdeta sözleşmişçesine şarkı bitti ve Wes'in elleri yavaşça belimden uzaklaştı. Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen ben de ellerimi ondan çektim. Yanımdan ayrılmadan önce, "Her şeyin bitmesine bir randevu kaldı," dedi.

❄ ♥ ❄

Eastridge'in bizim için paketlediği arta kalan yemekleri arabadan Nonna'nın evine taşımak on tur falan sürmüş gibi geldi. Yine de Wes ve Charlie'nin yaptığı işten iyiydi. Charlie'yi son gördüğümde bir düellodaki silahşör gibi devasa bir palmiyenin etrafında daire çiziyordu.

Paramı palmiyeye yatırıyordum.

Nonna bir sandalyeye külçe gibi çöktü ve çıplak ayaklarına masaj yapmaya koyuldu. "Bu çizmelerin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Fazladan yiyeceği sığdırmak için Olivia ve benim buzdolabını yeniden düzenlememiz gerekti. Papa ayaklarını sürüyerek taşıdığı büyük bir çiçek aranjmanını masanın ortasına koydu. Arkamdan yaklaştı ve kollarını dolayarak bana sarıldı.

"Bu randevu başarısız olduğu için üzgünüm, Sophia," dedi kısık sesle.

Arkamı dönüp ben de ona sarıldım. "Harika zaman geçirdim! Parti olağanüstüydü ve sadece ailemle takıldığım için mutluyum."

Cevabımdan hoşnut görünüyordu. Papa, Nonna'nın yanına ilerleyerek onu başının tepesinden öptü. "Mutlu yıllar, tatlı kızım."

Nonna onun elini tutup dudaklarına götürdü ve Papa'nın eklemlerini öptü. "Partim için teşekkür ederim."

Papa üst kata yollandı ve Nonna sandalyesine gömüldü. "Burada uyusam da olur. Ayağa kalkamayacak kadar yorgunum."

"Kendi kilom kadar köfte yediğime oldukça eminim. Gözlerimi yumduğum saniye yemek komasına gireceğim," dedi Olivia.

Nonna ellerini kenetledi.

"Ah, neredeyse unutuyordum!" Tahtanın başına gitti ve yazmaya başladı.

Değerli Sophie'm,
Aslında sen bir hazinesin!
Lütfen her zaman misafirliğe gel,
burada olman harikaydı
Lokum gibi tatlısın, aynı annen gibi!
Ancak her şeyin bitmesine bir randevun kaldı
Saat 2'de hazır olmalısın bu yüzden!!

"Bu çok gizemli," dedim.

Olivia tahtayı incelerken Nonna'nın sözlerini kısık sesle kendi kendine tekrarlıyordu.

"Bu şimdiye kadarki en garip not," dedi.

Nonna omuz silkti. Bize bir öpücük yolladıktan sonra yatma ya gitti.

"Nonna'yı bilirsin," dedim.

Olivia başını bir yandan diğerine yatırdı. "Bence bize takılıyor. Burada bir yerde saklı bir ipucu olmalı."

"Ben çok umutlanmazdım. Bu randevu her neyse, huzurevindeki rasgele bir oğlanla olacak."

Olivia merdivenlere yönelirken mırıldandı, "Biraz zamanımı alabilir ama bunu çözeceğim."

31 Aralık Perşembe

Kör Randevu #10: Nonna'nın Seçimi

Nonna'nın sır saklamakta ne kadar kötü olduğu düşünüldüğünde bugünkü randevuyla ilgili ağzını böyle sıkı tutması etkileyiciydi. Olivia öğrenmek için çok fazla kafa ütüleyince Nonna bir süreliğine ondan kurtulmak amacıyla onu birkaç şey alması için alışverişe göndermişti.

Charlie ve Wes çiçekçiye bizden yaklaşık bir saat sonra gelmişti. Yılbaşı gününde öğlene kadar açıktık ve beklenildiği gibi çiçekçiye gelen giden yoktu. Yılbaşında insanlar yiyecek, alkol, havai fişekler satın alırdı... bitki değil.

Hâl böyleyken oturmuş saati seyrediyorduk.

"Burası fazla sessiz," dedi Charlie. "Randy ve Chase arkada tarafta, serada kart oynuyorlar mı diye bakacağım."

Derken Wes'le yalnız kaldık.

Charlie haklıydı – burası fazla sessizdi. Wes dinlenme odasının kapısının yakınında bir sandalyeye yerleşmişti, bense kasaya yakın bir taburede oturuyordum. Yapacak bir şeyim olsun diye telefonumu çıkardım. Dün akşam yaşananlar hâlâ çok yeniydi ve o dansa fazla anlam yüklemek istemiyordum. Şimdi baş başa kalmışken ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum.

"Sence Nonna bu akşam için sana kimi seçmiştir?" diye sordu.

Omuz silktim ve bakışlarımı yere indirdim. Onunla göz temasını korurken kafamda dönüp duran her düşünceyi pat diye söyleyivermemek çok zordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Keşke ben olsaydım," dedi Wes usulca ve başım hızla havaya kalktı.

"Sahi mi?" diye sordum.

Sandalyeden kalkarak yavaşça bana doğru ilerledi. "Keşke tüm randevulara benimle çıksaydın." Sonrasında güldü. "Tamam, belki arabalı sinemada porno seyretmeye değil. Veya İsa'nın Doğumu Canlı Temsili'ne de değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Hemen bu taburede eriyip gidecektim. Gergin bir kahkaha attım. "Ben de hepsinde seninle olmayı dilerdim."

Ellerini iki yanıma gelecek şekilde arkamdaki tezgâha yerleştirerek beni etkili bir biçimde kuşattı. Ona dokunma arzuma karşı mücadele ettim.

"Ayrıca keşke sana ilk iyi geceler öpücüğünü veren de ben olabilseydim," dedi, "ama Öpücük Kamerası'ndaki oğlan bunu benden önce yaptı."

Başımı iki yana salladım. "Hımm. Pek sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun? Oradaydım. Dahası Olivia'nın paylaştığı fotoğrafı da gördüm."

Gülümsedim. "Başımı çevirmiştim. Fotoğrafın açısından belli olmuyor."

Wes'in gözleri parladı. "Griffin'le olan randevunda bile mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yakınından bile geçmedi."

"Şey, bu beklenmedik." Hemen ardından alnı kırıştı. "Ama hâlâ bir randevun daha var."

"Nonna'ya gitmek istemediğimi söyleyebilirim ve..."

Wes başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, bunu yapma. Onun ayarladığı randevuya gitmezsen Nonna hayal kırıklığına uğrar."

Başımla onayladım. Nonna'yı hayal kırıklığına uğratamazdım. Wes'in bunu anlaması beni mutlu etmişti.

"Ama eve dönmeni bekleyeceğim. Ve bu son kör randevudan sonrası benim sıram."

Evet! Lütfen! gibi aptalca bir şey söylememek için altdudağımı ısırdım.

Ön kapının açılmasıyla zil çaldığında Wes benden uzaklaştı. Gelen Bay Crawford'dı, birkaç gün önce Olivia'nın onu satın almaya ikna ettiği çirkin cüceyi taşıyordu.

Heykeli tezgâha koydu. "Bu şey bana dik dik bakmayı kesmiyor. Dışarı çıktığım her seferinde küçük, boncuk gibi gözleri bahçede beni takip ediyor. Ayrıca tüm kuşları korkutup kaçırıyor."

Arkamda Wes'in güldüğünü duydum. Arkamı dönme riskine girmedim, yoksa ifadesiz tutmakta zorlandığım yüzümün alacağı şekli kontrol edemezdim.

"Anlıyorum, Bay Crawford," dedim. "Onu başka bir şeyle değiştirmek ister misiniz?"

Ben Bay Crawford'ın bir heykel seçmesine yardım ederken Chase bir teslimata yardım etmesi için Wes'i çağırdı.

Bundan sonra işler biraz canlandı ve sonunda Olivia'yla girişteki levhanın KAPALI yazan tarafını çevirerek ön kapıyı kilitleme vaktimiz geldi. Ayrılmadan önce Wes'e bakındım ama Chase'le birlikte ortadan kaybolduğundan beri onu görmemiştim. Arabaya doğru giderken omuzlarımı dikleştirdim. *Bir randevum kalmıştı.*

❄ ♥ ❄

MARGOT: Anna solunum cihazından bütünüyle ayrıldı ve kendi başına güzelce nefes alabiliyor!!

Yüksek sesle bir oh çektim. Nonna ve Olivia dönüp bana baktı.

"Sorun ne?" dedi Nonna, yüzüne endişe hâkimdi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Olivia elini havaya kaldırdı. "Bekle! Önce ona bıraktığı ipucunun ne anlama geldiğini söylet!"

"Olivia, gerçekten mi?" dedi Nonna. "Kötü bir şey mi?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım. "Hayır! Hiç değil! Anna solunum cihazından ayrılmış!"

Olivia da Nonna da sevinçle ciyakladı. Nonna, "Bu haber özel bir tatlıyı hak ediyor!" dedi. Hemen sonra kâseler, mikserler, şeker, un ve ne olduğunu tanımlayamadığım başka şeyler çıkarmaya girişmişti. Giysilerinin üzerine DİKKAT: YAKICIDIR! yazan kıpkırmızı bir önlük geçirdi.

Nonna pişirmeye koyulduğunda ben de Margot'ya mesaj yazmaya döndüm.

BEN: Bu mükemmel bir haber!! Yani yakında onu eve götürebilecek misiniz?

MARGOT: Anna böyle hızlı iyileşmeyi sürdürürse belki yarın bile çıkabiliriz. Bir dakika önce tüm o makinelere bağlıyken sonraki dakika hastaneden ayrılmaya hazırlandığımıza inanamıyorum ama bana bunun düşündüğümden daha alışıldık bir durum olduğunu söylediler.

BEN: Oradan çıkmaya hazır olduğunuzu biliyorum.

MARGOT: Evet! Ya sen nasılsın? Bu son randevuya hazır mısın?

BEN: Galiba. Ne yapacağımıza ve kiminle birlikte olacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden heyecan duymak biraz zor.

MARGOT: Nonna'nın Wes'i seçmiş olma ihtimali var mı?

BEN: Hayır. Bununla ilgili konuştuk. Ama eve döndüğümde beni bekliyor olacağını söyledi.

MARGOT: Tamam, kalbim bir parça eridi.

BEN: Ben de aynı şekilde hissettim!! Sadece bu akşamı atlatmam gerekiyor ve sonra sanırım bunun nereye gittiğini göreceğiz.

MARGOT: Bu akşam nereye gideceğini öğrendiğinde bana mesaj at. Bu randevunun teması üzerine ayrı bir yan bahis var. Brad, Steakhouse'ta akşam yemeğine 20 dolar yatırdı.

BEN: Hepiniz o aptal mesaj grubunda mısınız? Ayrıca hepinizin yaşlı ve çocuklu olduğunu biliyorum ama kim akşam yemeğini öğleden sonra 2'de yer?

MARGOT: Brad mesaj grubuna kafayı taktı ve akşam yemeği için ona senin dediğinle aynı şeyi söyledim. Bugün Shreveport'ta yapılacak etkinlikleri Google'da araştırdım, bunun sonucunda

paramı Artspace'teki interaktif resim sergisine yatırdım. Nonna'nın o mekânı ne kadar çok sevdiğini bilirsin.

Bu gerçekten mantıklı geliyordu. Nonna o mekânı severdi.

BEN: Eh, o hâlde eve erken dönerim!

MARGOT: İyi eğlenceler! Ve fotoğraf gönder!

Nonna hâlâ tezgâhta nefis bir şey çırpmakla meşguldü. Olivia'ya beni aile odasına takip etmesini işaret ettim.

"Ne oldu?" diye sordu.

Telefonumda internet tarayıcısını açtım ve Margot'nun bahsettiği etkinliği aradım. Açıldığında onu Olivia'ya gösterdim.

"Randevu için bunu seçmiş olmalı, değil mi?" diye sordum.

Olivia ekranı okudu ve gözlerini kıstı. "Sanırım olabilir ama bu ne kadar da sıkıcıdır? Nonna'dan daha fazlasını beklerim."

Ekranın tepesindeki saate göz attım. "Eh, yakında öğreneceğiz. Randevuya çıkacağım oğlan bir saat sonra burada olur."

Kırk beş dakika sonra kendimi psikolojik olarak randevuya hazırlamaya çalışırken kirpiklerime rimel sürüyordum. Wes'in komşu bahçeden gelen basketbol topunun sabit gümlemesini dinliyordum; onun büyük bir sürprize dahil olduğuna dair aklımda dolaşan tüm düşünceler yok olmuştu. Şort giyiyordu (ama üstü çıplaktı!) ve hayal kırıklığının acısını o zavallı turuncu toptan çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Emin olmak için üstünün çıplaklığını birçok defa kontrol etmiş olabilirim.

Olivia banyoya koşarken hızını alamayıp kapı aralığında düzgün dönemedi ve yüksek bir pat sesiyle kapıya çarptı.

"Çözdüm!" diye haykırdı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Neymiş? Nereye gidiyorum?"

Dramatik bir etki yaratmak için sustu. "Dallas'a gidiyorsun!"

Ona göz ucuyla baktım. "Teksas'taki mı?"

Başıyla onayladı ve sonra telefonumu kaldırarak bana Nonna'nın tahtaya bıraktığı ipucunun bir fotoğrafını gösterdi.

Onu yeniden okudum.

Değerli Sophie'm,
Aslında sen bir hazinesin!
Lütfen her zaman misafirliğe gel,
burada olman harikaydı
Lokum gibi tatlısın, ayı oğlan gibi!
Ancak her şeyin bitmesine bir saniyen kaldı.
Saat 2'de hazır olmalısın bu yüzden!!

"Bundan *Dallas*'ı nasıl çıkardın?" diye sordum.

"Her cümlenin ilk harfine bak," diye yanıtladı.

Baktım ve gerçekten de öyleydi: D-A-L-L-A-S.

"Dallas'ta ne var?" Paniklememeye çalışıyordum. Dallas buraya üç saat mesafedeydi. Bu akşam yolda olacağımızı tahmin ediyordum çünkü tanımadığım biriyle Teksas'ta kalmama imkân yoktu.

"Google'dan araştırmayı denedim ama yılbaşı akşamı olduğu için bin tane etkinlik var. Yine de bence bu olmalı." Telefonuna bir kez daha baktı. "Beş dakika kaldı. Gidip ne olduğunu görelim."

Olivia'nın peşinen alt kata indim. Ellerim terliyordu. Ya bu oğlan tuhaf biriyse ve tüm bu araba yolculuğu boyunca ona saplanıp kalırsam? Bunu yapmak Nonna'nın duygularını incitse bile gitmeyi reddetmem gerekecekti. Bunu yapmam mümkün değildi. Benden çok fazla şey istiyordu!

Beklediğim üzere, Şeytani Jo'lar dahil BÜTÜN ailem buradaydı. Nonna'nın, tahtına oturan Kraliçe Elizabeth kadar asil bir havayla yakınlarda bir sandalyede oturduğu ön kapıya ulaşmak için Olivia ve benim kalabalığı yararak ilerlememiz gerekti.

Hepimiz gözlerimizi kapıya dikmiş bekliyorduk.

"Dışarıda yanaşan bir araba var!" diye bağırdı kuzenim Mary.

Pencereye çılgınca bir üşüşme oldu. Dışarıda Wes topunu sektirmeyi bırakmış, onu kalçasına dayalı tutuyordu. Araba, renkli camlı, geniş bir limuzin boyutunda bir SUV'ydi ve motoru rölantiye almışa benziyordu.

Bu acı vericiydi.

"Dışarı çıkıyor mu?" diye sordu Jake.

"Güzel araba," dedi Graham.

Nonna arkamızda yüksek sesle öksürdü.

"Görünüşe göre randevunun başlama vakti geldi," dedi. Herkes pencereden ona döndü. Nonna doğrudan bana bakarak konuştu, "Buraya gel, Sophia." Tam ismimi kullanması beni biraz endişelendirdiği hâlde ona yaklaştım.

"Bir haftayı aşkın süre önce ağlayarak ön basamaklarımda ortaya çıktığında bu kalbimi kırdı. Bu durumu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Tüm bu randevular boyunca, pek uygun olmayanlarında bile, toleransın yüksekti." Omzumun üzerinden Patrice Teyze'ye bir *bakış* attı.

Onaylamak için başımı salladım. Bununla nereye varacaktı?

"Tüm bunlara ayak uydurduğun için teşekkür ederim. O güzel gülümsemen geri döndü ve benim tek istediğim de buydu."

Öne doğru eğilip ona sarıldım. Bu deneyimin olanca garipliğine karşın iyi hissediyordum. Mutlu hissediyordum. Üstelik ailemle yeniden bağ kurmak Griffin'le ayrılmanın üzüntüsüne değerdi.

Nonna'nın elinde beyaz bir zarf vardı ve içinden bilete benzeyen birçok şey çıkardı. "Bu akşamki randevunun hoşuna gideceğini umuyorum. Sadece sen ve çıkacağın oğlan olmayacaksınız. Yanında sana eşlik edecek birilerinin bulunması daha eğlenceli olur diye düşündüm."

Bakışlarını arkama doğrulttu. "On yedi ila on dokuz yaşları arasında olanlar lütfen öne çıksın."

Kalabalık mırıldandı ve herkes yavaşça hareketlenmeye başladı. Birkaç dakika içinde Charlie, Olivia, Graham ve Şeytani Jo'lar yanımda duruyordu.

Nonna ayağa kalktı ve ben hariç sırada duran herkese ikişer bilet verdi. Olivia onlara bir göz attıktan sonra haykırdı, "Yok! Artık!"

Onun omzunun üstünden baktım. "Yok. Artık."

Nonna bize Deep Ellum'daki yılbaşı gecesi müzik festivaline bilet almıştı. Sahne alacak grup ve müzisyenlerin programı, uğruna ölünecek cinstendi.

"Her birinizin ikişer bileti olduğuna göre sizinle birlikte gelmesi için memnuniyetle birini davet edebilirsiniz."

Hâlâ elinde dört tane bilet tutuyordu. Bunların ikisinin benim ve benimle çıkmak üzere kimi seçtiyse onun için olduğunu varsayıyordum ama diğer ikisiyle ne yapacağından emin değildim.

"Bunun için nasıl bilet aldın, anne?" diye sordu Michael Dayı.

"Böyle bir şeyin var olduğunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu Jake. "Ve neden biz gidemiyoruz?"

"Bana bu biletleri Gigi'yi ziyaret ederken tanıştığım şu hoş beyefendi temin etti, şirketi sponsorlardan biriymiş. Zavallı adam annesini ziyaret etmek için şehre gelmiş ve annesinin sağlığı iyi değilmiş. Ona Sophie'yi anlattığımda bana biletleri ayarlamayı teklif etti. Ayrıca, siz oğlanların halihazırda büyük planları var. Son üç gündür başka bir şeyden konuştuğunuzu duymuyorum."

Başımla ön kapıyı işaret ettim. "Randevuya çıkacağım oğlan eve girmeyecek mi?"

Nonna başını yana yatırdı. "Dışarıda biri var ama senin için gelmedi. Çiçekçiden Randy. Hepinizi Dallas'a götürecek. Siz konserdeyken o da abisini ziyaret edecek, sonrasında sizi eve geri getirecek. Akşamları ve hafta sonları şoförlük yaptığını biliyor muydun?" diye sordu heyecanla.

Başımı iki yana salladım. "Öyleyse kiminle çıkacağım?" diye sordum.

"Son dokuz randevunda çıktığın oğlanları sana biz seçtik. Ama bu akşam farklı." Bana dört bileti verdi. "Bu akşam seçim senin. Bu biletlerden ikisi sen ve çıkacağın oğlan için. Diğer ikisi şimdiden arabada olan çift için. Harika zaman geçirin!"

Bir an için nefes alamadım. Sonra kendimi onun kollarına atarak ona sımsıkı sarıldım ve ön kapıya koştum.

Wes hâlâ garaj yolundaydı, kaldırım kenarında bekleyen arabaya dik dik bakıyordu. Ayak seslerimi duyduğunda bana döndü.

Topu bıraktı. "Neler oluyor?"

Biletleri kaldırdım. "Nonna, Dallas'taki bir müzik festivali için bilet almış. Ve kiminle gideceğimi seçmek bana bağlı..." Serin havaya rağmen birdenbire tüm bedenime sıcak bastığını hissederken içime derin bir nefes çektim. "Ve ben seni seçiyorum. Umarım evet dersin."

Wes'in gözleri üzerimde dolaşırken yüzüne yavaş yavaş bir sırıtış yayıldı. "Evet." Ellerini belime koyarak beni kendine çekti. "Seni öpmek için randevunun sonuna kadar beklemem gerekli mi?" diye sordu. "Çünkü bunu yapmayı çok uzun zamandır bekliyorum."

O başka bir şey söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapadım. Dudaklarım onunkilere yapıştı ve kollarım boynuna dolandı. Bana ayak uydurması uzun sürmedi. Wes'in elleri saçlarımı arkaya iterken ben onun kollarında eriyordum.

"Sophie, anneannen bunu görüyor," diye seslendi Jake verandadan.

Wes'ten hafifçe geriye çekildim, sonra yüzümü boynuna yaslayıp saklandım. "Şu anda hepsi bizi izliyor, değil mi?"

"Evet."

Onu ittim. "Hemen giyin. Gitmemiz gereken bir yer var."

Wes benden uzaklaşmaya başladı ama birkaç saniye sonra beni kendine geri çekip dudaklarımdan çabucak öptü. "Beş dakikaya dönerim."

❄ ♥ ❄

Randy arabanın arka kapısını bizim için açtığında Addie ve Danny, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Kendimi arabaya atıp Addie'ye kocaman sarıldım. "Demek bu yüzden tüm gün beni geri aramadın!"

Bir kahkaha attı. "Seninle konuşursam her şeyi dökülecceğimi biliyordum. Yapılacak tek şey bir süreliğine iletişimi kesmekti."

Ona biletlerini verdim ve Wes'le birlikte arka koltuğa oturduk. Rekor sürede bir duş almıştı. Şimdi herkesin davetlisini almak için yoldaydık. Yani Şeytani Jo'lar hariç herkesin. Nonna'dan biletleri kabul etmişler ama *eve erken dönmek istemeleri* ihtimaline karşın kendi arabalarıyla yolculuk etmeyi yeğlemişlerdi. Keyifleri bilirdi.

Charlie orta sıradaki koltuğunda arkaya dönüp duruyor ve kafası karışmış bir ifadeyle bize bakıyordu. Sonunda yüzünü Olivia'ya çevirerek bizi işaret etti. "Sen bununla ilgili bir şey biliyor muydun?"

Olivia bir kaşını kaldırdı. "Bilmem gereken kadar erken değil."

Biraz gergindim. Yanımdaki, hayatım boyunca tanıdığım Wes'ti ancak bu aramızdaki yeniydi.

Wes elimi tuttu ve başını bana doğru eğdi. "Konuşacak çok şeyimiz var, Soph."

"Oraya varana dek birkaç saatimizin olması iyi bir şey."

Gülümsedi. "Lise birinci sınıf. Ekim ayı. Perili mısır tarlası labirenti," dedi.

Başımı salladım. Bununla nereye varacağına dair bir fikrim yoktu. "Hımm... Evet?"

"O akşamı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Az çok."

Bana hafifçe gülümsedi. "Bir hafta öncesinde de oradaydım ve gizli bir yer bulmuştum. Sana ilk üç sağa sapmanı söyledim."

"Hatırlıyorum. Bana kestirme bir yol söylediğini farz etmiştim ama kayboldum ve labirentte öleceğimi düşündüm. Beni bekliyor muydun?"

Wes başıyla onayladı. "Bir saatten fazla bekledim. Sana açılacaktım. Ama hiç gelmedin. Ve sonunda pes ettiğimde sen ve Charlie büfeden patlamış mısır alıyordunuz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hiçbir fikrim yoktu. Olivia'dan hoşlandığını sanıyordum."

"Ben de senin benden hoşlanmadığını sanıyordum. O akşam mısır tarlası labirentinde senden hoşlandığımı söylemeyi ilk deneyişim değildi. Ama hiçbir zaman planladığım gibi sonuçlanmadı."

"Gerçekten hiçbir fikrim yoktu."

Wes güldü. "Şimdi bunu biliyorum ama o zamanlar senden hoşlandığını sana nasıl söyleyeceğini hiç bilmeyen on dört yaşındaki bir aptaldım. Sonra Olivia'yla bir ilişki yürütmeyi denedim fakat bunun nasıl bir felakete dönüştüğünü hepimiz biliyoruz."

Dudağımı ısırarak Olivia'ya göz attım ama Drew'yla sohbete dalmıştı. "İkimiz de senden hoşlanıyorduk ancak Olivia senden daha fazla hoşlandığına yemin edince onun için geri çekildim."

Wes, alnı benimkine dayanana dek başını öne eğdi. "Yani ikimiz de on dört yaşındaki aptallardık."

"Görünüşe göre öyleydik."

"Son bir itirafım var," diye fısıldadı. "Nonna'yla yaptığınız misket limonu tart kurabiyeler benim en sevdiğim kurabiye çeşididir ve ortaokuldayken sana o aşk mektubunu ben yazdım."

"O sen miydin?" diye bağırdım.

Charlie ve Olivia arkaya döndü. "Kimmiş o?" diye sordu Charlie.

"Aşk mektubu," diye yanıtladım. "Sokağın aşağısındaki Ben'den olduğuna inandığım mektup."

"Ah, dostum, ona uzun zaman önce abayı yakmışsın," dedi Charlie acıyan bir sesle.

Wes bana baktı. "Öyle."

Wes ve ben tüm yolculuğu arka koltuğa kıvrılıp son birkaç yılda kaçırdığımız küçük şeylerle ilgili arayı kapatarak geçirdik. Dallas'a vardığımızda bu çoktan şimdiye kadarki en iyi randevum hâlini almıştı bile.

Müzik festivali şehir merkezinde büyük bir ambarda düzenleniyordu ve gece yarısına kadar konser verecek altı grup listelenmişti. Dans ettik, şarkılara eşlik ettik, yemek yedik ve sohbet ettik; bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

Gece genelinde Şeytani Jo'ları birçok kez gördük ve hepimiz onları bizimle takılmaya ikna etmeye çalıştık fakat yakın bir zamanda Efsane Altılı olacağımızı sanmıyordum. Aiden ve Mary Jo'nun yeniden birlikte olduğunu fark ettim. Bu kez yürütebilmelerini umdum.

Hepimiz masalardan birinin etrafında oturuyorduk; sıcaklamış ve biraz yorulmuştuk. Randy'nin bizi gece yarısından hemen sonra alması gerekiyordu ve zaman azalıyordu.

Slow bir şarkı başladığında Wes beni çekip ayağa kaldırdı. Biz müzikle uyum içinde salınırken elleri sırtımda yukarı aşağı dolaşıyordu.

Grubun solisti şarkı söylemeyi bırakıp geriye sayımı başlattı. Bağırdığı her sayıyla birlikte Wes boynuma ve yanaklarıma öpücükler yağdırıyordu.

Solist "bir"e geldiğinde Wes'in dudakları benimkilere hücum etti. Başta yumuşak ve tatlıydı ama etrafımızdaki insanlar "Mutlu Yıllar!" diye bağırırken öpücük de derinleşti.

Grup bir başka slow şarkı çalmaya başladı ve Wes beni kendine çekti. "Bu sene için yeni yıl kararın nedir?" diye sordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Artık kör randevular yok."

1 Ocak Cuma

Tökezleyerek mutfağa girdiğimde saat öğleni geçiyordu.

"Uyanma vaktin gelmişti."

Başım aniden yukarı kalktı ve doğruca babamın kollarına koştum.

"Buraya ne zaman geldiniz?" diye sordum.

Bana sarıldıktan sonra saçlarımı karıştırdı. "Dün akşam. Sen randevun için çıktıktan sonra."

"Kızım da buradaymış," dedi annem mutfağa girerken.

Beni kollarının arasında sıktı ve derhal aynı şekilde karşılık verdim. Tanrım, onları çok özlemiştim.

Babam başıyla masayı göstererek, "Otursana. Kahve ister misin?" diye sordu.

"Çok iyi olur."

"Bana bunu anlatsana," dedi kör randevu tablosunu işaret ederek.

Annem karşıma oturdu ve onlara her şeyi anlattım. Mesaj grubu ve Margot'nun koca çenesi sayesinde çoğunu zaten biliyorlardı ama annem bunu benden duymanın farklı olacağını söyledi.

Tabii ki arabalı sinema randevusunu geçiştirdim.

"Yoğun bir tatil geçirmişsin," dedi annem. "Bu konuda nasıl hissediyorsun? Griffin'le ilişkiniz bittiği için hâlâ üzgün müsün?"

Başımı iki yana salladım. "Doğrusu, hayır. Bu en iyisiydi. Sadece Griffin bunu benden önce fark etmişti."

Babam kahvesinden bir yudum aldıktan sonra onu yavaşça

masaya bıraktı. "Peki, Wes'le neler oluyor? Nonna dün akşam onu seçtiğini söyledi."

Kızardım. "Wes uzun zamandır arkadaşımdı. Ve şimdi aramızda daha fazlası olup olmadığını göreceğiz."

Babamın iki kaşı birden hızla yükseldi. "Çok daha fazlası değildir, umarım!"

"Baba," dedim. "Tuhaf şeyler söylemeyi bırak."

Arka kapı açıldı ve Wes içeri girdi. Saçları yukarı dikilmişti ve hâlâ dün akşam giydiği gömlekleydi.

"Günaydın," dedi bize el sallayarak. "Margot ve Anna nasıl?"

Annem ona bir özet geçti ama Wes bu sırada arka kapının yanından, randevu tahtasının olduğu duvarın yakınından hiç kımıldamadı.

"Kahve ister misin?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, sadece bir şey yapmak için uğradım." Wes mutfak tezgâhından bir bez kapıp Nonna'nın dünden kalan şifreli mesajını sildi. Sonra bir tahta kalemi aldı ve şöyle yazdı:

Yılın İlk Günü Menüsü
Lahana = Zenginlik
Börülce = Şans
Komşu Evde Akşam Yemeği Saat 6'da
(Ama çok daha öncesinden seninle zaman geçirmek istiyorum)
(Sadece önce bir duş alayım)

Bize döndü. Ebeveynlerim onu izlerken biraz rahatsız hissettiğini fark etmiştim. Yine de bana göz kırptı. "Bir saat sonra görüşelim mi?"

Başımla onaylarken gülümsememi kahve bardağımın arkasında sakladım, sonra Wes gitti.

"Bu gelmiş geçmiş en tatlı hareketti," dedi annem.

"Sen oradayken ebeveynleri evde olacak mı?" dedi babam.

Masadan kalktım ve ikisini de yanaklarından öptüm. "Ben hemen duşa gireyim. İkinizi de seviyorum."

Ben mutfaktan çıkmadan hemen önce annem, "Gerçekten mutlu görünüyorsun, Soph," dedi.

Ona kocaman gülümsedim. "Gerçekten mutluyum."

Üç Ay Sonra

Anna'nın ağlayan sesi Bluetooth üzerinden arabamı dolduruyordu ve Margot'nun bana ne anlatmaya çalıştığını güçbela duyabiliyordum.

"Efendim?" dedim üçüncü kez.

Bir yer değiştirme ve ardından gürültülü bir şapırdama sesi duydum.

"Tamam, üzgünüm," dedi huzurlu bir sessizlikte. "Onu bir saat önce emzirmeme rağmen açlıktan ölüyormuş gibi davranıyor, sanırım Anna obur bir küçük kız."

"Iyy, Margot. Çok fazla bilgi. Bu ayrıntılara ihtiyacım yok."

Eyaletlerarası otoyoldaydım; son üç aydır her cuma yaptığım gibi Shreveport'a gidiyordum. Margot ve ben hâlâ sürekli mesajlaşıyorduk ve neyse ki şimdi sadece bir yağ tulumu kadar yuvarlak görünen güzel yeğenimin fotoğraflarını gönderiyordu. Anna'nın, doğduğunda üç kilo ağırlığında bile olmayan o minik şeyle aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Bu bizim sohbet zamanımızdı. Anna'nın beslenme ihtiyacı tarafından bölünmediğinde, bize ait olan kesintisiz bir otuz dakika.

"Gelecek hafta sonu hepiniz geliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, annem okuldan erken çıkmama izin verdi böylece akşam yemeğinden önce orada olabileceğiz."

"Harika, seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Anna'ya gönder-

diğin kıyafetler çok şirindi ama yeğenin çok hızlı büyüyor, büyük ihtimalle gelecek ay onlara sığamayacak."

"Bu da ona başka bir şeyler almak için bahanem olur."

Arabamı Nonna'nın evinin önüne çekene dek sohbet ettik.

"Tamam, ben geldim. Sana sonra mesaj atarım," dedim.

"İyi eğlenceler. Bana fotoğraf gönder ki ne yaptığınızı bileyim," dedi Margot aramayı sonlandırmadan önce.

Noel'de burada geçirdiğim bir buçuk hafta her şeyi değiştirmişti. Hayatımda aileme... ve komşu evde yaşayan hoş çocuğa ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Bu yüzden artık her cuma buradaydım ve her cumartesi Wes, Olivia ve Charlie'yle birlikte çiçekçide çalışıyordum. Çoğunlukla Olivia, Charlie ve Wes cumartesileri Minden'a benimle birlikte dönüyordu ve orada Addie ve diğer arkadaşlarımla takılıyorduk.

Wes'le aramdaki her neyse bir etiketi yoktu. Erkek arkadaşım değildi, ben de kız arkadaşı değildim. Öpüşen en iyi arkadaşlardık. Sık sık öpüşen.

Ve her cuma, randevu akşamıydı.

Aynı şehirde yaşamadığımız için bu düzenlemeden ikimiz de mutluyduk. Fakat LSU'ya gittiğimizde ve yan yana yurtlarda yaşadığımızda ilişkimizin nasıl olacağından durmaksızın bahsediyorduk.

Bunun için sabırsızlanıyorum. Evin ön basamaklarını sıçrayarak çıktım ve kapıyı açıp merhaba diye seslendim. *Scootera* ve kaykaya binen çocuklarla koridora her zamanki gibi bir karmaşa hâkimdi. Mutfaktan gelen enfes kokuyu alabiliyordum.

Nonna, Kelsey Teyze'nin onun için özel olarak yaptığı ELBETTE TATLI İÇİN YERİN VARDIR yazan önlüğünü takıyordu.

"Selam! Bu hafta okul nasıldı?" diye sordu Nonna.

Onu hızla kucaklayarak yanağına bir öpücük kondurdum. "Son sınıfların mezuniyet öncesi motivasyon kaybı başladı. Derslere devam etmemizin amacını artık anlamıyorum."

"Neredeyse sonuna geldin! Güçlü bir bitiriş yap," dedi Non-

na. Beni neyin beklediğini görmek için tahtaya doğru yürüdüm. Wes'in el yazısıyla yazılmış sözcükleri okurken gülümsedim.

Parkta bir film izlemek için
hava çok uygun
Saat 8'de hazır ol

"Ah! Çok eğlenceli! Acaba hangi film oynuyor?" diye sordum.

"Sanırım bekleyip görmen gerekecek."

Önceleri tahtada ne yazdığını görmekten çok korkardım oysa şimdi bunu iple çekiyordum. Oraya planlarımızı yazan yalnızca Wes değildi. Bazen Olivia, bazen Charlie yazardı ve bazen ben önden telefon edip Nonna'ya benim adıma bir şeyler yazdırırdım.

Ama cuma akşamları orada her zaman bir şey yazardı ve gelecek hafta benim olacağım gibi aramızdan biri şehir dışında değilse, orada yazanı gerçekleştirmek için hepimiz bir araya gelirdik.

Ancak randevudan önce daima Aile Yemeği gelirdi.

Bu sırada herkes saat gibi dakik bir şekilde arka kapıdan içeri dolmaya başladı.

Olivia ve ben masayı kurarken Charlie, Kelsey Teyze'nin kızlarını kovalayarak onları mama sandalyelerine koymaya çalışıyordu. Nonna bir orduya yetecek kadar yemek hazırlamıştı ve Ronnie Enişte kendisine karşı bir komplo kuruyorlarmış gibi *cannoli* tabağına göz ucuyla bakıyordu.

Ortam kaotik ve muhteşemdi; bunun her dakikasını seviyordum.

"Selam," dedi Wes arkamdan.

Hızla ona döndüm, hemen aramızdaki mesafeyi kapattık. Tüm ailem orada olduğu için genel seyirciye hitap eden bir selamlaşma oldu ama Wes yine de bana sımsıkı sarılıp boynuma birkaç öpücük kondurabildi.

"Erken geldin," dedim.

"Bekleyemedim," diye cevap verdi.

Evet, bu noktaya gelmek için uzun zaman beklemiştik. Fakat dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırmak için yaklaştırken buna tamamen değdiğine karar verdim.

Teşekkürler

Her zamanki gibi daimi desteği için temsilcim Sarah Davies'e teşekkür ederim. Bu kitap ikimizi de şaşırttı!

Editörlerim Laura Schreiber ve Hannah Allaman'a kocaman teşekkürler. Bana gösterdiğiniz tüm sevgi ve desteğe minnettarım. Hayatımda olduğunuz için şanslıyım! Ve Hyperion'daki olağanüstü ekibe: Dina Sherman, Melissa Lee, Holly Nagel, Elke Villa, Danielle DiMartino, Guy Cunningham, Marry Claire Cruz ve Jamie Alloy. Sıkı çalışmalarınız için hepinize çok teşekkür ederim.

Elle Cosimano ve Megan Miranda, bir kızın isteyebileceği en iyi eleştiri partnerleri olduğunuz için teşekkürler. İkinizi de seviyorum.

Margot ile bebeğinin hangi süreçlerden geçeceğine ve neler yaşayabileceklerine dair tüm sorularımı cevapladığı için Dr. Stephanie Sockrider'a teşekkür ederim. Bu konuda yapılmış hataların ve gerçeklikten sapmaların tümü, tamamen bana aittir.

Aileme: Hepinizin bu kitapta kimin kim olduğunu tahmin etmeye çalıştığınızı biliyorum ama benim için hepinizin Charlie ve Olivia olduğunuzu bilseniz yeter. Harika bir çocukluk yaşadım ve en sevdiğim anılarımdan bazılarını bu kitapta anlattım, özellikle de Noel sabahını. Annemin kahvesini daha yavaş içmesi mümkün müydü?! Ailem olduğunuz için çok şanslıyım.

Sophie'nin yeni yıldan tek dileği erkek arkadaşıyla biraz yalnız kalıp özgürlüğün tadını çıkarabilmekti ama ona sürpriz yapmak için gittiği partide ortaya çıktığı üzere özgürlük peşinde olan yalnız kendisi değildi.

Dünyası başına yıkılan Sophie, Noel tatili için Nonna'nın evinde toplanan geniş ailesinin yanında biraz olsun avunmayı umuyordu. Torununun kendine acımasına seyirci kalmak istemeyen Nonna hemen zekice bir plan kurdu: Her birini farklı bir aile üyesinin seçeceği on randevu.

Bazıları felaketle sonuçlanabilecek bu randevuları atlatabilmek için Sophie'nin, kuzenleri Olivia'yla Charlie'nin ve tabii yan komşuları Wes'in yardımlarına ihtiyacı vardı. Efsane Dörtlü güçlerini yeniden birleştirmişken, ikinci şans peşine düşen eski sevgililer ya da imkânsız aşklar onları yıkamazdı... değil mi?

"Baştan sona büyük harflerle diyorum ki
KESİNLİKLE ÇOK KEYİFLİ."
–NPR

Çeviren: İren Kori
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786257 973687
/yabancıyayinlari